

Copyrighted Material

SUZANNE BROCKMANN

New York Times Bestselling Author of *Freedom's Price*

BODY LANGUAGE

When it comes to love,
you have to read between the lines....

Copyrighted Material

Copyrighted Material

SUZANNE BROCKMANN

New York Times Bestselling Author of *Freedom's Price*

BODY LANGUAGE

When it comes to love,
you have to read between the lines....

Copyrighted Material

Lời anh muốn nói

Body Language

Suzanne Brokmann

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1	
Chương 2	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương 11	
Chương 12	
[1]	
[2]	
[3]	
[4]	
[5]	
[6]	
[7]	
[8]	
[9]	
[10]	

Giới thiệu

Sandy Knick là nhà sản xuất phim xinh đẹp và tài năng. Cô phấn đấu không mệt mỏi với mong ước rũ bỏ quá khứ lấm lem thời thơ ấu để gia nhập hàng ngũ thượng lưu danh giá ở Phoneix.

Clint McCade là nhà quay phim nổi danh của Hollywood. Anh thường giấu vẻ đẹp trai hào hoa của mình dưới mái tóc dài và bộ râu không chịu chăm sóc. Mặc dù đã kiếm đủ tiền để mua đường vào chốn thượng lưu, nhưng chẳng bao giờ anh muốn làm thế. Anh yêu thích công việc mình làm, và ngao du đây đó.

Hai người với hai mục đích sống khác nhau như vậy đã là bạn thân, bạn tâm tình suốt 15 năm kể từ khi cùng sống trong khu nhà ổ chuột ngoại ô thành phố New York. Họ hiểu về nhau đủ để nghĩ đã miễn nhiệm trước nhau.

Nhưng như con chim nào bay mãi cũng mỏi cánh, trở về nhà sau ba tháng quay phim quần quật trong rừng nhiệt đới khắc nghiệt, McCade chợt giật mình nhận ra sự tồn tại của anh thật hư ảo và vô định, anh tự hỏi trong suốt thời gian qua đã khi nào mình cảm thấy hạnh phúc thực sự? Rồi anh chợt nhớ tới thời gian anh về thăm Sandy gần đây nhất, anh đã hạnh phúc trong suốt thời gian đó. Anh nhớ nét đẹp rạng ngời, nụ cười e lệ, đôi mắt xanh biếc của cô. Không chần chừ anh lái xe hàng trăm dặm để tới Phonix quyết tâm thổ lộ lòng mình.

Gặp Sandy, nhìn lại nụ cười tỏa nắng ấm áp của cô, Mc Cade tự trách mình sao anh không nhận ra anh yêu Sandy từ sớm hơn. Anh hồi hộp, lo lắng, bồn chồn không biết mở lời như thế nào với Sandy. Để rồi khi chưa kịp cất lời anh đã được Sandy tâm sự rằng hiện cô đang yêu, yêu một người khác không phải anh. Một người tên James sở hữu mọi thứ mà cô hằng mơ ước và tìm kiếm bấy lâu từ ngoại hình, tiền bạc đến danh vọng. Đau đớn chôn giấu tình yêu thầm kín của mình, Mc Cade quyết định ở lại giúp Sandy cưa đổ James. Anh nghĩ lấy James thì Sandy sẽ hạnh phúc hơn và khi ấy giấc mơ thời thơ ấu của cô sẽ thành hiện thực.

Anh bắt đầu giúp cô thay đổi để trở nên cuốn hút và hấp dẫn hơn với đàn ông. Anh thay tủ quần áo của cô bằng những bộ cánh đắt tiền, hợp mốt và gợi cảm. Đồng thời anh dạy cô cách thể hiện tình yêu của mình ra sao, cách nhận biết tín hiệu từ người khác phái như thế nào qua ngôn ngữ cơ thể.

Với lý luận đàn ông luôn thêm muốn đồ của người khác, McCade đã thuyết phục Sandy để hai người giả vờ làm tình nhân hồng chọc tức James. Sandy không mất nhiều thời gian để khiến James chú ý đến mình qua vẻ đẹp và sự thông minh sẵn có cộng thêm những chiêu bài giúp sức của “anh thầy” Mc Cade... nhưng thật lòng có phải cô muốn cưa đổ James như cô vẫn thường nghĩ, có thật là cô miễn nhiệm trước Mc Cade người cô luôn coi là bạn suốt 15 năm qua?

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 1

Tiếng chuông điện thoại réo ầm ĩ trong phòng ngủ tối om. Âm thanh đầu tiên đã đánh thức Cassandra Kirk khỏi giấc ngủ trần trọc. Âm thanh thứ hai khiến cô ngồi dậy và gà gật ngó những con số sáng đỏ trên đồng hồ điện tử.

Hai giờ bốn mươi lăm phút.

Một cuộc gọi vào lúc hai giờ bốn mươi lăm chỉ có thể là một trong ba việc. Hoặc là có thảm họa ở xưởng phim - có lẽ trận mưa trái mùa thối đất thối cát này đã làm ngập lụt kho phim. Hoặc là có người trong gia đình bị đau ốm hay qua đời - có lẽ mẹ cô, đang sống ở Florida, bị ngã gãy xương hông. Hoặc là...

Cô nhấc điện thoại sau hồi chuông thứ ba. “A lô?”

“Ê, Sandy, anh có đánh thức em không?” Hoặc là Clint McCade đang ở múi giờ khác và chỉ muốn chào một câu thôi.

Rên rĩ, Sandy vén mái tóc vàng dài mượt khỏi mặt. “McCade, giờ là ba giờ kém mười lăm phút sáng.” Đường dây rè rè. “Anh đang ở đâu hả?” Cô hỏi. “Nghe như đang gọi từ cung trăng về ấy.”

McCade cười. “Anh về Mỹ rồi. Qua thăm em được không?” Giọng khàn quen thuộc của McCade vẫn thích đùa cợt, như lệ thường.

“Lại đến lúc rồi à?” Cô nằm xuống. “Đến lúc họp lớp cấp ba Henderson rồi hả?”

“Thế là ừ chứ gì?”

“Thế anh còn muốn gì nữa? Thư mời in ấn tề chỉnh nhé? Đương nhiên là ừ rồi. Nhưng mà em đã biến phòng ngủ thứ hai thành văn phòng rồi. Anh sẽ phải mò vào phòng khách. Đi-văng kéo ra được đấy.”

“Này, tuần trước anh còn đang nằm ngủ trong lều giữa rừng nhiệt đới. Tin anh đi, không có nơi nào tệ hơn đâu. Đi-văng nhà em là sang quá rồi.”

“Tính lúc nào qua?” cô hỏi. “Lịch làm việc của em kín lắm. Cả sáng mai toàn họp, nhưng em có thể giấu chìa khóa ngoài cửa cho anh.

“Năm phút nữa em có phải họp không?” McCade nói.

“Cái gì cơ?”

“Anh đang gọi từ cửa hàng U-Tote-Em[1] ở góc phố đây.” Anh lại cười. “Mấy phút nữa gặp nhé.” Đường dây ngắt với một tiếng cạch.

Chỉ có Clint McCade mới dám gọi lúc nửa đêm từ cửa hàng tiện ích dưới tòa nhà. Chỉ có Clint McCade mới cả gan cho rằng cô sẽ không giận khi bị đánh thức, rằng cô sẽ không thấy phiền với một vị khách không mời mà đến ngủ lang.

Sandy lăn người sang cất điện thoại và bật đèn. Mặc vội áo choàng tắm, cô liếc nhìn mình trong gương. Trông cô kiệt sức, đúng kiểu một người bị đánh thức lúc ba giờ kém mười lăm sáng, sau hàng giờ chịu đựng chứng mất ngủ do lo âu và ảnh hưởng của công việc. Nhưng Clint McCade

không quan tâm trông cô thế nào. McCade không xem cô là phụ nữ. Đối với anh, cô là Sandy, là bạn từ thời cấp sách, bạn tốt, bạn thân nhất của anh.

Cô đi vào bếp bật máy pha cà phê lên. Kinh nghiệm cho cô biết rằng ít nhất mấy tiếng nữa mình sẽ không đời nào được ngủ. McCade sẽ hỏi cô ra sao trong mấy tháng qua kể từ lần cuối gặp anh. Sau đó anh sẽ kể cho cô về các dự án mới nhất của anh trước khi cô có thể vui mặt vào gối lần nữa. Rừng nhiệt đới. Chẳng phải anh đã nói gì đó về rừng nhiệt đới sao? Chuyện này phải mất cả đêm đây.

Sandy mỉm cười. Cô yêu những lúc có McCade ở bên.

Lẽ ra trời không được mưa ở thành phố Phoenix, bang Arizona. Nó vốn là sa mạc. Nhưng mưa đã dai dẳng bám theo McCade nhiều tuần rồi, bắt đầu khi anh ở Nam Mỹ và vẫn tiếp tục ngay cả khi anh đã về đến sân nhà ở Los Angeles.

Thế đấy, thế thì sao anh lại ngạc nhiên khi trời mưa gần như suốt chuyến hành trình trên Đường 10 từ Los Angeles tới Phoenix nhỉ? Quỷ quái, với đà này thì dẫu anh có lên tới mặt trăng, trời cũng sẽ mưa suốt dọc đường thôi.

McCade đỗ chiếc Harley dưới mái che của bãi để xe trong khu nhà liên hợp, cạnh chiếc Geo nhỏ màu xanh dương của Sandy và tắt máy. Chúa ơi, anh ướt như chuột lột. Chiếc áo khoác da đen sũng nước, đôi ủng lông bông khi anh đứng lên. Túi đựng quần áo đáng lý ra không thấm nước, nhưng anh ngờ rằng chẳng thứ gì có thể chống chọi với trận lũ anh vừa trải qua.

Ngoại trừ hòm đựng máy quay. Nếu cái máy quay có chìm cùng tàu Titanic thì chiếc hòm vẫn kín bưng. Mà điều đó cũng không quan trọng. Chiếc máy này có thể làm việc ngon lành cả dưới nước.

Anh tháo hòm đựng máy khỏi đuôi xe, liếc nhìn ánh đèn rực sáng nơi cửa sổ căn hộ của Sandy, rồi giật chiếc hòm lẫn túi đồ và đi vào sân trong.

Chết tiệt, đến nơi rồi anh lại sợ muốn chết. Biết nói gì với cô đây? Rằng phút trước anh còn đang ngồi trong phòng khách ở Los Angeles, ráng thư giãn sau ba tháng quay phim quần quật trong rừng nhiệt đới khắc nghiệt, thế mà phút sau anh đã rú ga trên đường cao tốc đi về Phoenix, với những thứ mang theo chỉ là chiếc máy quay, một cặp đồ lót với áo phông nhồi trong túi hành lý thôi sao?

Hay anh sẽ bảo Sandy rằng ở Los Angeles, đột nhiên cả cuộc đời anh, cả sự tồn tại của anh trở nên vô định và hư ảo đến nỗi anh suýt phát hoảng, không thể nhớ được một giây phút hạnh phúc nào trong năm qua - hạnh phúc *thật sự* ấy?

Nhưng rồi anh nhớ đến chuyến đi tới sở thú Phoenix cùng Sandy vào lần cuối ở thành phố. Lúc ấy anh đã hạnh phúc. Thực ra McCade đã hạnh phúc suốt chuyến thăm hai tuần của mình. Họ đã dành trọn hai ngày xem hết phim này đến phim khác - vào rạp chiếu phim phức hợp ngay khi nó mở suất chiếu đầu, và ở đó đến khi rạp đóng cửa, xem liền sáu phim khác nhau, sống bằng bỏng ngô, soda và kem. Họ cũng đã cuốc bộ ra ngoài sa mạc tìm rắn chuông nhỏ và thỏ rừng tai to như hai đứa trẻ đến từ đường phố New Jersey đương đầu với sự hoang dã của Arizona. Họ đã cười đến đau cả bụng.

Sandy là bạn thân nhất của anh, là bạn tâm tình, là hòn đá tảng giữ anh khỏi ngụp nơi cát lún.

Sandy xinh đẹp rạng ngời với nụ cười e lệ và đôi mắt xanh trong nhất anh từng thấy. Sandy

thông minh, lòng lầy và tài năng, nhưng hoàn toàn không nhận biết được những điều đó trong chính bản thân mình. Cô không tự kiêu, không hề biết mình đặc biệt nhường nào. Khi nhìn vào gương, Sandy vẫn chỉ thấy một cô bé vụng về mặc quần áo không vừa cỡ, cô bé sống trong khu ổ chuột ở vùng ngoại ô thịnh vượng của thành phố New York, nơi lũ học sinh cấp ba phải xem bạn được bố mua cho loại xe gì rồi mới quyết định có chơi với bạn hay không. Nhưng Sandy không có bố, và mẹ cô còn không thể mua xe cho chính mình chứ đừng nói là mua cho Sandy.

Cô bé ấy đã luôn cố tỏ ra điềm nhiên và vui vẻ, nhưng cảm giác thiếu thốn kia chưa bao giờ biến mất hoàn toàn.

Đặt đồ lên sàn, anh bấm chuông cửa.

Cánh cửa mở toang, nụ cười ấm sáng của Sandy lan tỏa khắp hành lang. Nhưng sự chào đón trong mắt cô nhanh chóng chuyển thành nỗi kinh hoàng không che giấu.

“Ôi, McCade!” Cô bước lui. “Người anh đây *bùn* kìa.”

Nước và bùn trên người anh nhỏ tong tong, từ đám tóc ướt trên đỉnh đầu cho tới gót của đôi ủng cao bồi màu đen.

“Đứng im,” cô ra lệnh, cầm cả máy quay lẫn túi đồ khỏi tay anh và mau lẹ mang chúng qua thảm sang sàn bếp lót vải sơn, nơi bùn dễ cọ sạch hơn.

“Cởi ra,” cô yêu cầu, quay lại và trở vào bộ trang phục đầm bùn của anh. “Cởi hết ngoài này. Anh đi thẳng vào nhà tắm, không được ngó ngang ngó dọc, thấy tiền cũng không được dừng lại nhặt đấy nhé.”

McCade dựa vào cửa, khoanh tay. “Sandy, cô em thân mến của tôi, em định bắt anh cởi quần áo ngoài hành lang thật hả?”

“Chứ sao nữa, em bắt đấy.” Cô cũng khoanh tay, cười ngọt ngào với anh. “Em vừa mới giặt thảm, anh thân mến ạ.”

Tóc nàng buông xõa quanh vai, gương mặt mộc không trang điểm trông tươi tắn, sáng sủa và trẻ hơn nhiều so với tuổi hai bảy của mình. Đứng từ quan điểm nghệ sĩ mà nói thì khuôn mặt nàng quá gần với sự hoàn mỹ. Gương mặt trái xoan gần như hoàn hảo, vầng trán cao rộng, gò má cân đối đẹp kì lạ mỗi khi nàng cười. Mũi không quá lớn không quá nhỏ, cái cằm có vẻ hơi vuông vức so với gương mặt, nếu có ai đó một mực muốn tìm khuyết điểm trên mặt nàng. Cặp môi đầy, khuôn miệng rộng hé nở nụ cười khoe hàm răng trắng đều đặn. Nhưng đặc biệt nhất là đôi mắt nàng...

Với vẻ thanh tú đầy quyến rũ, chúng mang sắc xanh xám mãnh liệt đến nỗi tưởng như không màu. Không như những cặp mắt xanh tầm thường khác, như mắt của chính anh chẳng hạn, đôi mắt Sandy không có lấy một ánh vàng hay màu lá trộn vào. Chúng mang màu xanh xám tinh khiết với hàng ngàn tia sét nhỏ sáng trắng phóng từ con ngươi cho tới rìa mí mắt. Sandy thực sự có đôi mắt thần thánh.

McCade đã kiếm tìm khắp thế giới một cặp mắt như của Sandy, nhưng lần nào cũng trắng tay.

Lúc này đôi mắt đầy vẻ chất vấn ấy đang quan sát anh một cách kỹ càng từ đầu đến chân.

“Trông em được đấy, Sand,” anh mỉm cười và nói trong khi nặng nề hạ mình xuống bậc thang và bắt đầu kéo ủng ra.

“Trông anh như quý ấy,” cô trả lời. “Bộ râu là thế nào đấy hả chàng Gấu?”

Khó mà nói chính xác McCade trông ra sao bên dưới cả đám bùn đó. Mái tóc dẫm nước được buộc bằng sợi dây sẫm màu dài quá vai cả chục phân, toàn bộ nửa dưới khuôn mặt đẹp trai bị che phủ bởi bộ râu lộn xoăn. Cái mũi thì chỉ có thể là của McCade - dài thẳng, rất lớn và nổi bật nhất trên khuôn mặt. Nhưng chỉ cho tới lúc anh cười thôi.

Anh lại cười với cô, kiểu cười toét miệng quen thuộc. Bộ râu đã che khuất lúm đồng tiền hai bên má, nhưng hàm răng anh lại trắng hơn do tương phản với màu sẫm của đám râu xoăn. McCade có vẻ mệt mỏi, quanh mắt anh có nhiều nếp nhăn hơn lần cuối cô gặp. Và có thêm những tia sáng lấp lánh kỳ lạ trong đôi mắt xanh khi anh nhìn cô nữa.

“Anh mới làm một chuyến ‘trở về tự nhiên’ ở Nam Mỹ.” ‘Chàng Gấu’ rũ mình khỏi chiếc áo khoác da.

“Và anh quên mang theo dao cạo râu.”

McCade cười nhăn nhó nhưng không chối. Chiếc áo phong denim cũng ướt đầm, anh nhanh chóng kéo nó qua đầu.

Cơ bắp. McCade đã có thân hình đẹp ngay từ hồi cấp hai khi họ gặp nhau lần đầu, anh học lớp bảy còn cô học lớp sáu. Sandy đã hết sức nhanh chóng miễn dịch với hình ảnh cơ thể hoàn hảo như tạc của anh. Thậm chí giờ đây cô có thể đi chơi với McCade và hoàn toàn dừng dưng trước chuyện anh lực lưỡng tới mức đạt điểm hai lăm trên thang từ một đến mười, dừng dưng ngay cả khi phụ nữ thở gấp và chết ngất xung quanh họ.

À, có lẽ cũng không phải là hoàn toàn dừng dưng.

Nếu hoàn toàn dừng dưng thì cô sẽ chẳng đứng đó, ngẩng nhìn anh lột chiếc quần bò ướt khỏi cặp đùi vạm vỡ, bỗng nhiên nhận thức một cách đau đớn là đã gần bốn năm cô chưa gần gũi đàn ông.

Cô mỉm cười với mình. Với chút ít may mắn thì điều đó sẽ thay đổi, sớm thôi.

“Có gì buồn cười thế?” McCade hỏi, đánh vật với chiếc quần để kéo nó xuống dưới mắt cá.

“Cuộc đời em,” Sandy nói. “Tắm đi, rồi em sẽ kể cho anh nghe những chi tiết đầm máu.”

Sandy toe toét cười, tưởng tượng điều mà bà Hobbs ở nhà đối diện sẽ nghĩ nếu bà ta nhìn lên qua lỗ thông trên cửa nhà cô ngay lúc này.

McCade đứng đó, mặc độc cái quần đùi màu xanh cổ vịt, đang nhét ngón tay xuống chun quần trắng và nhìn cô. “Em có chắc là muốn anh cởi hết không?” anh hỏi, một chân mày nhướng lên.

“Không, không, McCade,” cô vội vàng nói. “Thế là đủ rồi. Dẫu là người như anh thì chắc cũng không đến nỗi trét bùn vào đồ lót đâu.”

“Đừng giặt áo da của anh nhé,” anh nói và biến mất vào hành lang dẫn ra phòng tắm.

“Dĩ nhiên, em sẽ không giặt đâu,” Sandy lăm bắm, cúi đầu nhặt đám quần áo bẩn. Sau khi thả giày và áo khoác lên sàn bếp, cô để những thứ còn lại vào máy giặt, đoạn quay lại túm chiếc quần đùi ướt đầm McCade vừa liệng lên sàn nhà trước cửa phòng tắm. Xanh cổ vịt à. McCade mặc màu này đẹp đấy. Mà anh cũng sẽ đẹp nếu không mặc.

Xấu hổ chưa, Cassandra Kirk, cô trách mình trong thầm lặng, sao mà lại có những ý nghĩ dâm dăng về anh bạn thân McCade được chứ. Mười lăm năm qua anh ấy đã thể hiện quá rõ ràng rằng họ là bạn bè vĩnh viễn. Vóilại, một người đàn ông thường hẹn hò với người mẫu và mình tinh sẽ chẳng đời nào ngó đến mình lần thứ hai đâu.

Thở dài, cô vào phòng ngủ lục lại tủ quần áo kiếm chiếc áo choàng bằng vải bông cũ của mình. Mặc dù có màu hồng, nó là cái áo choàng rộng nhất và ít diêm dúa nhất của cô.

Tiếng vòi sen xối ào ào, hơi nước bốc ra từ cửa nhà tắm. Sandy đẩy cửa, cất cao giọng để McCade có thể nghe thấy qua tiếng nước chảy.

“Em treo áo choàng lên cửa nhé,” cô nói, “khăn tắm sạch trên giá ấy, biết chưa?”

“Em biết anh thực lòng muốn gì không?” Giọng khàn của McCade vang lên từ sau màn tắm.

“Em hơi sợ hỏi đấy,” Sandy lẩm bẩm. “Gì nào?”

McCade kéo màn ra một chút và lộ mặt nhìn cô. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh như thế. Ánh mắt thật đáng sợ, đầy vẻ đói khát, khuôn mặt đanh lại nghiêm nghị. Trông anh như loài săn mồi vậy. Hẳn là do bộ râu, Sandy nghĩ. Tuy nhiên, điều gì đó vẫn thôi thúc cô hỏi, “Anh ổn không McCade?”

“Anh thèm bia quá,” anh nói như thể không nghe thấy tiếng cô, rồi đóng màn lại.

Đứng dưới dòng nước ào ạt trút xuống từ vòi sen, McCade nhắm mắt, để toàn lực của tia nước gội vào đầu. Lạy Chúa lòng lành, anh không ổn. Anh bị suy nhược tâm lý, rối loạn tâm thần, và hiện tại khi đã ở đây, dường như anh không thể cất lời cho cô biết lý do mình tới. Em có biết anh thực lòng muốn gì không? McCade đã hỏi. Nhưng anh không trả lời thật lòng. Là em đấy, anh muốn nói thế. Mình nên bước khỏi buồng tắm và ôm chầm lấy nàng. Chắc hẳn nàng đang mặc một món đồ ngủ nhỏ nhắn ngốc nghếch bên dưới lớp áo choàng tắm kia.

McCade rên rỉ rồi kéo trí óc quay lại vấn đề trước mắt. Mình sẽ phải bảo nàng, mình sẽ phải nói. Đó chẳng phải là lý do mình đến đây sao?

Anh tắt vòi. Đám vòng nhựa trượt rít trên thanh kim loại khi anh kéo màn ra và túm chiếc khăn Sandy đã đặt phía ngoài. Anh sẽ lau khô người, ra phòng khách, uống bia, rồi gom lấy can đảm trong khi lắng nghe Sandy kể về những vấn đề trong công việc hiện thời của nàng. Sau đó anh sẽ hít một hơi và nói cho nàng biết... gì nhỉ? Rằng anh cần nàng ư? Rằng anh muốn nàng hơn anh từng muốn bất kỳ ai hay thứ gì ư? Rằng Chúa giúp anh - anh gần như chắc chắn trăm phần trăm là anh đã yêu nàng mất rồi?

Thậm chí McCade còn không chắc mình có thể nói ra từ ấy.

Một chai bia mở sẵn đang chờ anh trên chiếc bàn nhỏ trong phòng khách. Sandy đang ngồi cuộn chân trên một đầu đi-văng. Anh kéo chặt thắt lưng áo choàng và ngồi xuống cạnh cô.

“Màu hồng hợp với bộ râu đấy,” cô nói. “Kể đi nào McCade, anh đã làm gì nào? Tung tăng trong rừng nhiệt đới hả? Kể đi mà.”

Nhưng anh lắc đầu trong khi uống một ngụm bia lớn. “Em kể trước.”

Cô quay đầu sang phía anh, cánh tay đặt lên lưng ghế. “Em vừa mới thắng một hợp đồng hoành

trắng nhất.” Đôi mắt cô lấp lánh. “Anh biết Simon Harcourt là ai không?”

McCade trầm ngâm nhìn chai bia, khẽ cau mày rồi lắc đầu. “Không, anh chịu.”

“Ông ta là người nổi tiếng trong vùng đấy,” Sandy nói. “Tỉ phú, tay trắng làm nên nhé, lại hỗ trợ các hoạt động nghệ thuật và môi trường nữa. Mấy năm trước ông ấy đứng đầu nhóm chuyên trách đặc biệt về giáo dục và thực sự đã cải tổ cả hệ thống, ông ấy còn phát động một chương trình nhận thức về AIDS...” cô lắc đầu trong sự kính nể. “Đại khái là ông ấy đang chạy đua cho chức thống đốc, và em vừa mới ký hợp đồng với người của ông ấy. Em sẽ thực hiện tất cả các chiến dịch quảng cáo - ngay bây giờ họ muốn có năm đoạn - cùng với hai đoạn tài liệu tiểu sử, một đoạn mười phút và một đoạn ba mươi phút.”

McCade tươi cười với cô. “Tuyệt quá, Sand. Vai trò của em là gì? Nhà sản xuất à? Hay đạo diễn?”

“Cả hai. Thực ra, có khi em cũng quay phim nữa.”

“Anh đang nghĩ giữa các dự án đấy, em cần người giúp không?”

Sandy chăm chăm ngó anh một cách ngờ vực. “Anh đùa hả?” Nhưng rồi cô lắc đầu. “Một phần tư lương của anh em cũng chẳng đủ sức trả đâu.”

McCade nhún vai. “Cứ trả anh lương tối thiểu đi. Vụ này nghe vui đấy, và...”

Cô lao vào anh, quàng hai tay quanh cổ, ôm anh thân thiết như những người bạn chí cốt. Vẫn cầm chai bia, McCade vòng tay quanh người cô, nhắm mắt và hít hà mùi hương thanh sạch trên tóc cô. Trời đất, nàng mềm mại, ấm áp và ngọt ngào quá. Sao anh phải chờ quá lâu mới nhận ra rằng tất cả những gì anh muốn ở ngay trước mắt chứ?

Cô hơi lui lại, rạng rỡ cười với anh. “Được, em thuê anh,” cô nói, đoạn cau mày. “Sẽ mất ba bốn tuần mới có đủ các cảnh phim em cần đấy.”

“Anh không định đi đâu đâu.” McCade chăm chú nhìn vào mắt cô. Chúa ơi, nàng có cảm thấy tim mình đang đập không? Anh nuốt nước bọt. Mình phải nói. “Nghe này, Sand...”

“Còn việc nữa em phải kể cho anh.” Cô buông anh ra và ngồi xuống đi-văng. Cô mỉm cười với anh, nụ cười say đắm vừa thích thú vừa ngượng ngập. “McCade, em đang yêu.”

McCade chăm chăm nhìn cô. “Yêu á?”

Sandy gật đầu, đôi mắt ngập tràn hạnh phúc. “Cuối cùng em đã gặp người đàn ông trong mộng của mình,” cô nói. “Vào tuần trước. Tên anh ấy là James Vandenberg. Chính xác là James Austin Vandenberg đệ tứ, anh tin nổi không? Anh ấy là tay phải của Harcourt. Có bằng luật của Harvard, thông minh, tử tế, cao ráo, gần cao bằng anh. Đẹp trai tàn bạo luôn, tóc đen dợn sóng và đôi mắt nâu nhìn muốn chết ấy. Anh ấy độc thân, thẳng thắn, ba mươi tuổi, chưa có bạn gái...”

Lời nói của Sandy vang lên bên tai McCade trong khi anh tiếp tục nhìn cô chăm chăm. *Nàng đang yêu. Yêu một người khác.* Cả ruột gan lẫn tâm trí anh đều xáo trộn. Nỗi thất vọng bện chặt với cơn giận dữ điên cuồng. Khốn kiếp, sao mày không về từ tuần trước? Sao mày không hiểu cảm xúc của mình từ mấy tháng trước, lần cuối mày đến thăm nàng? Anh tức giận, đau đớn và choáng váng - choáng váng vì vận may siêu phàm của nhà McCade có vẻ cuối cùng đã cạn. Anh cẩn trọng đặt chai bia lên bàn, ngạc nhiên vì tay mình không run.

“Anh ta ở đây à?” thành linh McCade hỏi, ngắt lời cô.

“Cái gì cơ?”

“Anh ta đang ở đây à?”

Hai má cô đỏ bừng khi hiểu ra ý anh. “Không!”

“Sao không?”

“Em chỉ mới gặp anh ấy tuần trước...”

“Nếu đó thật sự là tình yêu, thì em chờ gì nữa hả Sandy?”

Sandy rời mắt khỏi ánh nhìn sắc như dao của McCade, ngồi dậy, sau đó lại sụp xuống, đoạn bật cười, âm thanh đanh gọn và không có chút hài hước nào. Cô khẽ lắc đầu, vén tóc khỏi mặt. “Nếu anh cứ muốn biết thì sự thật là James thậm chí còn không biết em tồn tại, được chưa? Vui chưa nào McCade?”

Không. Không, anh không vui. Nhưng sao lại không chứ? Sao anh không cảm thấy nhẹ nhõm nhỉ? Sandy chưa thực sự đánh giá tới gã này - gã luật sư tử tế, thông minh với cái tên dài lòng thòng nghe đầy danh giá. Gã này chắc chắn là đối tượng hoàn hảo cho nàng, và chắc chắn sống với gã sẽ dễ hơn với anh rất nhiều.

“Kể về em và James thế thôi,” cô nói. “Kể cho em nghe về rừng nhiệt đới đi...”

“Kirk, mai anh kể được không?” McCade hỏi. “Anh, ừm... giờ anh mệt lử rồi. Chỉ là, em biết đấy, anh đến lúc kiệt sức rồi và...”

Mắt Sandy tròn xoe vì ngạc nhiên. “Vâng, tất nhiên rồi.” Cô nhìn anh kỹ hơn. “Anh ổn thật chứ McCade? Trông anh hơi xanh đấy.”

“Chắc tại trận ốm thôi,” anh nói dối vụng về.

Cô nhìn anh, gương mặt xinh đẹp nghiêm nghị, đôi mắt nghiêm trang. “Clint này,” rốt cuộc cô nói, “anh sẽ cho em biết nếu gặp vấn đề thật sự phải không?”

Anh liếc cô. “Dĩ nhiên. Em là bạn thân nhất của anh mà,” anh nói đơn giản. “Nhưng thật đấy, anh chỉ... mệt thôi.”

Cô cười với anh, và McCade ép mình cười lại, ráng che giấu sự thật là trái tim anh đã vỡ thành hàng triệu mảnh.

Chương 2

McCade đã định cạo râu khi đến Phoenix. Nhưng khi nhìn vào tấm gương nhà tắm sáng hôm ấy, anh không thể chịu được ý nghĩ sẽ phơi trần bộ mặt đau khổ của mình cho thiên hạ xem.

Sandy đã đặt chuông báo thức cho anh lúc mười giờ. Như vậy anh sẽ có đủ thời gian tắm và ăn gì đó trước cuộc gặp trừ bị lúc mười một rưỡi ở văn phòng cô.

Khi McCade mặc chiếc quần bò cứng đờ vào, anh khẽ lắc đầu, ngạc nhiên với chính mình. Sao anh chưa đi cho rồi?

Suốt buổi sáng anh vẫn do dự giữa các lựa chọn của mình. Phương án A: anh có thể nhảy lên xe biển khỏi thành phố nhanh gọn như lúc tới, tuy đã hứa với Sandy sẽ quay phim cho cô. Dĩ nhiên lúc hứa như vậy anh đâu có biết cô đang mê mẩn gã khác... Phương án B: anh có thể ở lại và toàn tâm toàn ý phá hoại nỗ lực lọt vào mắt gã luật sư của cô, sau đó hạ gục cô khi đang thất tình. Phương án C: anh có thể tiếp tục thực hiện vai trò bạn thân lâu năm và giúp đỡ Sandy.

Anh có thể giúp Sandy lọt vào tầm ngắm của một người đàn ông tốt bụng giàu có, người có thể tặng cho cô cuộc sống cô luôn muốn - cuộc sống thượng lưu danh giá - cuộc sống mà McCade sẽ không bao giờ có thể tặng cho cô, bất kể anh có bao nhiêu tiền trong nhà băng đi nữa.

Anh hoàn toàn có thể mua đường vào chốn thượng lưu, nhưng Chúa chứng giám, chẳng bao giờ anh muốn làm thế. Và điều đó chính là vấn đề. Sandy thì luôn muốn một lối sống văn minh, tao nhã, một sự công nhận đi kèm với giàu sang. McCade không muốn thế. Anh có thể trả tiền mua loại rượu ngon nhất thế giới, nhưng thật lòng anh không thích món đó. Nước lọc hay bia là ổn rồi.

Chung quy là ở chỗ McCade hài lòng với bản thân mình. Anh thích công việc mình làm, thích mặc áo quần thoải mái, và chuyện sở hữu gần nửa triệu đô trong tài khoản ngân hàng chẳng thay đổi điều gì, cùng lắm là thương hiệu bia anh mua hay những chốn anh viếng thăm trong kỳ nghỉ. Hẳn nhiên anh thích sống tự do tự tại mà không phải nơm nớp lo bị đuổi ra khỏi nhà như ngày trước. Hẳn nhiên anh thích có tiền chi cho phim ảnh, âm nhạc và bất kỳ ý thích bất chợt nào. Nhưng anh thấy không cần thiết phải khoe sự giàu có của mình như dân nhàn, quý tha ma bắt, dứt khoát anh không muốn. Và lần cuối McCade nghiệm thấy thì áo khoác da đen không hề được hoan nghênh ở câu lạc bộ thượng lưu của vùng.

Nhưng đây là cuộc sống Sandy muốn.

Trong bếp, đôi ủng và áo khoác của anh còn ẩm, nhưng anh vẫn đi ủng vào và lấy chiếc kính râm khỏi túi áo khoác.

Ngọn gió Arizona nóng bức thổi khô mái tóc dài của McCade khi anh chậm rãi lái chiếc Harley vào đường Indian School, rồi hướng về phía đông vào đường Scottsdale, phố 44, nơi công ty sản xuất phim của Sandy tọa lạc. Giờ là tháng tư ở Phoenix, và cả đường lẫn vỉa hè đều nóng đến bỏng chân. Trong bóng râm nhiệt độ phải suýt soát 32°. Mà đây là mùa hè vẫn chưa đến.

Khi McCade lái xe vào bãi đỗ của công ty Video Enterprises, anh đi đến quyết định là chưa quyết định gì hết. Anh cần phải chờ xem chính xác thì cái gã James Austin đệ-thập-tứ-thập-tam-khí-gió này ra làm sao trước khi tán đồng hay phản đối. Ngoài ra, nếu muốn biến thì anh sẽ phải nghĩ ra một lý do hợp lý để giải thích cho Sandy. Đến giờ này chắc chắn cô đã đưa phần việc của anh vào dự án rồi.

Anh mở cửa trước của tòa nhà văn phòng và bước vào hành lang tối mát rượi điều hòa nhiệt độ. Trong khi đi thang máy lên tầng hai, anh bỏ kính, treo hồ một gọng vào cổ áo phong đen.

Cửa thang máy mở ra, McCade nhìn thẳng vào hình phản chiếu của mình trong chiếc gương lớn treo trên tường. Anh suýt không nhận ra chính mình. Tóc tai, râu ria bờm xờm kết hợp với chiều cao cùng cơ bắp ẩn tượng khiến anh trông như bảo vệ của một quán rượu dành cho dân cưỡi xe máy, hoặc một khách hàng dứt khoát cần được tống cổ.

McCade bước dọc hành lang vào phòng họp chính - phòng hành động khẩn cấp, như anh thích gọi. Căn phòng thoáng đãng, rộng rãi với những ô cửa sổ to đùng trông ra cảnh sa mạc bên ngoài. Chiếc bàn bầu dục lớn đặt giữa tấm thảm có tông màu nâu dễ chịu, bao quanh nó là hơn một tá ghế tiện nghi.

"Tôi có thể giúp gì anh?" Trợ lý của Sandy, Frank Williamson, chặn đứng McCade ngay trước khi anh vào phòng.

"Chào Frank," McCade nói, và đằng sau cặp kính, đôi mắt anh chàng trẻ tuổi mở tròn ra ngạc nhiên.

"McCade, lạ Chúa tôi, có khi anh sẽ sốc khi biết điều này, nhưng người anh ngập trong râu tóc đấy."

McCade nhăn nhó. "Đây là phiên bản mới của tôi đó. Cậu nghĩ sao?"

Frank khoanh tay quan sát McCade. "Tôi nghĩ rằng đối với một anh chàng thường xuyên làm đàn bà con gái chết ngất trên đường thì trông anh như quỷ ấy," rồi cuộc cậu ta nói. "Sao vậy? Anh mới đi làm ăn trên hoang đảo về à?"

McCade cũng khoanh tay. "Frank. Khi người ta nói 'Cậu nghĩ sao?' thì người ta không thật lòng muốn biết cậu nghĩ sao đâu. Chưa bao giờ nghe từ 'tế nhị' à?"

"Tế nhị là dành cho các quý bà lớn tuổi vừa mới làm tóc xong," Frank bảo. "Không phải dành cho người có thể đóng thế cho Arnold Schwarzenegger[2] như anh." Cậu chàng hạ giọng, "Này nhé, kể từ lần cuối anh ở đây, sếp tôi chưa đi hẹn hò với ai đâu."

Cả hai người đàn ông cùng quay đầu nhìn qua phòng, tới nơi Sandy đang đứng bên cửa sổ chuyện trò với một người đàn ông hẳn phải là James.

Trái tim McCade chùng xuống khi anh nhận thấy chất liệu và kiểu dáng đắt tiền của bộ cánh rõ ràng là được may đo của gã ta. Nó còn chùng xuống hơn nữa khi anh nhận ra bộ đồ vừa vặn với gã thế nào. Gã là người cao to, chỉ thấp hơn chiều cao gần mét chín của McCade một chút, và vóc dáng gã cũng giống anh - vạm vỡ, vai rộng, eo hẹp, hông gọn. James khẽ quay đầu và McCade thoáng nhìn thấy mặt gã. Đường nét đẹp như được chạm trổ, sống mũi dài đầy vẻ quý tộc. Cằm khỏe khoắn, cặp môi gần như mềm mọng. Gần như thôi, không hoàn toàn thế.

Khốn kiếp! Với mớ tóc đen dợn sóng cắt gọn ghê cùng cặp mắt sẫm, ảnh thằng cha này nên được để trong từ điển minh họa cho từ *người trong mộng*.

"Việc anh có thể giữ quan hệ trong sáng với một người như sếp tôi hẳn phải là một trong những điều bí ẩn nhất thế giới đấy, McCade." Frank liếc xuống tập hồ sơ của mình rồi nhìn đồng hồ. "Ngồi đi anh bạn, chúng ta sắp bắt đầu rồi."

McCade băng qua phòng tới bàn hội thảo và ngay lập tức ngồi vào chiếc ghế bên trái ghế đầu bàn, nơi anh biết Sandy sẽ ngồi.

Anh ngẩng nhìn cô chuyện trò với James. Bờ vai căng thẳng, dáng vẻ gương gạo. Dường như cô không thể nhìn thẳng vào mắt gã ta. Trời đất, cô đang bối rối. Đôi tay runrẩy, rồi lại túm chặt đồng hồ sơ đang cầm như thể chúng là phao cứu sinh vậy.

Trong khi McCade quan sát, cô liếc nhìn đồng hồ rồi nói gì đó với James với nụ cười yếu ớt. Nó chỉ hơi hơi giống nụ cười rang rỡ năm-trăm-oát vốn dĩ của cô. McCade lắc đầu. Trừ khi cô thả lỏng mình ra, nếu không thằng cha này sẽ chỉ thấy một Sandy cứng nhắc, căng thẳng, một bản sao khô khốc của con người cô mà thôi. Và với mái tóc được búi chặt, chiếc áo khoác và chân váy xanh dương quá-đổi-bảo-thủ, cô cũng sẽ không kiếm được điểm nào nếu xét về diện mạo. Không phải là cô không đẹp, anh mau lẹ tự đánh chính. Đẹp chứ. Cô chỉ không đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành như anh biết cô hoàn toàn có thể thôi.

Sandy đã thấy anh ngồi bên bàn, và nụ cười ngay tức khắc trở nên ấm áp hơn.

“Trời ạ, sáng nay em đã mất công kiếm dao cạo râu và để lên bồn rửa mặt cho anh đấy,” cô nói nhỏ khi ngồi xuống cạnh anh.

McCade trở tay vào râu. “Anh đang định nuôi một bộ râu dài thật dài.” Anh cười. “Như mấy anh chàng ở ban nhạc ZZ Top[3] ấy!”

Nhưng sự chú ý của cô lập tức biến mất khi James ngồi xuống bên phải cô, đối diện McCade qua bàn.

Quý tha ma bắt, thằng cha này trông còn ưa nhìn hơn khi ngó gần. Trong lúc McCade nhìn James, ánh mắt gã gặp ánh mắt anh. Trong một giây ngắn ngủi McCade thấy sự không tán thành, hoặc có lẽ đó là sự khinh miệt trong đôi mắt sẫm của gã, đi kèm với một đồng nghi ngờ.

Đó là cái nhìn không thể nhầm lẫn được, nó nói rõ rằng James không tin trên đời lại có kẻ có bề ngoài trông như McCade.

Đồ hẹp hòi, McCade nghĩ.

Gã James Vandenberg đệ tứ này chẳng khác gì lũ trẻ cấp ba đã hếch mũi khinh rẻ Sandy và McCade bao nhiêu năm về trước, chỉ bởi bề ngoài của họ, bởi họ không thể có tiền mua quần bò kiểu cách lẫn áo quần đắt tiền.

Sandy không thấy điều ấy sao? Nhưng sau đó anh chợt nhớ ra - bất chấp sự đối đãi tồi tệ họ nhận được, Sandy vẫn luôn thầm mong được đám tinh túy trong trường chấp nhận. Bằng cách có được sự quan tâm và trái tim James, cô sẽ giành được điều cô hằng muốn.

Sandy đã chờ một gã như James suốt cả đời.

Cơn sóng ghen tuông ào qua McCade làm anh gần như nghẹn thở.

Anh chộp một bản kế hoạch quay phim Sandy mới chuyển qua.

McCade cố hết sức lờ James đi trong khi anh yên lặng đọc. Sandy đã chỉ định anh trong vai trò người quay phim di động, ống kính sáng tạo của cô trong mỗi một sự kiện. Có máy quay cầm tay, anh sẽ không bị bó buộc ở một địa điểm cố định; anh có thể quay cận cảnh nhân vật, hoặc chọn những góc máy thú vị. Đó là công việc ưa thích của anh trong một dự án như thế này, và cô biết vậy. Rõ ràng cô quan tâm đến anh - chỉ không đúng cách anh muốn.

Anh hít một hơi sâu và đọc cảnh quay đầu tiên được lên lịch vào tối thứ bảy. Sự kiện gây quỹ

bầu cử, bữa dạ tiệc khiêu vũ diễn ra ở Pointe, một trong những khu nghỉ dưỡng cao cấp nhất Phoenix. Harcourt sẽ đọc bài diễn văn mà Sandy muốn ghi lại cho bài giới thiệu ngắn trên sóng phát thanh.

“Nếu có câu hỏi hay vấn đề nào trong khi quay mà cả Frank lẫn tôi đều không có mặt,” Sandy nói, “thì hãy trao đổi với ngài Vandenberg đây.”

“Cứ gọi tôi là James,” gã chỉnh cô với nụ cười quyến rũ. Nhưng cái liếc mắt gã dành cho McCade thì dường như nói: đích thực ta là ngài Vandenberg cho những kẻ trông như *ngươi*.

“Được rồi, mọi việc là thế nhé,” Sandy nói, kết thúc cuộc họp. “Hẹn gặp mọi người vào thứ bảy.”

Sandy ngồi lại một lát khi mọi người rời phòng, sắp xếp lại đồng tài liệu trước khi nhét vào cặp táp. McCade vẫn ngồi nguyên bên trái cô, rõ ràng không định đi đâu cả. Với mái tóc rẽ ngôi để xõa quanh vai và bộ râu xồm xoàm, trông anh có hơi hướng bước ra từ Kinh Thánh, như thể anh là một trong số các vị tông đồ bước ra từ bức tranh *Bữa tối cuối cùng*^[4] vậy. Ngoại trừ hình xăm rồng trên bắp tay phải của anh, cô vừa nghĩ vừa mỉm cười, không biết có vị tông đồ nào xăm mình không nhỉ?

“Được rồi, tôi nghĩ tôi đã có mọi thứ mình cần,” James kéo cô ra khỏi mơ tưởng. “Tôi sẽ gặp cô vào tối thứ bảy. Theo lịch làm việc thì cô sẽ bắt đầu lúc năm giờ hả?”

“Chúng tôi sẽ ở đó.” Sandy cười lại với gã.

“Ồ, tôi suýt quên.” James với tay vào túi áo trong lấy ra một phong bì nhỏ. “Ngài Harcourt bảo tôi đưa cô vé mời cho bữa dạ tiệc sau bài phát biểu tối thứ bảy.”

“Ồ, tôi không biết nữa.” Sandy cắn môi. “Tôi không thật sự...”

“Cô ấy sẽ đến, cảm ơn.” McCade khéo léo giật phong bì khỏi tay James rồi nhét vào trong cặp của cô.

“McCade là bạn thân thời phổ thông của tôi,” Sandy bảo James. “Và anh ấy cũng tình cờ là người quay phim giỏi nhất cả trong và ngoài Hollywood. May mắn cho chúng ta có anh ấy làm việc trong dự án này.”

McCade có thể thấy James đang đánh giá lại mình khi họ bắt tay.

“Hân hạnh được gặp anh.” Đôi mắt sẫm của gã ấm áp hơn nhiều so với khi chúng dò xét McCade qua bàn trong suốt cuộc họp.

Thằng cha này có cả tấn rươi sức mê hoặc. Và gã có thể bật tắt nó như vòi nước.

“Gặp hai bạn vào thứ bảy.” Sau khi cười với Sandy lần nữa, gã bước đi.

Sandy gặp ánh mắt McCade và cười nhăn nhó. “Úi chà,” cô nói. “Em thấy đau lòng quá.”

McCade cũng thế.

“Vậy anh nghĩ sao?” cô hỏi, đóng cửa phòng họp lại để đảm bảo sự riêng tư.

Anh ngồi lên cạnh bàn, khoanh tay trước ngực. “Hắn ta có vẻ...” Giả tạo à? Hay giáo hoạt? Hay nghiêm túc? Hay vô vị? Tất cả những từ ấy dường như đều thích đáng, nhưng anh không dám

thốt ra lời nào. Thay vì thế anh nhún vai.

Sandy bật cười, khoanh tay lại. “McCade, anh có tài ăn nói đấy. Anh có nghĩ...” cô chột do dự. “Anh có nghĩ anh ấy biết đến sự tồn tại của em không?”

McCade ngó xuống sàn, sau đó liếc nhìn cô. “Nói thật á?”

“Không, nói dối đi, McCade,” cô ngoa ngoắt. “Tất nhiên là nói thật rồi, đồ ngốc...”

“Nếu em muốn hấn ta để ý đến thì em sẽ phải bỏ thêm công sức đấy.”

“Chắc em quên đi là xong.”

Sandy bước lùi hai bước, giật mình bởi giọng anh đột nhiên trở nên phần nộ: “Em là một phụ nữ lộng lẫy, thông minh, vui tính, gợi cảm, đáng khao khát đến *khó tin*,” McCade nổi cáu, “và một tên khốn như James Vandenberg cần phải tạ ơn ngôi sao may mắn của hấn ngay cả khi em chỉ hạ cổ liếc mắt đến hấn ta thôi. Còn nếu em muốn hấn... Mà em muốn chứ?”

Sandy ngậm miệng và gật đầu.

“Tốt,” McCade nói kiên quyết. “Em sẽ có hấn. Bắt đầu từ thứ bảy, hấn sẽ để ý đến em, cực kỳ để ý.”

Túm lấy tay cô, anh kéo cô ra cửa. Sandy chỉ kịp chớp chiếc cặp trên bàn trước khi anh lôi cô ra hành lang về phía thang máy.

“Chúng ta đi đâu đấy?” cô hỏi.

“Em sẽ nghỉ chiều nay.”

“Em không thể cứ thích là...”

“Có,” McCade nói dứt khoát. “Em có thể.”

Sandy đang ngồi ngó vào gương trong khi anh bạn Tony của McCade tấn công mái tóc cô với cây kéo. “Nhưng em không muốn uốn tóc,” cô nói đầy thù địch. “Em đã làm một lần rồi, nhớ không McCade? Trông em cứ như bị điện giật ấy. Nó xoắn tít thò lò suốt mấy tháng trời.”

“Lần đó có phải là anh uốn cho em không hả, người đẹp?” Tony hỏi. Tiếng lách cách của cây kéo ngưng bật, anh ta nhìn thẳng vào cô trong gương. Tony là người lực lưỡng cao to như con gấu, bề ngang cũng ấn tượng như chiều cao. Anh ta mặc chiếc áo trùm kiểu phẫu thuật màu xanh nhạt phủ qua chiếc quần trắng thùng thình cùng đôi sandal.

Màu sắc mát mẻ của bộ đồ anh ta mặc vô cùng ăn nhập với nội thất trang trí kiểu Art Deco của hiệu cắt tóc. Tường sơn màu be hồng, viền bằng màu nước biển nhạt. Quầy tiếp tân sáng bóng cùng tông với màu viền. Mọi thứ sạch bong đến lấp lánh.

“Có phải anh không?” Tony hỏi lại.

“Không,” cô chầm chậm nói.

“Vậy là yên tâm rồi nhé.” Anh ta tặng cô nụ cười thiên thần và cắt tiếp.

Sandy nhìn McCade, anh đang dựa lưng vào quầy, tay khoanh trước ngực.

“Nhờ em ghét nó thì sao?” cô hỏi.

“Không đâu,” Tony hứa. “Công chúa hạt đậu à, anh có thể cam đoan đấy.”

McCade đã gặp Tony ở Hollywood trong một phim trường. Anh đã kể cho Sandy rằng khá nhiều phụ nữ nổi tiếng đã giao mái tóc làm nên thương hiệu của mình vào đôi tay lành nghề của Tony, và anh ta chưa từng để bất cứ ai thất vọng cả. Tony chuyển đến Scottsdale vì bệnh hen suyễn, và nhiều khách hàng ở Hollywood của anh thà chọn chuyển bay ngắn tới Arizona còn hơn là thử các thợ cắt tóc khác ở Los Angeles.

“McCade, cậu sẽ là người tiếp theo đấy,” Tony bảo anh. “Mốt Robinson Crusoe đứt khoát là qua rồi, bạn yêu.”

“Hôm nay thì không được, Tony,” McCade trả lời. “Không có thời gian.”

“Chỉ mất trọn mười lăm phút thôi,” Tony nói. “Trong khi chờ Sandy uốn tóc.”

“Nhưng em chưa đồng ý...” Sandy bắt đầu.

“Không, tớ sẽ đi mua sắm,” McCade ngắt lời. “Tớ sẽ cập nhật tủ quần áo cho Sandy.”

Sandy ngớ ngàng cười. “Anh á? Anh sẽ mua cho em quần áo mới á?”

Nụ cười của anh đầy kiên định. “Anh biết đàn ông thích gì.”

“Đó mới là điều em sợ.”

“Cứ uốn tóc đi. Anh sẽ quay lại đón em... Lúc nào nhỉ Tony?”

“Hai tiếng nữa.”

“Sau hai tiếng nữa.” McCade nói.

“Anh còn không biết em mặc cỡ gì mà,” Sandy phản đối.

“Em mặc quần áo cỡ chín,” anh nói. “Giày cỡ tám. Áo lót cỡ 34B”

“Ồ, tuyệt, McCade,” Sandy líu lười. “Sao anh không thông báo cho cả thiên hạ biết đi? Máy quý cô đang ngồi dưới máy sấy chưa nghe thấy đâu!”

Nhưng anh đã bước chân ra cửa, giơ một tay lên vẫy chào.

“Sẵn sàng uốn chưa?” Tony hỏi, nụ cười nở trên khuôn mặt tròn trĩnh.

“Thật tình anh nghĩ trông sẽ được à?” cô hỏi.

Tony ngoác miệng cười. “Cưng, ‘được’ không phải là từ trong đầu anh đâu.” Anh ta nâng mái tóc dài thẳng của cô lên. “Hình dung xem. Những lọn dập dờn mềm mại ôm quanh mặt em. Tóc em sẽ được thổi hồn. Chỉ cần em hất đầu một cái là sẽ khiến McCade phát điên. Anh chàng sẽ không thể nào rời tay khỏi em đâu. Hứa đấy.”

“McCade và em chỉ là bạn thôi,” Sandy nói.

“Phải rồi.” Nụ cười hiểu biết của Tony cho hay anh ta chẳng tin tí nào hết.

Sandy lắc đầu với tiếng cười. “Làm đi,” cô nghe lòng mình giục giã. “Hãy làm đi.”

McCade chất túi đồ cuối cùng vào khoang để hành lý trên xe Sandy rồi đi về phía hiệu cắt tóc của Tony. Tâm trạng anh đang rất tệ, ắt là do việc ghé vào cửa hàng cuối cùng - tiệm đồ lót trong khu thương mại. Ý nghĩ mình sẽ chọn cho Sandy mấy món đồ lót hấp dẫn mà chẳng bao giờ được thấy nàng mặc chúng khiến anh rầu rĩ. Và ý nghĩ James Vandenberg rồi sẽ được thấy đám ren lụa lộng lẫy ấy trên làn da mềm mại của nàng khiến anh phát điên lên.

Thế quái nào mà anh lại làm việc này nhỉ? Vì anh yêu Sandy. Vì anh muốn nàng hạnh phúc. Vì một phần trong anh vẫn hy vọng rằng nàng sẽ quay người lại, vòng tay quanh cổ anh và tuyên bố nàng không thể nào yêu James được, bởi vì anh, McCade, mới là người sở hữu trái tim nàng.

Đúng rồi đấy. Cứ mơ đi, McCade.

Anh kéo cửa bước vào tiệm của Tony. Một luồng khí mát phả vào anh ngay khoảnh khắc anh thấy cô, và may là thế, nếu không có lẽ anh đã lẫn ra ngất bởi ngọn lửa đang nuốt trọn mình.

Tóc Sandy rẽ lệch sang một bên, uốn lộn nhẹ nhàng ôm quanh gương mặt xinh đẹp. Chúng đổ qua bờ vai xuống lưng, những lọn tóc phản chiếu ánh sáng tưởng như phát quang lấp lánh. Trời ơi, tóc cô dày thật. Được uốn mềm, chúng trở nên quyến rũ, bồng bênh trải từ cổ xuống.

Cô đang ăn một que kem vị cam vani nhãn hiệu Creamsicle, vừa ngồi trên quầy vừa chuyện trò với Tony và vị khách tiếp theo của anh. McCade ngẩn ra nhìn, bị mê hoặc khi lưỡi cô đón một giọt kem rớt xuống nơi chót. Đúng lúc ấy cô ngược lên bắt gặp anh.

McCade phải nhìn đi nơi khác vì sợ sẽ tự bốc cháy mất. Anh hít sâu khi tiến về chỗ cô và cố gắng mỉm cười. “Trông em tuyệt quá. Không phải anh đã bảo em rồi sao?”

“Không.” Cô chuyển sự chú ý về que kem. “Anh chưa bảo mà.”

Vị khách của Tony là một quý bà luống tuổi có cặp lông mày được kẻ vẽ kỹ lưỡng, mái tóc trắng thưa đang ẩm và được vuốt thẳng trên đầu. Bà ta nhìn qua gương hết Sandy lại tới McCade.

“Quý ngài bạn cô cần cắt tóc đấy,” bà ta nói. “Cạo râu nữa.

“Về vấn đề tóc tai thì anh ấy ương bướng như trẻ con,” Sandy bảo bà như thể McCade không đứng trước mặt cô.

“Bên dưới đám râu tóc đó thì cậu ta cũng không đến nỗi khó nhìn đâu,” người phụ nữ quyết định, “nhưng tôi thật lòng không nghĩ cậu ta là tuýp người cô thích, cô gái thân mến.” Bà nghiêng sát vào Sandy và hạ giọng như thể McCade không nghe được lời mình. “Loại như cậu ta không xứng với một quý cô trẻ đẹp như cô.”

Từ cử chỉ ngón tay đánh vòng của Tony phía sau đầu người phụ nữ có thể thấy anh ta ngụ ý rằng bà ta vẫn điên như thường, tuy nhiên lời nói ấy vẫn gây nhức nhối. McCade quay đầu, không muốn Sandy thấy vẻ tổn thương trong mắt anh.

“Ồ, bà nhầm rồi,” anh nghe cô nói nghiêm túc. “Đàn ông như Clint McCade hiếm có lắm. Tôi đã

mất mười lăm năm mới tìm thấy một người có thể sánh được với anh ấy đấy.”

Miệng McCade cười nhăn nhó khi anh lắc đầu. Bạn tốt Sandy. Trung thành bất kể ra sao. “Thôi nào cô bạn. Xử lý cây kem cho xong đi. Tony, tớ nợ cậu một lần nhé.”

“Không, không, người đẹp.” Tony gọi với khi họ đang tiến ra cửa. “Tớ đã nợ cậu một lần, nhớ không? Giờ ta hòa.”

Khi họ rời khỏi tiệm tóc, McCade lướt tay qua những lọn tóc mới của Sandy, quá nhẹ đến mức cô còn không biết.

“McCade.” Giọng Tony làm anh dừng chân, quay lại, đóng cánh cửa vào. “Sandy là một cô gái tốt.”

“Tớ biết.” McCade nhìn qua cửa kính khi cô chui vào xe.

“Cô ấy bảo hai người chỉ là bạn bè.”

“Đúng vậy.”

Tony cười. “Ờ, và mẹ tớ là Giáo hoàng đấy.”

McCade liệng một ôm đầy các túi đồ xuống chiếc giường lớn của Sandy, đoạn ngược nhìn cô và cười toe. “Anh sẽ đi lấy phần còn lại.”

“Còn nữa á?” Nhưng anh đã đi rồi.

Lắc đầu, cô lần lượt mở các túi đồ, lôi ra một bộ sưu tập các bộ cánh sang trọng, phần lớn là váy. Khi ngó đám váy áo nằm trên giường, cô nhận ra miệng mình đang há hốc. Rồi cô bắt đầu cười.

Không bao giờ, chưa bao giờ có chuyện cô tự tay mua những món đồ này. Chẳng phải vì chúng xấu hay lòe loẹt, thực ra tất cả đều khá lịch lãm - không có hạt cườm lấp lánh hay đồ trang trí bắt sáng. Chỉ có điều cô luôn thích những bộ cánh bình thường giản dị hơn, kiểu đồ sẽ khiến cô chìm vào đám đông. Và đấy chính là vấn đề. Cô quá thường xuyên chìm vào đám đông. Sandy trông mới váy lần nữa. Không được nữa rồi. Dứt khoát là không.

Cô mở mấy túi khác và thấy toàn giày - tất cả đều là giày cao gót với đủ sắc màu để kết hợp với đám váy.

Sau đó cô mở đến chiếc túi chứa đồ lót và vội vàng đóng lại. Rồi lại chậm chậm mở ra, cho tay vào kéo ra một thứ bé xíu bằng lụa đen.

McCade vào phòng, cô đứng đưa món đồ đen nhỏ tí trên ngón tay. “Anh không thật lòng mong em mặc thứ này chứ hả McCade?”

“Anh sẽ không mua nếu không mong em mặc.” Anh ngồi xuống cạnh cô trên giường. “Anh nghĩ thứ bảy em nên mặc cái váy trắng.”

Rồi anh bắt đầu mở một chiếc trong đám túi mới mang vào. Đồ trang điểm. McCade đã mua phấn mắt, phấn má, son và...

“Ơ kìa, sao em còn chưa mặc thử?” Anh liếc nhìn cô mất hết kiên nhẫn, như thể anh nghĩ cô đã phải thay xong váy rồi.

“McCade...”

“Em muốn được để ý, đúng không nào?”

Sandy gật đầu. Mặc dù rất chậm rãi. Miễn cưỡng.

“Coi nào Kirk, chỉ là mặc một cái váy thôi. Nếu em ghét thì có ai bắt em mặc đâu.”

“Quá đúng,” cô lẩm bẩm, nhưng vẫn cầm chiếc váy lên. Chất vải mềm rũ, hiển nhiên được cắt may khéo léo. Cô chưa từng dám thử thứ gì như thế trước đây. Nó sẽ ôm sát cơ thể cô, bám vào từng đường cong, thu hút mọi ánh nhìn.

Nhưng chẳng phải đó chính là mục đích sao? Cô thoáng thấy bộ tóc mới uốn rục rờ của mình trong gương phòng khách, và đột nhiên muốn thấy mình ra sao trong chiếc váy này, chỉ vậy thôi.

McCade lại ngồi xuống giường, rõ ràng không có ý tránh đi, vì vậy cô cầm cái váy và đi ra cửa.

“Sandy.”

Cô quay lại thấy anh cười. “Đừng quên cái này.” Anh mở túi đồ lót và ném một món đồ trắng nhỏ đến khó tin cho cô.

Sandy chậm rãi thay đồ trong căn phòng nhỏ cô dùng làm văn phòng. Không có gương nên cô không thể thấy toàn thân mình trông thế nào. Nhưng cô ngó xuống làn vải trắng phẳng lì che phủ hông và bụng. Cảm giác thật tuyệt. Và lạ Chúa! Không hiểu chiếc áo lót McCade mua thiết kế thế nào mà nó lại tạo khe ngực cho cô. Khe ngực thực sự, thề-có-Chúa!

Có tiếng gõ nhẹ trên cửa. “Cảnh sát chân đây. Cô quên quần tất và giày đấy.”

Cô mở cửa, McCade đứng đó, một tay cầm chiếc quần tất trong mờ, một tay cầm đôi giày trắng cao chót vót. Ánh mắt anh du hành lên xuống người cô một cách từ tốn đầy tán dương. Sandy bắt chéo tay đầy phòng thủ qua ngực mình.

“Oa. Trông em...”

Cô lấy quần tất cùng đôi giày rồi đóng sầm cửa trước mặt anh.

Chiếc quần tất là loại mỏng nhất cô từng thấy. Cô từ từ cuộn nó lên hai chân rồi đi giày vào, cố không nghĩ về Cô bé Lộ Lem. Nhưng đôi giày trắng vừa khít, dễ chịu, mặc dù chúng tăng thêm chiều cao vốn đã là mét tám của cô.

Sandy mở cửa, thấy McCade vẫn đứng chờ. Anh chộp tay cô và kéo cô về phía bếp.

“Chờ đã, McCade,” cô phản đối. “Em còn chưa tự nhìn mình trong gương nữa và...”

Anh đẩy cô ngồi xuống một chiếc ghế.

“...em còn chưa quen đi giày cao thế này với lại...”

Anh đã bày ra cả đồng đồ trang điểm mới mua lên bàn ăn. Giữ một tấm ga trải giường sạch, anh phủ nó quanh cổ cô.

“Váy trắng mà,” anh giải thích. “Để khỏi dây bẩn lên đấy.”

“McCade...” Sandy khựng lại. Cô hít sâu, cố gắng làm ra vẻ tỉnh táo và có kiểm soát. “Clint, anh đang làm gì vậy?”

Dưới ánh đèn sáng tỏa trên đầu, anh đang nhìn cô đầy phê phán. “Anh sẽ trang điểm cho em,” anh nói gần như lơ đãng trong khi sắp xếp mặt cô. Đoạn anh mỉm cười, nhìn vào mắt cô. “Em không cần nhiều đâu, vốn dĩ trông em đã ổn rồi. Anh sẽ chỉ làm nổi bật những gì em sở hữu thôi.”

“Anh á...”

“Anh kiêm nhiệm làm trợ lý trang điểm trong một số dự án nhỏ. Tất nhiên là không chính thức, và chỉ trong những vụ việc không có công đoàn thôi.” Nụ cười của anh trở nên tự mãn rành rành. “Jim Fabrizio, chuyên viên trang điểm ở Hollywood...”

“Em biết Fabrizio là ai,” Sandy nói.

“Ông ấy bảo rằng nếu lúc nào bỏ quay phim thì anh có thể làm việc chính thức cho ông ấy.”

“Ồ, tài năng của anh ít thật đấy nhỉ, McCade?”

“Ngửa đầu ra và nhắm mắt vào,” anh ra lệnh. “Và cả miệng nữa, đồ cứng đầu.”

Sandy ngoan ngoãn vâng lời, cô cảm thấy anh chạm vào mặt khi đánh lớp nền mỏng lên da. Bất chấp dáng người vạm vỡ, bàn tay anh vô cùng khẽ khàng, vô cùng dịu dàng. Cô mở mắt và thấy cặp mắt anh đang cách mình chỉ mấy phân, ánh nhìn mãnh liệt. Anh đang đứng hầu như phủ lên cô. Anh hơi di chuyển và đôi chân bắt chéo của cô tiếp xúc với lớp vải bò trên đùi anh. Nhưng anh không lui, còn cô thì chẳng có chỗ nào mà lui.

Vì vậy cô lại nhắm mắt, ráng thả lỏng. Giọng anh êm ái khi khẽ giải thích mình định làm gì, hoặc khi bảo cô dịch đầu. Hơi thở anh nóng bỏng và ngọt ngào phả vào mặt cô.

“Được rồi,” cuối cùng McCade nói khi cởi tấm ga khỏi người cô. “Chỉ một việc nữa thôi, giữ nguyên đầu đấy...”

Nhưng mắt Sandy bật mở khi cảm thấy tay anh giữa hai bầu ngực mình. “McCade!”

Anh đang nửa quỳ, nửa ngồi xổm phía trước, phần lớn thân dưới của anh ép vào chân Sandy khi anh nghiêng tới. “Yên nào Kirk,” anh ra lệnh khi khẽ cọ phần giữa ngực cô. “Đây là memento của Hollywood đấy. Nó sẽ khoe mặt tiền của em.” ,

Sandy ráng tảng lờ cảm giác đôi tay anh trên cơ thể mình. Cô ráng tảng lờ nhận thức đột ngột về từng phần cơ thể vững chãi của McCade cũng đang áp vào mắt cá và bắp chân cô. “A ha,” cô nói, cố gắng đến tuyệt vọng để gây sự với anh. “Bằng chứng đây rồi. McCade, cuối cùng anh cũng cho em thấy bằng chứng. Bao nhiêu năm qua anh vẫn gạt đi khi em khẳng định rằng đáng em như con trai, nhưng câu vừa xong cũng như công nhận rồi.”

“Còn lâu.” Anh đặt tay dưới cằm cô, bắt cô nhìn anh. “Anh luôn nghĩ em hoàn mỹ, Sandy, và đừng bao giờ quên điều đó.”

Cô chăm chăm nhìn anh, bị mắc kẹt bởi ánh nhìn dữ dội trong đôi mắt ấy. Anh vẫn đứng cách cô chỉ vài phân, và cô có thể thấy những đốm nâu lục li ti trộn lẫn trong màu ngọc xanh biển. Con người anh được bao quanh bởi một vòng vàng mỏng. “Mắt anh đẹp quá, McCade à,” cô thở, và rồi thấy chúng giãn ra.

Đây là lúc anh sẽ hôn cô, nếu mà anh là bất cứ ai trên đời, trừ chính anh, Clint McCade.

Quả vậy, anh chớp mắt, cười, rồi đứng dậy. “Lại đây,” anh chỉ đạo.

Sandy cố không lão đảo trên đôi gót cao lênh khênh khi theo McCade ra hành lang. Anh bước lui khi đến cửa phòng ngủ của cô, ra hiệu cho cô vào trước.

Cô bước ba bước vào phòng, rồi khựng lại khi thấy mình trong chiếc gương lớn treo trên cửa tủ quần áo.

“Lạy Chúa tôi.” Sandy chậm chậm bước về phía hình ảnh của mình. Cô thật... xinh đẹp. Chiếc váy trắng vừa khít, khiến cơ thể cô trông thon thả nữ tính chứ không gầy nhom như cô thường nghĩ. Phần chân váy ngắn khiến cặp chân cô thon dài miên man. Và cô phải thừa nhận rằng đôi giày gợi cảm chết đi được. Mái tóc phủ một sắc vàng rực rỡ quanh mặt và xuống lưng cô. Còn khuôn mặt nữa! Đôi mắt đẹp kỳ lạ, hàng mi dày sẫm, cặp môi đỏmọng hoàn hảo tôn lên làn da trắng. Sandy hạ mắt xuống thấp hơn tới cổ váy trễ phía trên. Chúa ơi, Người có thấy không? Bầu ngực con thật đầy đặn và gợi cảm.

Cô có thể thấy McCade trong gương khi anh khoanh tay dựa người vào khung cửa.

“McCade, anh đúng là thầy phù thủy.” Cô quay lại nhìn anh.

Anh lắc đầu. “Đâu có, anh chỉ biết hàng nào thì dùng bao bì nấy thôi mà.”

Cô nhìn lại mình lần nữa. Khi sự sững sờ trôi qua, thực tế quay về. Cô khẽ cau mày. “Em chỉ... không mặc thế này được.”

McCade đứng thẳng lên. “Sao không?”

“À...” Cô cố tìm lý do. “Em mà đi đôi giày này thì sẽ cao quá.”

“Ôi thôi nào, Kirk...”

“Không, thật đấy, McCade. Nhìn em xem. Em cao tận mét tám.”

“Chiều cao tuyệt đẹp,” anh phản pháo. “Thế thì có sao?”

“Em sẽ cao hơn mọi người mất.”

“Em sẽ không cao hơn James.” Anh sải ba bước dài đến bên Sandy. “Anh ta cao bằng anh mà, phải không?”

“Thấp hơn một tí.”

“Chỉ một tí thôi.” Anh kéo cô vào vòng tay mình, như thể họ sắp nhảy cùng nhau. Anh ôm cô thật chặt, đầy thân mật vào cơ thể khỏe mạnh săn chắc của mình. “Thấy không, em sẽ phù hợp hoàn hảo với anh ta. Anh ta sẽ rất thích khi không phải cúi quá thấp để hôn em.”

McCade nhìn xuống người phụ nữ trong lòng mình. Lạy Chúa, anh sẽ chết nếu được ôm Sandy như thế này trong mấy tiếng. Nàng đang đắm đắm nhìn anh như thể anh phát điên rồi, đôi mắt mở lớn, cặp môi mềm hé mở trong ngạc nhiên. Ôi trời, cảm giác nàng áp vào anh tuyệt như thiên đường vậy. Anh luồn các ngón tay qua mái tóc lụa là của nàng, muốn nàng quá đổi...

Anh đẩy Sandy ra và nhét hai tay vào túi quần bò, cầu nguyện rằng cô chưa để ý sự căng cứng nơi anh. Chết tiệt! Bằng cách nào đó anh xòe ra được nụ cười nhản nhở và cố gắng nhìn vào mắt cô.

“Em sẽ khiến hân đồ đứ đừ, Kirk. Tin anh về vụ này đi.”

Cô liếc trở lại gương, nhưng nhanh chóng rời đi. “Em vẫn không mặc thế này vào thứ bảy được,” cô nói, giọng tiếc nuối.

“Không.” McCade lại khoanh tay. “Em tiêu cực quá. Thử nghĩ theo hướng tích cực xem...”

“Nếu em có bạn hẹn thì còn đỡ. Chứ còn ăn mặc thế này mà chỉ có một mình...” Cô nhăn mặt. “Ồi chà, anh biết không? Em sẽ không biết để hai tay vào đâu nữa.” Cô lén nhìn lại gương. “Chân em cũng vậy, lạy trời.”

“Anh sẽ đi cùng em.”

“Và mặc áo khoác da với quần bò á? Ở Los Angeles thì có thể, McCade, nhưng đây là Phoenix mà!”

“Không, nói thật đấy.” McCade càng nghĩ về chuyện này càng thấy thích hơn. Anh sẽ đưa cô đến buổi tiệc khoa trương đó. Anh sẽ có cơ hội nhảy với cô, và ôm cô. “Nếu em xuất hiện với một người hẹn hò thì em sẽ thêm phần hấp dẫn trong mắt gã James già đó. Em biết đấy, người ta luôn muốn chơi đồ của người khác mà.”

“Ồ, tuyệt, McCade, anh nói thế thì em còn biết từ chối thế nào,” cô nói mỉa mai khi ngồi xuống cạnh giường.

“Em hiểu ý anh mà.”

Cô ngược nhìn anh, chân gõ gõ xuống sàn. “Anh sẽ phải cạo râu.”

“Xong.”

“Và cắt tóc.”

McCade cào tay qua tóc. “Anh thích để thế này. Tóc dài là phong cách.”

“Theo quy tắc của câu lạc bộ thượng lưu thì không.” Cô nhìn xuống đám móng tay, giả vờ kiểm tra vết xước trên lớp sơn bóng.

Anh nhìn cô một lúc lâu. Anh muốn đi. Thực sự muốn. Có thể James Vandenberg đang hẹn hò với ai đó. Có thể gã không thích các cô nàng tóc vàng. Có thể nếu Vandenberg biến đi...

“Được rồi,” anh nói. “Vì em, anh sẽ cắt tóc.”

Sandy đứng dậy, toe toét. “Và em sẽ chọn đồ cho anh, y như anh chọn mớ này cho em vậy.”

“Được rồi, nhưng em cũng chẳng có cơ hội chọn nhiều đâu,” anh bảo. “Dạ tiệc thì phải đóng

bộ.”

“Ừ, nhưng khi người ta nói đóng bộ thì người ta không có ý là áo da đâu, McCade.”

Có thể Sandy sẽ nhảy với mình và nhận ra rằng nàng không muốn ở cùng ai khác. Có thể...

McCade cười, và đây là nụ cười thực sự đầu tiên.

Chương 3

McCade ngồi xuống ghế với đôi mắt nhắm chặt, lắng nghe tiếng vo vo của máy sấy, để Tony hóa phép. Sáng nay anh dậy muộn và đã vào nhà tắm cắt cạo bộ râu.

Sau khi Tony xong cái việc khiến cho anh coi được trong con mắt xã hội thượng lưu Phoenix, McCade sẽ phải lượn qua lấy bộ da phục Sandy đã chọn và anh đã mua cho dịp này. Cô đã thuyết phục anh mặc mớ đồ khác nữa - quần may đo với áo thun polo mà anh đã thề sẽ không bao giờ mặc. Cái áo da phục cũng chẳng phải phong cách của anh, nhưng tối nay anh không còn lựa chọn nào khác. Chỉnh sửa cái áo đến ba ruỗi mới xong, lúc ấy anh chỉ kịp thời gian về căn hộ, thay đồ, ép Sandy mặc váy mới và trang điểm cho cô.

McCade mỉm cười. Anh thích trang điểm cho Sandy. Anh thích đứng gần đủ để cảm thấy hơi ấm từ cơ thể cô. Anh thích chạm vào làn da mềm mịn của cô...

"Ôi Chúa ơi, cậu thậm chí chưa nhìn xem tớ làm cậu đẹp đến đâu mà đã sướng rơn rồi." Giọng Tony cắt ngang dòng suy tưởng của anh. "Hay là ý nghĩ về nàng tóc vàng lỏng lẻo ấy đó khiến cậu cười hả?"

Mắt McCade từ từ mở ra, tia nhìn anh ném cho Tony có thể gây chết người. Chàng thợ làm đầu tắt máy sấy, vui vẻ lờ đi. "Tớ chẳng lạ gì nụ cười ngớ ngẩn ấy, mặc dù tớ phải thú nhận là chưa từng nghĩ sẽ thấy nó ở cậu, anh bạn yêu quý ạ."

"Tha cho tớ vụ phân tích này nọ đi," McCade ngả người tới trước. "Xong chưa?"

"Không nhanh thế đâu!" Tony đẩy McCade ngồi lại ghế. "Cấm cậu chạy rồi rải tóc suốt từ đây đến cửa chỉ bởi vì tớ phát giác ra bí mật kinh khủng của cậu nhé."

McCade cau mày nhìn mình trong gương. Mái tóc nâu gợn sóng của anh trông như... muốn ngoi lên. Hai bên tai ngắn hơn, phía trước trán dựng lên, tuy nhiên đủ dài để đổ xuống khi trọng lực hoặc là độ ẩm thẳng trong cuộc chiến đang diễn ra chỗ tóc mái. Với những lọn tóc hoe hoe, trông anh như thể đã dành mọi dịp cuối tuần để dong buồm ra khơi hoặc là, ờ, đánh gôn vậy.

"Tớ để ý là cậu không chối gì nhé." Tony từ tốn thu dọn đồng tóc lớn của McCade.

"Đây là vì tớ không thêm quan tâm đến cậu," McCade nói điềm tĩnh.

"Chối đi." Cặp mắt nâu của Tony đột nhiên nghiêm túc. "Nhìn vào mắt tớ và nói: 'Tony, tớ không yêu Sandy' đi."

McCade gặp ánh nhìn không chớp của cậu ta. "Tony, tớ không yêu..." Nhưng anh phải rời mắt đi. "Khốn kiếp."

Tony biết điều hơn là trêu chọc. Anh ta hất chéo tay trước ngực áo lụng thụng. "McCade, nếu cậu yêu Sandy, thế quái nào cậu lại đang giúp cô ấy cưa đổ thằng khác hả?"

"Tớ muốn cô ấy hạnh phúc," anh nói đơn giản.

Tony phun ra tràng cười ngặt nghẽo. "Cậu muốn cô ấy hạnh phúc," anh ta vừa nói vừa ho sặc sụa. "Tuyệt làm sao, tuyệt làm sao! Trời đất ơi, McCade, tớ không hề biết cậu là đồ khờ cỡ đó đấy. Cậu chưa từng nghĩ rằng Sandy sẽ hạnh phúc vô bờ nếu được nghe cậu bảo rằng cậu yêu cô ấy sao?"

“Cô ấy không muốn tớ,” McCade nói qua kẽ răng.

Tony chỉ cười ngặt nghẽo hơn. “Bảo nàng cậu yêu nàng đi, McCade. Không tớ sẽ bảo đấy.”

Sandy trả lời điện thoại sau hồi chuông đầu tiên. “A lô?”

“Anh đây.”

“McCade, ờn Chúa. Em lo quá.”

“Tối qua anh đã bảo là anh hẹn cắt tóc với Tony và...” McCade hắng giọng. “Cậu ấy, ờ, cậu ấy không gọi cho em chứ?”

“Tony á? Anh ấy gọi cho em làm gì?”

“Anh không biết. Mà này, anh sẽ đến muộn nhé.”

“Muộn thì em chịu được,” Sandy nói. “Anh đi lâu quá làm em bắt đầu nghĩ...”

“Gì cơ?”

“Không có gì.”

“Em bắt đầu nghĩ gì cơ?”

“Quên đi.”

“Cái gì hả? Rằng anh biến khỏi thành phố rồi à?”

“Ừm, vâng,” cô thú nhận. Khi cô tỉnh dậy thì anh đã đi rồi, và anh đã đi chiếc Harley chứ không dùng xe cô. Ban đầu cô không nghĩ gì, nhưng mãi không thấy anh về nên cô bắt đầu đưa ra giả thiết xấu nhất.

“Cảm ơn nhiều.” Không còn chút hài hước trong giọng anh. “Thử nói xem đã khi nào anh hứa với em một việc mà không làm chưa hả?”

“Chưa bao giờ. Nhưng đợt này anh lạ quá, nên em nghĩ có khi...”

“Em hiểu sai rồi,” McCade nói qua cặp môi mím chặt. “Coi này, họ sửa xong áo vest của anh rồi. Anh sẽ thay đồ ở đây rồi phóng hết tốc lực sang đó. Nhưng ít nhất cũng phải mất hai mươi phút nữa...”

“Em sẽ phải gặp anh ở Pointe thôi,” Sandy ngắt lời. “Em phải đến sớm. Xin lỗi nhưng em không chờ anh được, McCade.”

Anh khẽ chửi thề. “Anh muốn giúp em trang điểm.”

“Em sẽ phải tự xoay xở,” cô nói. “Em sẽ gặp anh ở đó, được chứ?”

“Sandy à, mặc cái váy trắng ấy nhé?”

“Em đã mặc rồi đây.”

“Rồi hả?” Tính hài hước của McCade lập tức phục hồi. “Chán thế, anh cứ tưởng sẽ phải tự tay mặc nó cho em cơ đấy.”

Sandy đỏ mặt khi hình ảnh sống động ấy tràn vào tâm trí. “Em phải đi đây. cố đừng muộn nhé.”

“Có khi em chẳng nhận ra anh với tóc ngắn thế này đâu,” McCade bảo. “Anh là gã mặc dạ phục và cầm máy quay ấy.”

Sandy chưa từng thấy nhiều dạ phục như vậy trong đời.

Nhiệt độ đầu giờ tối phải đạt tới gần 38⁰, và đám đàn ông mặc vest nhanh chóng băng qua vỉa hè nóng rẫy để bước vào tiền sảnh mát mẻ của khu nghỉ dưỡng được yêu thích ở Phoenix.

Trong tiền sảnh có thứ thậm chí còn lấn át vest dạ phục, đó là váy kim sa. Hầu hết váy dạ hội của các quý bà đều được trang hoàng bởi kim sa và hạt cườm lấp lánh, đủ các kiểu dáng.

Liếc xuống chiếc váy đơn màu của mình, Sandy bật cười. So sánh với đa số, chiếc váy hóa ra lại đơn giản và mộc mạc một cách tao nhã. Cô phải thừa nhận nó ngắn quá cỡ, nhưng không thu hút sự chú ý như, xem nào, chiếc váy bao phủ toàn lông công giả kia.

Sandy ngó thấy James Vanderberg gần lối vào căn phòng Harcourt sẽ dùng để phát biểu. Anh mặc dạ phục trông thật ưa nhìn. Mái tóc sẫm bóng mượt được chải hất trên khuôn mặt đẹp trai, cặp mắt anh lấp lánh háo hức và chờ đợi, thứ cảm giác dường như sục sôi trên mọi ngóc ngách của tiền sảnh.

Bụng Sandy cuộn lại bồn chồn khi cô cố gắng hình dung mình chuyện trò với James. Cô có thể lo vẩn về công việc, nhưng sau khi họ trao đổi xong về lịch trình quay phim, cô không biết phải nói gì. Cô rất kém trong việc nói chuyện phiếm, và dứt khoát cô chẳng biết anh thích gì. Chẳng biết gì hết.

Khi cô nhìn về hướng đó, một người đàn ông mặc dạ phục khác tới bắt tay James. Sandy bước chậm lại. Chúa ơi, không phải là đám đàn ông trông như những vị thần Hy Lạp ấy đều biết nhau cả chứ? Người đàn ông này quay lưng về phía cô, nhưng lớp vải áo đất tiền trông như thể được cắt và may chỉ dành cho cơ thể anh ta thôi. Và cơ thể ấy thật đáng ngưỡng mộ. Cao hơn James, người này vạm vỡ, săn chắc, với bờ vai gần rộng như là...

Không, không thể nào.

Nhưng ngay lúc đó, James quay ra nhìn đám đông và bắt gặp ánh mắt cô. Đôi mắt anh hơi mở rộng, rồi anh mỉm cười, vẫn nhìn cô, James nói gì đó với người đàn ông cạnh mình.

Anh ta quay lại, trên vai là chiếc máy quay cầm tay.

Đó là McCade.

Nhưng mà Chúa ơi, một McCade quá sức lạ lẫm! Sandy cảm giác nhịp tim đập nhanh gấp ba và miệng trở nên khô khốc. Mình chưa từng thấy anh để tóc ngắn đến thế. Mình chưa từng thấy tai anh, hay chí ít cũng phải lâu lắm rồi. Anh thật sự có đôi tai đẹp. Anh thật sự có mọi thứ đẹp. Không có bộ râu, không hiểu sao trông anh thân thuộc hơn, tuy nhiên vẫn khác quá. Hẳn phải do mái tóc, Sandy quyết định. Mái tóc dựng lên và được chải ngược ra sau làm lộ ra nhiều phần

khuôn mặt hơn.

McCade vốn đã đẹp trai tàn bạo khi nửa khuôn mặt bị tóc che. Giờ đây với cả khuôn mặt lộ diện, anh đẹp trai không bút nào tả xiết.

Khi Sandy gặp ánh mắt anh, nụ cười nở trên khóe miệng McCade. Đôi mắt anh trông như đôi ngọc lam trong trẻo vậy.

“Chào anh,” cô nói như không ra hơi.

“Chào em,” anh đáp lại. Anh quay đầu và Sandy theo ánh mắt anh, nhìn thẳng vào James.

James! Ôi, anh đang đứng cạnh cô. “Chào buổi tối.” Cô nắm lấy bàn tay anh đã giơ ra. “Sẵn sàng làm vụ này chưa?”

“Chắc chắn rồi,” James nói, hàm răng anh trắng đều sáng lóa. “Trông cô lộng lẫy quá.”

Anh vẫn đang nắm tay cô. “Cảm ơn.” Cô lúng túng rút tay về. Cô thấy McCade đang hòa vào đám đông. Anh đang bỏ rơi mình! À không, anh đang cho mình sự riêng tư, cô hiểu ra. Nhưng Sandy không muốn riêng tư. Cô muốn đầu óc nhanh nhạy và tính hài hước vô tư của anh bên cạnh mình, sẵn sàng tham gia cuộc chuyện trò đứt đoạn này và làm nó trở nên sống động.

Từ phía bên kia phòng, McCade quan sát Sandy nói chuyện với James. Cô căng thẳng - vai cứng đờ. Toàn bộ cơ thể cô dường như co lại, biến cô thành một khối lo âu to bự.

Cô cần được giúp nhiều hơn, không chỉ váy áo và kiểu tóc mới để thu hút Vandenberg, mà phải điều chỉnh nhiều về mặt tư thế nữa.

McCade thấy cô nói gì đó và James cười. Nhưng đó không phải tiếng cười vì vui mà chủ yếu là vì lịch sự. Họ bắt tay lần nữa rồi đi về hai hướng khác nhau.

McCade rẽ qua đám đông, theo Sandy vào phòng hội thảo nơi Harcourt chuẩn bị diễn thuyết. Nhưng họ không có thời gian nói chuyện. Cô bận rộn ngay khi vị ứng viên bắt đầu nói, và lúc ấy McCade phải làm việc của mình. Cho tới khi máy quay được đóng lại và đưa vào một trong số các xe tải nhỏ chứa thiết bị, McCade mới có thể tập trung vào Sandy.

Cô đang đứng nơi cửa chính, trò chuyện với James và Frank, trợ lý của cô. Khi Frank bỏ đi với cái vẫy chào vui vẻ, McCade thấy Sandy thậm chí còn căng thẳng hơn nữa. Sau khoảng ba chục giây, James biến mất.

“Này.” McCade tiến tới đằng sau cô. “Ban nhạc bắt đầu chơi trong phòng khiêu vũ đấy. Chúng mình lượn vài vòng quanh sàn chứ nhỉ?”

“Từ khi nào anh biết khiêu vũ thế?” Sandy nhướn một chân mày. “Không phải cứ xem phim của Fred Astaire[5] là học được đâu nhé.”

“Mẹ anh dạy đấy,” McCade thú nhận.

Cô cười. “Anh đang đùa đấy à?”

“Bà bảo rằng ư nhìn không phải là tất cả. Có ba điều một người đàn ông cần học trong đời để đạt được thành công. Thứ nhất là khiêu vũ.”

Anh kéo cô vào vòng tay mình và dẫn về phòng khiêu vũ.

“Thế còn hai điều kia?” cô hỏi.

“Nghiên cứu,” McCade nói. “Mẹ anh bảo rằng học thuộc đáp án cho bài kiểm tra không giúp người ta thông minh mà chỉ biến anh ta thành con vẹt. Nhưng một người biết nghiên cứu sẽ tìm ra đáp án cho hầu hết mọi câu hỏi.”

Dàn nhạc hai mươi nghệ sĩ đang chơi ở một góc phòng. McCade nhẹ nhàng kéo Sandy ra sàn nhảy.

“Có thể anh biết khiêu vũ, chứ em thì không.”

“Chỉ cần theo anh thôi,” anh nói. “Chuyện với Vandenberg thế nào rồi?”

“Anh ấy khiến em bối rối quá,” Sandy thú nhận.

“Anh thấy rồi.”

“Em đã kể chuyện hài, nhưng mà hình như anh ấy chẳng hiểu. Em mong...”

“Mong gì?” McCade nhìn xuống mắt cô. Trời hỡi, sắc xanh quá đổi êm dịu và thanh khiết.

Nhưng cô lắc đầu. “Làm sao anh biết sự khác biệt giữa tình yêu và ham muốn?” Cô chột hỏi.

McCade cười trong ngạc nhiên. “Em hỏi nhầm người rồi. Kinh nghiệm yêu đương của anh cực kỳ ít ỏi.”

Sandy mỉm cười với anh. “Thôi nào McCade. Em biết anh mười lăm năm rồi, và anh đã yêu ít nhất hai chục lần...”

“Chẳng lần nào thật hết,” anh nói. “Anh mới chỉ thực lòng yêu có một lần thôi.”

“Vậy là có sự khác nhau. Nói xem nào.”

Anh lắc đầu. “Kirk à...”

“Làm ơn đi. Anh là người duy nhất trên đời em có thể tâm sự về chuyện này.”

Anh im lặng, chỉ nhìn cô trong khi họ nhảy.

“Anh biết đó là tình yêu trước hay sau khi anh ngủ với cô ấy?” Sandy hỏi.

McCade lắc đầu, đảo mắt. “Sandy à...”

“McCade à,” Cô bắt chước anh.

“Biết trước,” anh nói. “Anh biết trước.”

“Anh chắc chứ?”

“Chắc,” McCade nói.

“Sao anh chắc thế được?”

“Vì anh chưa bao giờ ngủ với cô ấy.”

Sự ngạc nhiên dâng đầy trong mắt cô. “Anh đang đùa.”

“Nói chuyện khác đi được không?” anh nói với một chút tuyệt vọng. “Em đã xem bộ phim mới nhất của Spike Lee chưa?”

“Làm sao anh có thể yêu ai đó mà không...”

“Ê này, phải có hai người mới nhảy tango được đấy, Kirk.” McCade cười kiên quyết. “Được chứ? Nào, chúng ta có thể dừng vấn đề ở đây không?”

Sandy quan sát khuôn mặt đẹp trai của anh. Vòng tay anh quanh cô quá ư vững chãi, và anh đang ôm cô đủ sát để đui họ cộ vào nhau khi di chuyển. Họ khớp với nhau một cách hoàn hảo, đúng như anh đã nói... Chờ đã. McCade đã nói về cô và James, chứ đâu phải về cô và anh?

Cô nhắm mắt, hình dung về một thế giới nơi Clint McCade xem cô như một người phụ nữ chứ không chỉ là bạn. Anh sẽ ôm cô còn gần hơn nữa, và cô sẽ tan chảy bên anh, và... “Em xin lỗi, nhưng em không tin. Không người phụ nữ nào trên đời có thể từ chối anh.”

McCade chỉ lặng lẽ cười.

Chương 4

Sandy ném chìa khóa lên chiếc bàn nhỏ trong phòng khách rồi buông mình xuống đi-văng.

“Ôi, chẳng vui tí nào,” cô nói. “James Vandenberg rõ ràng thấy em thú vị như nước ốc ấy.”

“Còn có thể tệ hơn,” McCade xung phong góp lời, vừa cởi áo khoác vừa ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô. “Có khi hẳn còn thấy em thú vị như nước ốc nguội ấy.”

Cô ngược đầu nhìn anh. “Anh không khích lệ em được à, McCade?”

Anh cởi nơ con bướm và bắt đầu mở nút áo sơ mi. “Em biết gì về ngôn ngữ cơ thể hả?”

“Không nhiều.”

“Hừm.”

Sandy ngồi dậy. “‘Hừm’ vừa rồi là ý gì đây?”

“Lúc nào anh trông em nói chuyện với James cũng thấy cơ thể em đang chuyển cho anh ta thông điệp ‘biến đi’.” McCade mở khuy tay áo. “Em khoanh tay và đứng xoắn chặt hai chân lại. Điều bộ và tư thế em viết chữ ‘đừng động vào’ to tướng.”

“Em không cố tình làm thế...”

McCade bắt đầu cởi áo ra. “Thì ngôn ngữ cơ thể là vậy. Hầu như nó diễn ra trong vô thức. Đâu đó trên đường đời em đã đánh rơi mất các mảnh tán tỉnh của nữ giới rồi.”

Sandy đổi tư thế, hai tay khoanh lại. “Em có biết gì về cái này đâu. Làm sao em có thể quên điều mình chưa được bảo chứ?”

“Thái độ phòng thủ.” McCade chỉ vào đôi tay đang khoanh của cô trước khi cởi giầy. “Cơ thể em vừa lên tiếng với anh rằng em không thích những gì đang nghe, và em sẽ không nghe anh.”

“Chính xác thì anh đã đọc được điều này trong tạp chí Playboy số mấy vậy, McCade?” Sandy hỏi, tay vẫn khoanh kiên định.

“Nghe này...” McCade ngồi xuống cạnh cô trên đi-văng “...anh sẽ chỉ cho em vài chiêu tán tỉnh của đàn ông, và nếu em vẫn nghĩ tất cả là rác rưởi thì anh sẽ im miệng, được chưa?”

Mặc duy nhất áo ba lỗ với quần dạ phục, anh đã trở lại là anh chàng McCade cô quen từ thời trung học. Anh ngồi thoải mái trên một đầu ghế, đối mặt cô, chân phải khoanh lại ôm lấy tấm nệm trước mặt. Các ngón tay cào qua mái tóc ngắn khiến nó bù xù và gợi cảm không thể tả.

Sandy cup mắt xuống và nhún vai. “Được thôi.”

“Việc đầu tiên là đừng có ngồi như thế,” Nói rồi anh kéo Sandy để cô đối diện anh, nhắc tay trái cô lên đặt dọc theo lưng ghế, thả tay phải vào lòng cô. Gối họ gần như đụng nhau, anh nghiêng tới rồi cúi người một chút.

“Bước một: xâm nhập không gian riêng tư của cô ta. Bước hai: nhìn thẳng vào mắt.” Anh mỉm cười với cô.

Sandy cười lại. “Việc này ngớ ngẩn quá.

“Anh chưa nói xong,” anh cắt lời. “Không cần nói một tiếng, người đàn ông có thể khiến người phụ nữ hiểu khá rõ rằng anh ta hứng thú với cô ấy. Hứng thú xác thật.”

McCade hạ ánh nhìn xuống, tập trung một khoảnh khắc trên môi cô, sau đó du hành xuống thấp hơn nữa, nấn ná trên phần cổ áo trắng. Sandy muốn cười khúc khích, nhưng tới khi anh chậm chậm lia mắt về lại mắt cô thì miệng cô trở nên khô khốc và thôi thúc ấy biến mất tự dưng.

“Đó là bước ba,” anh nói. “Và nếu đến lúc này cô gái không chạy trốn hoặc đe dọa tấn công thì người đàn ông sẽ thử bước bốn - một cử chỉ đụng chạm trong sáng thật vô hại, như là bắt tay chẳng hạn...”

Anh giơ bàn tay cô lên, kéo mấy ngón tay vào tay mình.

“...Nhưng anh ta sẽ biến cái bắt tay thành một cử chỉ vuốt ve.” Anh khẽ miết ngón cái vào mu bàn tay cô. “Đây không chỉ là đụng chạm thân thiện - nó ngụ ý rõ về quan hệ thân mật.”

Sandy chăm chăm nhìn tay mình trong khi anh tiếp tục cử động ngón cái, tuy nhẹ nhàng nhưng đầy kích thích. Cô ngược lên thấy ánh mắt anh đang lướt dọc chiều dài chân mình. Anh nấn ná trước khi nhìn vào mắt cô.

Sandy có thể thấy ngọn lửa bùng bùng trong đôi mắt ấy.

Đây chỉ là minh họa thôi, cô tự nhắc mình. Anh đang biểu diễn và lấy ví dụ. Cô thận trọng rút tay mình ra khỏi tay anh.

“Nếu đụng chạm mà không được,” McCade nói tiếp bằng chất giọng trầm khàn, “hoặc nếu tình huống không cho phép đụng chạm thể xác thì vẫn luôn có những chỗ khác để mà chạm vào.” Anh cười, khoe hàm răng trắng. “Anh biết nghe hơi ghê, nhưng không phải đâu.”

Sandy quan sát McCade dùng một ngón tay dò dọc theo hình hoa văn trên lớp vải phủ đi-văng. Anh nhìn cô và khẽ cười. “Nó gửi thông điệp nói rằng ‘Anh muốn chạm vào em hơn’.”

Chuyển động nhẹ của bàn tay khiến cơ bắp trên vai và cánh tay anh hằn lên đầy hấp dẫn trong ánh sáng mờ mờ của phòng khách. Anh dùng đầu lưỡi liếm môi và miệng Sandy trở nên khô rang.

“McCade à,” cô bắt đầu, nhưng giọng như nghẹt lại. Cô hắng giọng và khoanh tay một lần nữa. “Hiển nhiên anh có thể viết cẩm nang hướng dẫn tán-gái-từng-bước. Nhưng em không hiểu mánh tẩn tĩnh của đàn ông thì có liên quan gì đến em?”

“Tối nay James đã truyền tải cả đồng dấu hiệu ấy đến em, vậy mà tất cả những gì em làm là thoái lui.” Anh đứng dậy. “Anh lấy bia đây, muốn uống không.⁷”

Sandy gật đầu. “Cảm ơn anh.”

“Còn một việc anh chưa đề cập,” anh nói vọng ra từ nhà bếp.

Cô nghe tiếng cửa tủ lạnh mở ra rồi đóng lại.

“Làm dáng,” anh tiếp. “Cả đàn ông lẫn phụ nữ đều làm dáng nếu họ muốn thu hút đối tượng.”

Cô nghe tiếng cắc khi hai chai bia được bật nắp, tiếng lách cách khi McCade ném nắp chai vào thùng rác. “Đàn ông có thể chỉnh lại cà vạt, vuốt tóc - đấy là điều James đã làm. Nhớ là tất cả đều được thực hiện một cách vô thức đấy.”

Trong bếp, McCade để tay dưới vòi nước lạnh trong bồn rửa. Cô vẫn ngồi đó, quan sát anh, và anh đã phải huy động mọi nỗ lực mới không ôm chầm lấy cô rồi bế cô vào phòng ngủ.

Anh nhắm mắt, bất chợt hình dung ra cảnh thân thể mềm mại và sẵn sàng của Sandy ôm ấp anh khi nàng kéo anh về giường với nàng...

Vội lau tay vào khăn giấy, McCade dùng luôn nó lau đám mồ hôi đang rỉ ra trên trán mình.

Anh vào phòng khách và đưa cho cô một chai bia lạnh.

“VẬY ĐÓ, James già gửi cho em tín hiệu,” anh nói, tiếp tục chủ đề khi ngồi xuống ghế, “còn em thì làm gì? Em khoanh tay và dội nước lạnh vào hần luôn.” Anh ném cho cô cái liếc mắt cạnh khóe. “Y như em vừa làm với anh mấy phút trước.”

McCade ngả người ra, gác chân lên bàn rồi ngửa đầu uống một hơi gần cạn chai bia của mình. Sandy chờ tới khi anh nhắc cái chai khỏi miệng thì mới giờ tay dấm cánh tay anh.

“Em không gội nước lạnh vào anh,” cô nói.

“Ồ, có đấy.”

“Làm sao anh biết nhiều về ngôn ngữ cơ thể đến thế?” cô hỏi, hai mắt hơi nheo.

McCade nhún vai. “Anh chả biết, anh có đọc đâu đó về vấn đề ấy một lần, và nó nói đúng thật, vậy nên anh quan tâm. Nghĩa là trước đó anh đã thấy đủ các loại ví dụ về ngôn ngữ cơ thể khi quan sát người ta. Sau khi đọc cuốn sách thì anh biết cách biểu hiện nó.” Nụ cười của anh trở nên ngượng ngùng. “Một thời gian anh đã dùng nó để tán gái. Anh có thể bước vào phòng và trong vòng vài phút biết ngay ai tán được và ai không. Lần nào cũng chuẩn đấy.”

“Em cá là thế,” Sandy lăm bắm.

“Nhưng chúng ta đi xa chủ đề rồi. Em cần học lại mảnh tán tỉnh của nữ giới.”

“Chúng là...?”

“Mở lòng bàn tay,” McCade bảo cô.

Cô bắt đầu cười. “Em không dám hỏi tiếp nữa đâu.”

Anh nhăn nhó và mở lòng bàn tay giơ lên. “Đấy là cử chỉ đầu hàng, không tấn công, không đe dọa. Các nghiên cứu về ngôn ngữ cơ thể chỉ ra rằng phụ nữ đặc biệt hay trưng lòng bàn tay cho người đàn ông họ mến. Anh nghĩ đó là vấn đề bị động đối nghịch với tấn công, đàn ông thường tấn công nhiều hơn, phụ nữ thường bị động nhiều hơn, em biết đấy, và đầu hàng. Phần thưởng cho người chinh phục.”

“Ái chà.” Sandy nhăn mặt.

“Ừ, anh biết.” McCade bật cười. “Cá mòi ăn một là James Vandenberg không biết tí ti gì về ngôn ngữ cơ thể cả, nhưng anh ta sẽ nhận ra một cách vô thức bất cứ dấu hiệu bất đèn xanh nào từ em.”

“Sao cơ, vậy ra anh bảo em nên đến chỗ anh ấy và giơ hai tay lên hả?” cô hỏi.

“Nó tinh tế hơn thế.” Anh quay sang phía cô. “Vuốt tóc khỏi mặt em đi.”

Sandy làm thế.

“Ồ, cưng ời. Em vừa mới cho anh thấy lòng bàn tay em đấy.”

“Đâu có.”

“Có,” anh cãi lại. “Theo bản năng, đâu đó trong em, trong sâu thẳm não bộ nơi chứa tất cả các hoóc-môn của em, nhận ra anh là một người đàn ông.”

“Hoóc-môn á?” Sandy khịt mũi. “Nghe khoa học nhỉ.”

“Ngoài giơ bàn tay thì mọi mảnh tán tỉnh của đàn ông đều áp dụng được cho phụ nữ. Em biết rồi đấy, xâm nhập không gian riêng, tiếp xúc bằng mắt, đụng chạm... Ồ, còn thứ này của phụ nữ nữa. Cái chân.”

Anh bật dậy, kéo đôi chân đang khoanh tròn trên ghế của cô ra rồi đi giày lại cho cô.

“McCade,” cô phản đối.

“Ngồi dậy, ngồi dậy nào,” anh nói vẻ nôn nóng.

“Được rồi, em dậy rồi đây.”

“Giờ vắt chân chữ ngũ đi.”

Âm thanh khi đôi chân đi tất ni-lông dắt tiền của cô cọ vào nhau dường như vang dội khắp phòng. McCade cảm thấy mình lại tứa mồ hôi tiếp. Váy của Sandy đẩy lên một chút, và cô đưa tay kéo nó xuống.

McCade ngăn cô. “Nếu em sửa váy thì thông điệp truyền tải là em muốn ngồi thoải mái. Nếu em cứ để nó đẩy lên một ít thì mới là đang tán tỉnh.”

“Tán tỉnh gì chứ?” cô hỏi, vẫn kéo váy xuống. “Có mà thảm họa ấy. Nếu cái váy này cao lên chút nữa thì em sẽ bị bắt vào tù mất.”

“Em biết anh nghĩ gì không?”

“Em chẳng bao giờ biết anh nghĩ gì, McCade.”

“Anh nghĩ để trở thành người phụ nữ thành đạt như hiện tại, em đã phải thay đổi ngôn ngữ cơ thể của mình,” anh suy tư. “Em cố ý giữ tiếp xúc bằng mắt và cử động ở mức tối thiểu, vì là một phụ nữ nên em luôn phải đảm bảo rằng mình không gửi nhầm tín hiệu. Có lẽ sẽ khó hành động với James ở cấp độ lãng mạn vì anh ta cũng là người hợp tác làm ăn.”

“Cảm ơn tiến sĩ Freud,” Sandy nói. “Sao nào, không nhận xét tiếp về ảnh hưởng của mẹ em lên cuộc sống của em à?”

“Nếu em muốn James biết em thích hắn...” McCade tảng lờ câu hỏi của cô, thanh toán nốt chỗ bia, “em sẽ phải bảo cho hắn biết, và cách dễ nhất chính là dùng cơ thể em.”

Sandy chậm rãi uống phần mình. “Anh chưa cho em biết điều thứ ba,” đột nhiên cô nói.

Anh nhú mày. “Điều thứ ba gì?”

“Mẹ anh đã nói rằng có ba điều đàn ông cần học để thành công. Một là khiêu vũ. Hai là nghiên cứu. Ba là gì?”

“Liên quan đến làm tình,” McCade vừa nói vừa mỉm cười, “và anh trích nguyên văn nhé: *‘Kích cỡ trái tim một người đàn ông quan trọng hơn kích cỡ của quý.’*”

Sandy đỏ mặt. “Bác không nói thế. McCade, anh toàn bịa linh tinh thôi.”

Nụ cười của McCade chuyển thành nhăn nhở. “Anh thề đấy, chính xác từng lời. Anh còn chưa diễn giải đấy.”

“Làm gì có chuyện mẹ anh nói thế. Em không tin.”

“Từ khi anh lên mười hai tuổi, năm nào mẹ chả tặng anh một hộp bao cao su nhân ngày sinh nhật.”

Sandy cười lớn. “Còn lâu!”

“Mẹ muốn anh có trách nhiệm với vụ bầu bí.”

Sandy vẫn nhớ bác McCade, một người phụ nữ ít nói, có mái tóc nâu đã bạc màu do thời gian và nụ cười rụt rè. “Em không tin.”

“Ờ phải, người ta vốn đầy những ngạc nhiên mà,” anh bảo. “Điều em thấy không phải lúc nào cũng là điều em đạt được. Và đấy là bài học thực sự mẹ đã dạy anh.”

Mẹ McCade mất khi anh đang học năm cuối phổ thông.

“Em vẫn nhớ bác,” Sandy nói khẽ.

“Ừ,” anh nói. “Anh cũng vậy.”

“Trời đất.” Cuối cùng Sandy nhìn lên từ đĩa của mình. “Nãy giờ em đói muốn chết. Trưa nay em có ăn không nhỉ?”

“Theo anh thấy thì không.” McCade nghiêng người trên ghế để tóm thêm miếng pizza nữa.

Cô lại ngồi sụp xuống đi-văng. “Giờ hết đói rồi, em thấy kiệt sức. Chắc em không sống qua được một tuần thế này đâu. Mà ngày mai tự em phải phụ quay nữa chứ. Ông của O’Reilly mới mất, cậu ta phải bay tới Montana chịu tang.”

“Lịch ngày mai thế nào?”

“Harcourt sẽ phát biểu trong buổi picnic của hội giáo viên.” Cô nhắm mắt. “Và James cũng sẽ ở đấy nữa. Em mặc gì bây giờ?”

“Mặc bộ đang mặc ấy,” anh bảo. “Quần soóc với áo yếm. Gọi cảm lắm.”

Ngạc nhiên, Sandy mở mắt nhìn sang anh. Nhưng anh đang bận thò tay vào hộp pizza lấy miếng cuối. Cô quay mình đối diện anh, tựa đầu lên một tay. “McCade.”

“Ờ?” Anh vẫn không ngó lên.

“Anh giúp em một việc được không?”

Lúc đó anh mới nhìn cô, cặp mắt lóe sáng xanh rực trên khuôn mặt rám nắng. Anh đặt chiếc đĩa với miếng pizza chưa ăn xuống bàn cạnh lon sô đa rồi đứng dậy, lau tay vào khăn ăn. “Sao, em cần đấm lưng hả? Dịch ra đi.”

Ngơ ngác, Sandy ngẩng đầu lên. Anh có vẻ nghiêm nghị khi đứng nhìn xuống cô mà không cười.

Khi cô không đáp lại ngay, anh ngồi xuống ghế, đẩy người cô dịch sang để lấy chỗ. Cô ngoan ngoãn lăn sắp ra, gấp tay lại và úp mặt xuống. Cô cảm thấy cả bắp đùi lực lưỡng của McCade áp vào đùi mình khi anh gạt tóc cô sang một bên. Và rồi những ngón tay khỏe khoắn của anh ve vuốt tấm lưng trần của cô.

Cô nhắm mắt. Tay anh thực dịu dàng khi chạm vào cô, xoa bóp phần vai và cổ. Quả là thiên đường. Sự đụng chạm của anh thực ầu ỹ, gần như thân mật, như thuộc về một người tình vậy. Ngay tức khắc các giác quan của cô nhạy bén hẳn lên, giúp cô cảm nhận vô cùng rõ về đôi chân McCade đang ép vào người mình sau lớp vải quần bò. Anh đã nói gì nhỉ? Bước một, xâm nhập không gian riêng của người phụ nữ...

Cô mở mắt, ngẩng đầu nhìn anh. Nhưng anh chỉ nhìn vào mắt cô một thoáng, vẫn không cười, rồi lại ngó xuống tay mình trong khi tiếp tục mát xa lưng. Cô thấy quái hàm anh nghiêng chặt.

Sandy lại hạ đầu xuống, tự thuyết phục rằng mình chỉ tưởng tượng ra thôi. Clint McCade chẳng hề sử dụng ngôn ngữ cơ thể nhằm gửi bất cứ thông điệp bí mật nào cho cô. Không đời nào. Nếu mà đúng thì anh đã quên bước hai - tiếp xúc bằng mắt.

“Anh hứa là sẽ không dừng lại nếu em thú nhận một việc nhé?”

McCade ngập ngừng. Thú nhận à? “Được,” anh xoay xở cất tiếng đều đều, giấu biến sự gấp gáp đột biến của mạch đập. “Cứ thú nhận đi.”

“Em không định nhờ anh đấm lưng.”

Ra thế. Thế là đi tong cái ảo tưởng nàng sẽ thú nhận rằng nàng yêu anh điên cuồng. “Không à?”

“Em định nhờ anh...” Khi tay anh dịch lên cổ, cô nghiêng đầu để anh dễ di chuyển hơn.

“Gì?”

“Khi chúng ta ở trước mặt người khác, anh gọi em là Cassandra nhé.”

Tay anh ngưng bật, và cô ngược nhìn anh. “Em biết nghe lạ, nhưng những người quanh đây gọi em là Cassandra, và nếu họ nghe thấy anh gọi em là Sandy thì họ cũng sẽ bắt đầu gọi thế, và...”

“Cassandra,” McCade nhắc lại.

“Em biết điều này thật ngớ ngẩn. Nhưng mà thế này, vài năm nữa em sẽ ba mươi, và em muốn người ta gọi mình là Cassandra chứ không phải Sandy. Sandy nghe như đội trưởng đội cổ vũ

hoặc là bạn thân của Gidget[6] ấy. Nghe trẻ quá và, ừm... Anh hiểu ý em không?”

Anh tiếp tục bóp lưng cho cô. “Không, nhưng nếu em muốn thế thì chết tiệt, anh sẽ làm. Cassandra,” anh thử nói. “Tên đẹp mà. Dù em sẽ phải giúp anh nhớ đấy.”

Cô gật đầu, lại nhắm mắt. “Cảm ơn, McCade,” cô thì thầm trong khi lơ mơ ngủ. “Anh đúng là bạn tốt.”

“Ừ,” anh nói khẽ. “Anh biết.”

Hơi thở cô chậm và đều dần. McCade đứng dậy tìm chăn đắp cho Sandy. Không, Cassandra, anh tự nhắc.

Cái tên hợp với cô. Hợp với bề ngoài thanh tao, với vị trí uy quyền của cô trong vai trò chủ tịch một công ty làm ăn phát đạt, với chỗ đứng của cô trong xã hội thượng lưu Phoenix. Cassandra Kirk. Không phải là Sandy. Cassandra.

Quý tha ma bắt, anh nghĩ. Anh muốn Sandy. Sandy là cô bé có khuôn mặt dịu dàng đã luôn ở bên anh trong mọi khó khăn, người cần anh - cần tình bạn, lời khuyên và sự giúp đỡ của anh. Còn Cassandra là người phụ nữ trưởng thành - sành điệu, thanh lịch và tiết chế. Và sau khi cô bấy được James Vandenberg đệ tứ, Cassandra sẽ không cần McCade nữa. Không có chỗ cho anh trong đời cô.

Nhưng ngay lúc này cô cần anh giúp. Và biết đâu...

Biết đâu tình huống không vô vọng như bề ngoài. Biết đâu McCade có thể sử dụng sự mê đắm của Sandy với James Vandenberg làm lợi điểm cho mình.

Phải, cô cần anh giúp. Vì vậy anh sẽ giúp cô. Ồ phải. Giúp, và còn nhiều hơn thế.

Chương 5

“Chào cô.”

Giật mình, Sandy ngược nhìn lên trong khi đang xếp đặt máy quay vào thùng xe tải chở thiết bị. James đứng ở bãi đậu xe, đang cười với cô.

“Chào anh,” cô nói, và ngay khi lời vừa rời khỏi môi, cô liền ước mình đã nói gì khác thông minh và thú vị hơn.

“Tôi không biết cô cũng làm cả việc quay phim nữa đấy.” James gỡ cặp kính râm đặt tiền và liếc xuống chiếc camera di động cô đã đeo gần hết cả chiều. Giờ nó đang nằm trên sàn xe, và anh tiến tới chỗ đó. “Cái này to hơn nhiều cái máy cầm tay tôi có ở nhà.”

Ngượng ngập, Sandy vén đám tóc xòa xuống mặt mình. Cô đã tết tóc kiểu Pháp, nhưng sau nhiều giờ quay phim vất vả cho Simon Harcourt dưới cái nóng buổi chiều, nó đã tơi tả hết ra. Chiếc quần soóc ống rộng lồi thoi lệch thếch, chiếc áo ba lỗ màu hồng sáng bị phủ đầy bụi đỏ vùng Arizona.

James đang cười với cô, và cô bắt mình phải nhìn vào mắt anh. *Tiếp xúc bằng mắt*, cô nghĩ, *hy vọng trông mình không sợ hãi như cảm giác đang trải qua*. Nụ cười của anh khá ấm áp và dễ thương. Nhưng không dễ thương như McCade...

James liếc lần nữa vào chiếc máy quay. “Tôi cầm được không?” anh hỏi. Sandy gật đầu, và anh nhắc nó lên.

“Oa.” Anh nhăn nhó. “Tôi không nghĩ máy quay lại nặng thế này. Mà cô mang nó cả ngày hả?”

Sandy mỉm cười với vẻ làm bộ ngưỡng mộ của anh trước sức mạnh của cô. “Chỉ chiều nay thôi. Một người trong đội của tôi bận việc gia đình đột xuất. Tôi phải làm thay cậu ấy.”

“Tôi ấn tượng đấy.” Anh đặt máy quay xuống. “Nhớ nhắc tôi đừng khiến cô nổi giận nhé.”

Anh ấy đang tán tỉnh cô sao? Ôi trời, đúng vậy! Bối rối, Sandy dành trọn sự chú ý cho việc cất máy quay vào hòm đựng. Cô khóa nó cố định vào một bên xe.

“Hắn cô phải mệt lắm,” James nói.

“Chỉ cần tắm và một lon soda lạnh là ổn ngay thôi.” Sandy đi tới cạnh xe, định nhảy xuống. Nhưng chân cô mắc phải dây, và cô ngã nhào.

Ngang qua bãi đỗ xe, McCade giật nảy mình khi thấy Sandy ngã chúi đầu xuống đất. Hai cánh tay cô sải rộng nhưng anh biết chúng sẽ không bảo vệ được nhiều khi va chạm với lớp sỏi cứng của mặt đường. Anh lao về phía cô, dù biết là chẳng cách nào đến được chỗ cô kịp thời.

Nhưng James ở đó, và gã chop lấy Sandy, McCade vội dừng lại. Sự nhẹ nhõm của anh nhanh chóng biến thành ghen tuông khi gã ta ôm chặt Sandy trong lòng, không chịu buông ra. Không chịu buông ra. Và vẫn không buông ra. McCade đếm tới mười trước khi gã luật sư bước lui. Nhưng kể cả lúc đó, đôi tay gã vẫn nắn nắn trên vai, rồi trên tay cô.

Muốn nghe được những gì họ nói đến tuyệt vọng, McCade quan sát Sandy khi cô nói. Người cô vẫn ngay dơ, cứng ngắc, nhưng khi nói, cô tặng cho James nụ cười đẹp rạng ngời, và bụng

McCade quận lên. Đúng thật là cô không biết mấy trò về ngôn ngữ cơ thể, nhưng không thẳng đàn ông nào có thể cưỡng lại nụ cười ngọt ngào đến thế. Có Chúa biết, anh không thể.

Nhưng rồi vai cô căng cứng hơn, cô nhét tay vào túi quần soóc. Tay James rời khỏi tay cô, và cô hơi lùi lại. Cô không khoanh tay nhưng cảm giác y như thế. Thậm chí đứng từ khoảng cách xa, anh vẫn có thể thấy sự căng thẳng, nổi bất an, vẻ xấu hổ của cô.

James đưa cho cô gì đó, mỉm cười, đoạn bước đi.

Sandy quay lại nhìn McCade, anh mau chóng tỏ ra bận rộn bằng cách chất đồ vào chiếc xe khác.

Không mất nhiều thời gian để gói ghém đám dụng cụ còn lại, và mấy chiếc xe tải lăn bánh về phía xưởng phim. McCade băng qua bãi đỗ về hướng Sandy, cô đã sụp xuống cạnh chiếc ô tô nhỏ của mình một cách mệt mỏi.

“Muốn anh lái không?” anh nói bên tai cô.

Sandy còn không mở mắt, chỉ giơ chùm chìa khóa ra. “Giả như anh có thể hóa phép đưa em vào trong xe,” cô nói, rồi há hốc miệng khi anh bế cô lên.

“McCade!” cô kháng cự khi anh bế cô đi vòng quanh xe đến cửa bên kia. Anh mở cửa một cách dễ dàng, vẫn ôm cô trong tay, sau đó nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế.

“Không phải phép thuật gì,” anh nói, tay thắt đai an toàn cho cô. “Nhưng có tác dụng đấy.”

Anh cúi mình bên cạnh xe, một tay để trên cánh cửa mở, một tay để trên lưng ghế.

“Anh đang làm hư em đấy,” Sandy nói về mọi mặt. “Nếu anh cứ chăm sóc em thế này thì em sẽ hụt hẫng kinh khủng khi anh đi.”

“Ngộ nhớ anh không đi thì sao?”

Sandy ngồi thẳng dậy, thỉnh linh tình như sáo. “Sao cơ?”

Nhưng anh đã đóng cửa. Khi anh ngồi vào sau tay lái, cô gần như đấm anh. “Clint, anh định ở lại Phoenix một thời gian à?”

McCade về số, chỉnh kính chiếu hậu. Sandy chỉ gọi anh là Clint khi vấn đề cực kỳ quan trọng đối với cô. Từ khi mẹ anh mất, cô là người duy nhất trên đời gọi anh bằng tên. Thực ra, suốt bao nhiêu năm, anh còn không bằng lòng để mấy cô bạn gái gọi anh bằng bất cứ cái tên nào ngoài McCade. Clint là kẻ dễ bị tổn thương. Clint là thằng ngốc mười hai tuổi, cô đơn và giận dữ trong ngôi trường mới, oán hận cha vì đã bỏ rơi mẹ con anh, vì đã ép họ phải chuyển tới căn hộ dưới tầng hầm nhỏ xíu trong khu ổ chuột của thành phố.

Chính Sandy, cô bé chuyển tới tòa chung cư đồ nát vào tháng chín năm đó, đã bắt đầu gọi anh là McCade. Sandy cho rằng anh là một thằng nhóc đường phố ngổ ngáo, và anh đã trở thành thằng nhóc đó. Cô tôn sùng anh như một đấng anh hùng, khiến anh không còn thời gian tự thương thân. Cô nhỏ hơn anh một tuổi, một con bé tóc vàng gầy gò bơ vơ. Anh nhanh chóng thấy thích thú với vai trò người bảo vệ cô. Vai trò không cần thiết, McCade thừa nhận với nụ cười. Anh đã hiểu ra điều đó sau khi cô tấn công một thằng nhãi lớp chín vì đã cạnh khỏe về cha anh. Cô đã khiến thằng nhóc to gầy gấp đôi mình chảy máu mũi và bầm tím cả cằm. Sau sự việc đó, tình bạn của McCade và Sandy trở nên cân bằng hơn.

Khi lái qua đường phố tan tành đông đúc, anh cảm thấy Sandy đang nhìn mình khi hỏi lại. “Anh

định dùng Phoenix làm sân nhà tạm thời hả?”

Anh liếc cô, một chân mày nhướng lên. “Tạm thời ư? Em không muốn anh ở đây vĩnh viễn à?”

“Anh chẳng làm gì vĩnh viễn cả.” Sandy cởi đôi giày đế mềm của mình ra, ngo ngoáy các ngón chân, sung sướng vì không khí mát mẻ do điều hòa xe. “Chỉ ít đấy là điều anh vẫn khẳng định suốt mười năm qua.”

“Biết đâu anh đổi ý rồi?”

Điều gì đó trong giọng nói khàn, trầm làm Sandy nhìn anh, *thật sự* nhìn anh. McCade rời mắt khỏi đường một thoáng để gặp mắt cô, nhưng ngay trong thoáng đó, cô trông thấy có điều gì khác thường trong mắt anh. Hơn cả nỗi buồn. Đây là cảm giác tuyệt vọng cô chưa từng thấy trước đây. Ít nhất cũng chưa thấy trước chuyến viếng thăm này.

Cô quay mặt sang phía McCade, khẽ đặt tay lên cánh tay anh. “Clint à, em không thể rũ bỏ cảm giác là anh đang gặp chuyện gì đó khủng hoảng,” cô nói nhỏ. “Kể cho em nghe vấn đề là gì đi, biết đâu em có thể giúp anh.”

McCade phanh xe lại phía sau đoàn ô tô dài dặc chờ đèn đỏ. Anh đưa tay nắm lấy tay cô, và nhẹ nhàng đan đôi tay họ vào nhau. “Anh sẽ ổn thôi,” anh nói, cầu nguyện mình không dối trá.

“Anh biết em sẽ làm bất cứ điều gì cho anh. Chỉ cần anh bảo thôi.”

McCade mỉm cười, khẽ hôn mu bàn tay cô trước khi buông ra. “Anh đã thấy cú rời xe duyên dáng của em rồi.”

“Anh đang đánh trống lảng đấy à?”

“Em học bài nhanh lắm.”

Sandy im lặng. Từ khi nào McCade lại giữ bí mật với mình vậy?

“Em cố tình làm thế à?” anh hỏi.

Sandy bần thần chớp mắt nhìn anh. “Gì cơ?”

“Lúc ngã khỏi xe ấy, em cố tình à?”

“Ờ, em cố ý khiến mình trông như con ngốc.” Cô khịt mũi. “Em phát hiện ra làm thế kích thích đàn ông lắm.”

“Với anh thì đúng đấy.”

McCade đang nhăn nhó với cô, và cô thấy mình nhăn nhó lại. “Ồ, tuyệt, em sẽ ghi nhớ.”

Vì sao tán tỉnh McCade thật dễ dàng nhỉ? Cô sẽ chẳng đời nào dám nói một điều khêu gợi như vậy với James. Có lẽ vì cô biết nói với McCade rất an toàn. Cô biết anh sẽ không coi chúng là thật, cũng như cô chẳng bao giờ coi sự tán tỉnh của anh là thật vậy.

“Vandenberg đưa cho em cái gì đấy?” McCade hỏi.

“Anh đã theo dõi em nhé. Em biết mà.” Cô nheo mắt. “Ngôn ngữ cơ thể của em thế nào?”

“Cần luyện tập thêm,” anh nói thẳng.

“Nhưng em thấy mình làm tốt đấy chứ,” cô phản đối. “Này nhé, James đã ôm cả hai tay quanh người em. Thực ra, lúc ấy em nghĩ anh ấy sắp mời em đi chơi. Anh ấy nói có bữa tiệc chiêu đãi ở câu lạc bộ của Simon Harcourt tối nay, nhưng rồi anh ấy đưa chỉ dẫn đường cho em và bảo em đưa bạn trai đến.” Sandy thở dài.

“Vậy ra hắn đưa cho em chỉ dẫn đến câu lạc bộ à?”

Cô gật đầu. “Vâng.”

“Em biết anh nghĩ việc gì đã xảy ra không?” McCade hỏi, cô lắc đầu chờ anh nói tiếp. “Anh nghĩ Vandenberg đang định mời em đến bữa tiệc với hắn, nhưng rồi em bắt đầu thoái lui, vì vậy hắn cũng lui luôn.”

“Thoái lui á?”

“Ừ.” McCade lái xe vào bãi đỗ, đáp gọn gàng vào đúng vị trí của Sandy trong nhà để xe. Anh tắt máy rồi đưa chùm chìa khóa cô. “Lần này em dội gáo nước lạnh vào hắn ta bằng cách nhét tay vào túi quần rồi bước lui hai bước thật mau. Vandenberg dịch ra rằng em sắp từ chối đến nơi. Vì thế, như một người đàn ông Mỹ bình thường, hắn quyết định tránh sự nhục nhã vì bị từ chối. Em trách người ta được sao?”

“Em đã dội gáo nước lạnh vào anh ấy ư?” Sandy cầm chùm khóa và chán nản sụp xuống ghế. “Em đúng là kẻ bị cả xã hội thải hồi. Kẻ dốt đặc về ngôn ngữ cơ thể. Thật vô vọng, McCade ời.”

“Không đâu.” McCade giải phóng cặp chân dài của mình khỏi chiếc xe nhỏ và đi vòng sang mở cửa bên.

Sandy nhìn đi nơi khác, nhưng không đủ nhanh để giấu những giọt nước đọng đầy trong mắt.

“Ôi trời ời, trầm trọng quá nhỉ.” Anh cúi xuống cạnh cô để mặt họ ngang tầm nhau. “Này Sandy, thôi nào. Em có thể học ngôn ngữ cơ thể. Nhưng cũng giống như học những thứ khác, để nắm được nó em cần thực hành.”

“Thực hành ư?” cô lặp lại.

“Thực hành,” anh khẳng định. Tóc anh giờ là một mớ sóng lộn xộn, một lọn ngang tàng đổ qua trán. Cơ bắp trên tay anh nổi hằn lên, bắp tay cứng như đá kéo căng ống tay áo. “Vào nhà đi, tắm, thay đồ rồi đến tiệc chiêu đãi ở câu lạc bộ thượng lưu nào.”

“Anh ghét làm mấy việc đó mà.”

“Anh sẽ sống được thôi. Để thực hành, em cần ra nơi công cộng.”

“Không phải em cũng cần người để thực hành cùng sao?” cô hỏi. “James không sẵn lòng đâu.”

“Em không cần James,” McCade nói. “Em có anh rồi.”

Đôi giày của Sandy khua vang trên sàn đá cẩm thạch trong tiền sảnh câu lạc bộ. Cô dừng chân trên lối vào phòng khiêu vũ, nơi tiệc chiêu đãi diễn ra.

Phải có ít nhất hai trăm người ở đây, nhưng phòng khiêu vũ quá rộng đến nỗi người ta dường như tản mát. Họ đứng thành từng nhóm nhỏ, hoặc ngồi quanh các bàn ăn đặt dọc theo sàn nhảy, hoặc nhảy trong điệu nhạc được bộ ba nhạc công trình diễn.

Tất cả đàn ông đều mặc dạ phục, còn phụ nữ mặc đủ các kiểu váy biến tấu so với những chiếc váy họ đã trưng trong buổi tiệc gây quỹ đêm thứ bảy ở Pointe. Sandy nhận ngay ra người phụ nữ mặc chiếc váy lông công ấn tượng. Tối nay cô nàng được bao phủ trong mớ tua xanh sáng cứ đu đưa lấp lánh theo mỗi bước đi.

Tay Sandy khẽ đặt trên khuỷu tay McCade, và anh nhẹ nhàng kéo cô vào bữa tiệc. Cô thấy hình ảnh phản chiếu của họ trên tấm gương lớn đóng khung phía bên kia phòng, và suýt cười lớn.

Trông McCade đáng giá triệu đô. Anh vừa vặn hoàn hảo với bộ dạ phục thiết kế, mái tóc sáng loáng trong ánh đèn mờ ảo. Tóc anh chải ngược về sau, dày và gọn sóng như muốn nài nỉ đôi tay nào luồn qua vậy. Cặp môi đẹp của anh khẽ mỉm cười, sau đó trở thành toe toét khi gặp ánh mắt cô trong gương.

“Trời ơi, em có nhìn thấy mình không,” anh thì thầm với cô. “Trông em ảo quá.”

Đúng vậy. Trông cô như một ai khác chứ không phải Sandy Kirk. Cô mặc chiếc váy hai dây đen nhưng McCade đã mua. Dây áo đen mỏng kéo qua bờ vai râm nắng mịn màng của cô, cổ váy khoét sâu giữa hai bầu ngực, như nhắc nhở rằng cô không mặc áo lót. Nhưng người phụ nữ trong tấm gương lớn kia không cần áo lót. Người phụ nữ có những lọn tóc mềm mại đổ xuống lưng, cặp chân dài mảnh mai trong đôi tất đen mờ, đôi giày cao gót khiến cô cao hơn hầu hết mọi phụ nữ và phần lớn đàn ông trong phòng, người phụ nữ đó tự tin, xinh đẹp, khéo thích nghi, đủ để biết rằng chất vải nhung không hẳn có thể nhìn xuyên qua, và kể cả khi không mặc áo lót thì cô cũng vẫn kín đáo. Ngoài ra, Sandy nghĩ châm biếm, chẳng có chiếc áo lót nào trên đời có thể mặc cùng chiếc váy khoét lưng sâu thế này.

McCade nói đúng. Trông cô thật ảo. Nhưng sự thật là cô và McCade, cả hai đều đang không còn chút nào giống với họ của ngày thường.

Vẫn thân thuộc thế thôi, cô quả quyết. Họ là bạn bè, dễ dãi và thoải mái với nhau, và chính điều đó biểu hiện trong ngôn ngữ cơ thể của họ. Ngôn ngữ cơ thể, cô nghĩ mỉa mai. Ờ, đúng rồi.

“Giờ ta ở đây rồi,” cô nói, “làm gì bây giờ.”

“Uống gì nhé? Em muốn anh ra quầy lấy gì cho em không?”

“Còn lâu em mới buông anh ra.” Sandy bám chặt tay anh. “Nếu anh đến quầy thì em cũng đến.”

“Quý cô đẹp nhất phòng không buông tôi ra.” McCade cười với cô. “Anh nghĩ mình chỉ cần thế cũng đủ sống rồi.”

“Liệu hồn với trò nịnh hót nhé, McCade,” cô nói. “Hình như em bắt đầu tin anh rồi đấy.”

Anh trông xuống cô, ánh mắt dò tìm gương mặt cô. “Kính khủng thế cơ à?”

Sandy quay đi, không thể nhìn anh, cô sợ... Cô sợ gì mới được? Cô không sợ McCade. Cô sợ chính mình. Sợ rằng cô sẽ để lộ, sợ rằng cô sẽ không thể rời mắt khỏi miệng anh, môi anh. Và McCade, vốn là chuyên gia về ngôn ngữ cơ thể, sẽ biết ngay rằng cô muốn anh hôn mình. Ôi Chúa ơi, cô đang thêm anh hôn chết đi được. Đạo này chuyện quái quỷ gì xảy ra với mình thế?

Cô ngẩng ngó mũi đôi bốt cao bồi màu đen của anh. “Vụ uống thì thế nào?”

Thở dài thất vọng, McCade tìm đường đến quầy rượu, ráng quyết định xem anh sẽ uống bia hay soda. Caffeine hay cồn? Thứ gì sẽ làm mình nguội nhanh nhất đây? Anh chọn bia. Miễn là không uống quá nhiều, thế sẽ tốt hơn. Chúa giúp anh nếu anh say. Khả năng rất cao là anh sẽ ném mình xuống chân Sandy, nài nỉ cô ban phước cho mình.

“Em uống rượu chứ?” McCade cúi xuống cô giữa đám người đông đúc quanh quầy rượu. Thường thường đám đông làm anh khó chịu, nhưng anh thích đám này. Họ buộc Sandy đứng sát anh đến mức anh ngửi được mùi hương ngon ngọt nơi cô. Lạ Chúa, hương thơm ấy thật tuyệt. Cô chưa từng dùng nước hoa, nhưng mùi pha trộn giữa dầu gội đầu, xà phòng, cùng mùi hương cơ thể không thể nhầm lẫn chỉ thuộc về Sandy còn tuyệt hơn mấy loại hương thơm đóng chai kia.

Anh cảm thấy cơ thể mình phản ứng bởi sự gần gũi với Sandy. Trời ơi, anh muốn nàng. Ngay bây giờ, ngay ở đây. Anh muốn kéo nàng vào phòng giữ áo trống không, khóa cửa lại và..

“Anh và cô muốn dùng gì?” người phục vụ hỏi.

“Bia,” Sandy nói. “Đúng không McCade? Loại đóng chai nhập khẩu. Hai cốc nhé.”

Cô cười với tay phục vụ khi cậu ta đổ hai chai bia vào hai chiếc cốc cao miệng rộng. Cô đưa một cốc cho McCade và nâng cốc kia lên. “Uống vì ngôn ngữ cơ thể nào.”

Cốc họ chạm nhau, cả hai người uống một hớp lớn món bia sủi bọt.

“Nói về ngôn ngữ cơ thể...” McCade kéo cô khỏi quầy rượu đông đúc. “Anh nghĩ em nên tập giả vờ...”

Anh uống hớp bia nữa trong khi Sandy chờ anh tiếp tục. “Sao cơ?” cuối cùng cô hỏi.

“Giả vờ rằng em muốn anh.” Anh nghiêm túc. Anh mỉm cười khi cô chầm chầm ngược lên nhìn anh, nhưng đây không phải chuyện đùa. Cô chưa từng thấy anh nghiêm túc đến vậy.

Sandy yên lặng khi anh kéo cô xa hơn nữa khỏi đám đông. Khi họ tới bên một chiếc bàn mặt kính với đám ghế đan mây trắng không có người ngồi, anh dừng lại, nhẹ nhàng lấy cốc bia khỏi tay cô rồi đặt cả hai cốc xuống.

“Điều đầu tiên em cần làm là thả lỏng,” McCade nói, và cô nhận ra mình đang khoanh tay chặt cứng trước ngực. “Bắt đầu bằng việc ít nhất cũng giả vờ em thích anh.”

“McCade, em không cần phải giả vờ chuyện đó.”

“Tốt.” Anh cười tươi khi nắm cả hai bàn tay cô, siết nhẹ. “Giờ thì giả vờ anh là người bạn cũ mới đến thành phố. Giả vờ anh chỉ ở đây tối nay thôi, và giả vờ rằng em vừa mới nhận ra em yêu anh. Giả vờ rằng em chỉ có vài giờ để làm cho anh biết em nghĩ ra sao về anh, và giả vờ rằng em không phải kiểu người dùng lời nói để lộ ra sự thật.” Anh thả tay cô ra và lùi lại. “Em sẽ làm gì?”

“Việc này ngớ ngẩn quá,” Sandy nói. “Sao em phải giả vờ tất cả những việc đó?”

“Bởi vì nếu anh bảo em giả vờ rằng anh là một người lạ lọt vào mắt em, chúng ta sẽ mất một giờ bàn về sự ngu ngốc khi chọn một người em chẳng quen biết gì. Hơn nữa, em sẽ bày tỏ cảm xúc khác đi với một người đàn ông em biết rõ là không có tiềm năng làm sát thủ, như James... hoặc là anh.”

Sandy bối rối cầm cốc bia lên và uống một ngụm. “Nhưng em không biết rõ James đến mức có thể đoán chắc anh ấy không phải là sát thủ.”

McCade bật cười. “Giờ em lại không chắc chắn.”

Cô cau mày với chai bia, quan sát đám bọt tan khỏi lớp chất lỏng màu hổ phách. “Nhưng em...” Cô lắc đầu. “Em giả vờ kém lắm, và quan trọng nhất là em tán tỉnh kém lắm. Chả hiểu sao em lại không còn trong trắng. Anh có nghĩ đã quá trễ để em trở thành nữ tu không?”

“Có,” McCade kiên quyết nói. “Quá trễ rồi.” Anh hít sâu. “Em không cần biết cách tán tỉnh đàn ông. Em chỉ cần biết cách... để cho bản thân bị tán tỉnh thôi.”

“Tin anh đi,” anh khề thêm. “Em có tin anh không?”

Cô gật đầu, lại nhìn xuống cốc bia.

“Dùng mắt ấy. Có nhớ anh nói gì về tiếp xúc bằng mắt không?”

Sandy lại gật đầu.

Khi cô nhìn lên gặp mắt anh, anh mỉm cười rầu rĩ. “Anh đọc được sự sợ hãi trên mặt em. Cả bên lên nữa. Em cần phải táo bạo hơn. Hãy để anh biết em đang nghĩ về tình dục.”

“Nhưng em không nghĩ thế.”

“Em nên nghĩ thế. Nhìn anh này, Sandy. Cassandra.”

Sandy thấy ánh mắt McCade trở nên bùng cháy mãnh liệt. Anh quét mắt xuống cơ thể cô, chậm rãi ngắm nhìn cô từ đầu đến chân, không sót chỗ nào. “Em có đoán được anh đang nghĩ gì không?” Anh lại nhìn vào mắt cô và cô đỏ mặt.

“Có,” cô nói. “Nhưng...”

Sandy không nói tiếp.

“Nhưng sao?”

“Chắc là em có hơi cổ hủ hơn anh, McCade. Đơn giản là em không thể chỉ đóng mở công tắc bất cứ lúc nào em muốn để cảm thấy... thèm khát.”

“Anh thích gọi nó là hấp dẫn thể xác hơn,” anh bảo. “Và với anh nó không phải là vấn đề tắt mở công tắc. Nó là vấn đề mở lớp mặt nạ bên ngoài, để bày tỏ cảm xúc bình thường mình vẫn giữ kín bên trong.”

Sandy dăm dăm ngó anh, cố gắng hiểu. “Anh thực lòng mong em tin rằng anh thấy em cuốn hút sao?” cô nói thẳng.

“Tin hay không tùy em, Kirk,” anh đáp, giọng anh có vẻ bực bội. “Anh thấy thế đấy. Lúc nào anh cũng thấy em gọi cảm tàn bạo.”

Cười mỉa mai, cô quay đi. “Đúng rồi.”

McCade nắm tay cô, suýt làm rơi cốc bia cô đang cầm. “Chết tiệt, Sandy,” anh rít lên. “Khi nào

em mới thôi hạ thấp mình hả? Anh chưa bao giờ nói dối em, sao giờ lại làm thế chứ?”

“Em xin lỗi, em biết anh không nói dối.” Dĩ nhiên anh bị cô cuốn hút như một người bạn. Còn về hấp dẫn thể xác, ừm, việc anh thích bất cứ ai thuộc giới nữ đâu có gì mới mẻ. Cô chỉ không nhận ra anh biết cô là nữ giới thôi.

Sandy khẽ gỡ tay mình khỏi tay anh. Cô không muốn cãi nhau. Cô mệt, đói và muốn về nhà. Nhưng cô biết McCade sẽ không cho cô về cho đến khi xong vụ ngôn ngữ cơ thể này. Cô đặt cốc bia xuống.

Cô không cần giả vờ rằng mình muốn McCade. Tất cả những gì cô cần giả vờ là cuối cùng mình được sống trong thế giới hoàn mỹ nơi đã mơ tưởng bấy lâu. Cô ngược nhìn anh, và để tất cả những đam mê lẫn ham muốn mà cô đã từng cảm nhận về anh bộc lộ trong mắt mình.

Cô khóa chặt mắt McCade khi một chuỗi cảm xúc đi qua mặt anh. Ngạc nhiên, nghi ngờ, thích thú, và cuối cùng là tán đồng trong đôi mắt ấy. Nó được theo sát bởi một thứ hân phải là ánh lửa nóng bỏng, rạng ngời.

“Chính nó,” McCade thở gấp khi cô ngăm nhìn cơ thể anh.

Lúc Sandy nhìn lại vào mắt McCade, cô mỉm cười e dè và giơ cả hai tay lên cho anh, lòng bàn tay mở ra. “Em làm đúng chứ?” cô hỏi.

“Chưa tinh tế lắm, nhưng sẽ được thôi. Nhảy với anh nào.”

“Cái gì? Tại sao?”

“Đây là bước logic tiếp theo,” anh giải thích. “Em vừa mới dùng mắt cho anh biết rằng trò em muốn chơi là một chơi một. Trừ khi anh điên hoặc chết não, còn không anh sẽ phản ứng bằng cách cố gắng kéo em vào vòng tay anh. Đây là việc của khiêu vũ. Đây là cơ để người ta ôm nhau.”

“Em nhảy không giỏi đâu.”

“Được mà.” McCade cười. “Vả lại, đây không phải là khiêu vũ. Nó là chuyện làm tình. Nghĩ về nó như màn dạo đầu trước khi tiến hành ấy.”

Sandy có cảm giác mặt mình đỏ ửng. “McCade, em kiệt sức rồi.”

“Chỉ một điệu thôi, sau đó chúng ta về. Anh hứa.”

“Nhớ đấy nhé,” Sandy bảo khi anh dẫn cô ra sàn nhảy.

Vòng tay vạm vỡ của McCade bao quanh cô, và Sandy tự hỏi sao mình lại đi phản đối. Nhảy với anh là thiên đường. Thiên đường tuyệt đối. Cô chăm chú nhìn vào mắt anh, vòng tay anh siết chặt hơn, kéo cô áp vào cơ thể lực lưỡng. Giữa họ giờ đây không còn một khoảng trống nào.

Sandy cảm thấy bàn tay McCade trên làn da trần lồ lộ sau lưng váy cô. Anh chậm rãi dịch tay xuống, chạm vào cô dịu nhẹ và đầy kích thích.

“Đúng rồi.” Hơi thở anh thật ấm khi anh thì thầm vào tai cô. “Em nhớ bước bốn đấy.”

Giật mình, Sandy nhận ra mình đang ve vuốt gáy anh, lùa tay vào mái tóc dày mềm mại của anh. Cô đã theo bước bốn của McCade mà không nghĩ ngợi gì. Cô đã biến cái ôm lịch sự, bình

thường khi khiêu vũ thành sự mơn trớn. Nhưng cô đã làm một cách tự nhiên, vô thức. Tuyệt, có lẽ còn hy vọng cho mình về ngôn ngữ cơ thể.

“Cassandra.” Anh nói khẽ tên cô. “Em biết không, chẳng có gã đàn ông nào trong phòng không nhìn chúng ta nhảy đâu.”

Cô cảm thấy tay anh dịch lên phía trên lưng, luồn vào dưới tóc cô. Cảm giác sự đụng chạm của anh đã đến mức tội lỗi. Ngón tay anh khiến cô vừa lạnh cứng vừa nóng bừng cho tới khi gần như choáng váng.

“Tất cả họ đang nghĩ *Thằng cha may mắn.*” McCade cười trề nái. “Và em biết không, họ đúng đấy.”

Bản nhạc kết thúc, nhưng anh không buông ra.

“Vandenberg cũng đang nhìn chúng ta.” Cặp mắt anh dán vào môi cô.

“Ai cơ?” Sandy nói yếu ớt.

“Vandenberg,” anh nhắc lại. “James ấy?”

James à. “Ồ.”

“Em nghĩ sao nếu mình cho anh ta một cảnh thật sự đáng nhìn?” anh thầm thì. Đây là cái có hay, và ngay lúc này anh cần lấy có đến tuyệt vọng. Anh không thể hôn nàng mà không có có, và thể có Chúa, anh muốn hôn nàng. “Có lẽ việc này sẽ chuyển cho anh ta đúng thông điệp,” anh nói thêm, mặc dù thông điệp duy nhất anh muốn truyền tải cho James Vandenberg là người phụ nữ trong vòng tay anh thuộc về McCade, cả trái tim, thể xác lẫn tâm hồn.

Sandy lo lắng liếm môi, đó là tất cả lời mời McCade cần.

Tay trái anh dịu dàng vén những lọn tóc khỏi mặt cô khi anh cúi xuống, chạm môi mình lên môi cô. Thực là một màn tra tấn ngọt ngào. Anh có cảm giác tim mình đập gấp gáp, và anh đấu tranh để kiềm hơi thở đều lại.

Nhưng khi nhln xuống mắt Sandy, anh không thể ngăn mình. “Anh không biết nữa,” anh nói, lờ đi thực tế là bản nhạc đã bắt đầu điệu nhảy chậm khác và người ta đang khiêu vũ quanh họ. “Em có nghĩ anh ta đã để ý không? Tốt hơn mình nên làm lại cho chắc.”

Anh hôn cô lần nữa, lần này lâu hơn, để miệng anh nấn ná không rời. Mặc dù vậy, nó vẫn êm ái dịu dàng như thế.

“Thôi nào. Anh đã hứa sẽ đưa em về nhà.” Hầu như tuyệt vọng, anh dẫn cô khỏi sàn nhảy. Nếu họ ở lại lâu hơn, anh sẽ không thể ngăn mình hôn cô nữa, và nếu hôn cô nữa, anh sẽ để lộ. Anh chưa sẵn sàng cho việc đó. Còn quá sớm.

“Cassandra Kirk.”

McCade nhìn lên, thấy James Vandenberg và một người đàn ông đang thẳng tiến đến chỗ họ. Anh thầm chửi thề khi cố nặn ra một nụ cười dễ chịu.

“James. Chào anh.” Trở nên ngượng ngập ngay tức khắc, Sandy buông tay McCade ra và bắt đầu khoanh tay. Cô khựng lại giữa chừng, bối rối vén tóc ra sau, đoạn đứng với hai tay đan vào nhau lỏng lẻo trước người.

“Tôi mừng vì cô đến được,” James nói ấm áp. Gã liếc McCade. “Clint McCade phải không nhỉ?”

“Nhớ tốt đấy.” McCade cười khi họ bắt tay.

“Chính khách được đào tạo mà,” James giải thích với nụ cười cởi mở. “Cassandra, cô biết Aaron Fields không? Anh ấy làm ở Kênh 5. Anh ấy đã đồng ý hỗ trợ thêm cho chúng ta các cảnh phim về Simon Harcourt của bên đó.”

McCade quan sát thấy mọi sự bất an trong Sandy dường như biến mất, cô lại trở thành chủ tịch của Video Enterprises. Cô đứng thẳng vai hơn một chút, với phong thái tự tin, điềm tĩnh và kín đáo. “Ngài Fields và tôi là chỗ quen biết, phải.” Cô ném cho Fields nụ cười hơi bị băng giá. Cô không giờ tay cho anh ta, và McCade hiểu rằng cô không thích thằng cha này.

Ấn tượng, anh quan sát Aaron Fields. Trong hàng tỉ người trên thế giới, chỉ có rất ít người Sandy ghét ra mặt.

Và bởi cô luôn cho người khác cơ hội thứ hai cũng như tha thứ cho hành vi tệ bạc, không dễ để ai đó rơi vào nhóm cá biệt ấy. Vậy mà không hiểu sao Aaron Fields đã xoay sở làm được.

Gã không nhỏ con lắm, nhưng bên cạnh Sandy với đôi giày đang đi, gã thấp hơn cô tới hơn chục phân. Gã tầm hơn ba mươi tuổi, vòng ngực rộng khiến đường may nối của bộ dạ phục căng phồng. Rõ ràng là gã đang trở thành con mồi cho vấn đề thay đổi dinh dưỡng. Gã có mái tóc vàng, và khuôn mặt gần như đỏ ửng bởi vụ tắm nắng gần đây. Bất chấp màu da đỏ, gã vẫn đẹp trai, nhưng gã nên tránh xa giá đựng bánh kẹp phô mát và di chuyển nhiều hơn tới quầy sa lát, nếu gã không muốn mất vẻ ưa nhìn của mình. Gương mặt gã đang bắt đầu phù ra, khiến đôi mắt xám nhỏ trông còn nhỏ hơn nữa. Gã hẳn là cựu vương của dạ tiệc tốt nghiệp, McCade khẳng định, có thể còn là cựu ngôi sao bóng bầu dục hồi cấp ba nữa.

Không hề biết về tình trạng thù địch ngầm ngấm, James đang nói về việc sắp đặt một cuộc gặp để Fields và Sandy có thể chọn ra các cảnh phim mà kênh truyền hình đó đã quay về Simon Harcourt trong nhiều năm.

“Hãy gọi thư ký của tôi,” Fields nói. “Lịch của tôi kín đến mấy tuần nữa rồi, nhưng dĩ nhiên chúng ta có thể gặp vào buổi tối.”

“Chúng tôi nên có danh mục các cảnh phim trước đã.” Hiển nhiên Sandy không thích ý nghĩ dành cả buổi tối với Fields. “Việc này sẽ mất vài tuần và...”

“Danh mục đã có rồi,” Fields nói với nụ cười tự mãn.

Sandy do dự, và McCade hiểu ngay. Cô không muốn ở một mình với gã. “Tôi sẽ bảo thư ký của chúng ta liên lạc với nhau,” cô bảo Fields một cách bình thản. “Biết đâu có một ngày nào đó anh có thể gặp tôi được.”

“James, anh sẽ muốn xem trước cảnh phim này.” McCade lên tiếng. “Sao anh không cố gắng đến đó luôn?”

Sandy liếc McCade, không chắc là anh đang muốn ném cô đến với James hay anh đã nhận ra Aaron Fields dơ bẩn đến độ nào. Anh mỉm cười bình thản với cô, và trái tim cô chùng xuống. McCade hẳn là đang làm mai mối. Làm sao anh biết về Fields được? Cô cũng không biết Fields là người thế nào khi gặp gã lần đầu.

Dĩ nhiên McCade đang muốn James dành thời gian với cô. Đây vốn là mục tiêu. Cô cảm thấy hơi

ngốc nghếch vì đã hy vọng rằng những nụ hôn vừa rồi thực sự có ý nghĩa gì đó.

“Thực ra thì tối tiện cho tôi hơn,” James vừa nói vừa nhìn Sandy. “Nhưng tôi có thể gắng sắp xếp lại lịch nếu bạn ngày tiện cho cô hơn.”

Sandy lắc đầu. “Anh là khách hàng mà. Anh nên chọn thời gian nào hợp cho mình nhất.”

James liếc Fields. “Aaron đang cho chúng ta một ân huệ lớn đấy. Hãy sắp xếp cho hợp lịch của anh ấy.”

“Đầu tuần tới thì sao?” Fields nói. “Xem nào, bảy rưỡi nhé? Và tình cò là tôi bất đồng với Cassandra. Xem đám phim đó chán chết. Cậu có thể chờ tới khi chúng tôi loại bỏ hết mấy phần vớ vẩn không cần thiết và...”

“Tôi nghĩ anh ấy nên đến,” Sandy cắt lời.

“Lãng phí thời gian của cậu ta thôi,” Fields phản đối.

Cô quay sang Vandenberg. “James, tôi nhảy bản này với anh được không?”

Câu đó chẳng liên quan gì đến cuộc đàm thoại, nhưng James không bày tỏ gì hơn một cái chớp mắt ngạc nhiên. Anh ta liếc nhìn McCade, anh khẽ nhím vai. “Thứ lỗi cho chúng tôi,” James nói với Fields, đoạn theo Sandy ra sàn nhảy.

McCade không thể nhìn. Anh không muốn nhìn. Nhưng anh phải nhìn. Anh không thể rời mắt khỏi họ.

“Cậu biết cô ta rõ không?” Fields hỏi.

McCade vừa hé nụ cười lấp lửng, vừa quan sát James ôm Sandy vào lòng. Khốn kiếp, trông họ thật tuyệt bên nhau. Sandy là cô nàng tóc vàng duyên dáng trong khi James đẹp trai một cách nguy hiểm. Bụng anh quặn lại đau đớn.

“Cô ta lộng lẫy thật,” Fields nhận xét. “Sở hữu thân thể của một ả tóc vàng rỗng tuếch nhưng có bộ óc điện tử. Sự kết hợp kinh khủng. Phụ nữ giống như trẻ con vậy, nên để ngắm hơn là để nghe, đặc biệt khi tất cả những gì họ có thể nói là ‘không’, hiểu ý tôi chứ? Nếu Vandenberg cần tôi thì bảo cậu ta tôi ở quầy rượu.”

McCade cố nín cười. Anh có thể hình dung Aaron Fields bày tỏ mấy cảm xúc tương tự với Sandy - không nghi ngờ gì cô sẽ băm gã thành hàng trăm hàng ngàn mảnh nhỏ xiu, phập, phập, phập, như người đầu bếp trong mấy quán thịt bò nướng vậy. Nhưng nụ cười của anh biến mất khi trông lại James và Sandy.

James ôm cô quá gần, và cô đã ngã đầu ra khi nói chuyện với hắn một cách hăng hái. McCade buộc phải quay đi.

“Và sau lần cuối Fields quá... thô lỗ, tôi đã thề rằng sẽ không bao giờ làm ăn với hắn ta nữa,” Sandy nói với James. “Hắn ta thật kinh khủng. Nhưng rõ ràng hắn có thứ anh cần, vậy nên...”

“Chúng ta có thể tiếp cận các kênh truyền hình khác,” James gợi ý. Những đường nét như chạm trổ trên mặt anh khi nghiêm khắc trông lại càng đẹp dễ hơn.

“Nhưng Kênh 5 là thượng hạng.” Sandy lắc đầu. “Họ đã giành giải thưởng kênh tin tức khu vực tốt nhất bảy năm liền. Chúng ta sẽ có cơ hội tìm được các cảnh quay tốt ở Kênh 5.”

“Tôi không muốn đặt cô vào tình huống khó xử.” Nét mặt James nghiêm túc, đầy quan tâm. Đôi mắt nâu quá thắm, trong ánh sáng mờ như vậy hầu như không thể phân biệt con người và móng mắt.

“Nếu anh cùng dự cuộc gặp này thì tôi sẽ không sao đâu. Chỉ khi có mình tôi với Fields hẳn ta mới hành xử như tên khốn thôi.”

“Tôi sẽ ở đó,” James nói nhanh, vòng tay anh hơi siết chặt quanh cô. Cơ thể anh vững chắc và cơ bắp, nhưng không hiểu sao không mạnh mẽ như McCade. “Cô có thể trông cậy vào tôi.”

Sandy tươi cười. “Tôi sẽ đi ủng mũi thép, giấu bình hơi cay và súng lục trong túi xách, chỉ đề phòng thôi.”

“Ủng mũi thép à?” anh hỏi, hai mày nhíu lên.

“Cá đấy.”

“Úi chà.”

“Tôi cá đấy.”

Sự thích thú nhảy múa trong đôi mắt sẫm của James khi anh cười với cô. Anh đang ôm cô như cách McCade đã ôm, với bàn tay đặt lên tấm lưng trần của cô. Trong thâm tâm, Sandy cau mày. James đang ôm cô cùng một cách, tuy nhiên có gì đó khác hẳn.

“Cô hẹn hò với Clint McCade bao lâu rồi?”

Cô ngược nhìn anh. “Đâu có.”

Anh có vẻ lúng túng, và cô cố gắng giải thích. “Clint và tôi chỉ là bạn thôi.”

James chậm rãi gật đầu. “Cậu ta có biết vậy không?”

Cô bật cười. “Tất nhiên.”

Anh lại gật đầu nhưng rõ ràng không bị thuyết phục.

“Tôi phải thừa nhận điều này,” James phá vỡ sự yên lặng bao quanh họ. “Tôi ngạc nhiên khi cô mời tôi nhảy đấy. Lúc đó có vẻ không thích hợp cho lắm.”

“Xin lỗi,” cô vừa nói vừa cười. “Có lẽ tôi nên chờ để nói với anh về vấn đề giữa tôi và Fields qua điện thoại vào ngày mai. Chỉ vì khiêu vũ dường như là cách hay để chuyện trò riêng.”

Tay anh dịch xuống lưng cô, các ngón tay nhẹ vuốt trên làn da mịn. “Đấy là cuộc chuyện trò riêng tuyệt nhất tôi từng có đấy. Có cơ hội nào để sắp xếp lần nữa không?”

Sandy ngược nhìn anh. James Vandenberg muốn gặp cô nữa. Anh đang chạm vào cô, ve vuốt cô như McCade đã làm. Vậy thế quái nào mà cô không tan chảy trong ham muốn nhỉ?

Bản nhạc kết thúc, cô nhẹ nhàng rời khỏi anh.

“Bữa tối thì sao?” James hỏi.

“Gọi cho tôi nhé,” cô nói khi anh dẫn cô về chỗ McCade.

“Tôi sẽ gọi,” anh đáp. “Dứt khoát đấy.”

Anh cười ấm áp với cô, gạt đầu lịch sự với McCade, rồi bước đi.

McCade im lặng khi người phục vụ đi lấy xe, suy nghĩ về cách James đã ôm Sandy khi họ khiêu vũ.

Giờ thì sao đây? Anh không thể cứ đứng đấy nhìn trong khi Vandenberg khiêu vũ với nàng. James Vandenberg có mọi thứ Sandy luôn muốn ở một người đàn ông. Còn McCade chỉ là... McCade thôi.

Sandy run rẩy trong khí trời đêm lạnh, anh nhận ra cô không có áo khoác. Không nghĩ ngợi gì, anh vòng tay quanh cô, và cô áp vào ngực anh, lướt tay vòng qua eo anh bên dưới lớp áo vest.

Chiếc xe Geo của Sandy xuất hiện từ bóng tối bãi đỗ xe, nổi bật giữa rừng xe Cadillac và Town.

McCade cởi áo khoác ra choàng quanh vai cô. Anh định mở cửa ghế khách thì thấy James Vandenberg đang nói chuyện với một người phục vụ bãi đỗ xe.

Từ cái cách James Vandenberg liếc về phía họ, anh biết là gã đã chú ý đến Sandy rồi. Kiểu gì đêm nay gã ta cũng sẽ mơ về cô.

Và ý nghĩ ấy khiến anh phát điên.

Thay vì mở cửa xe cho cô, anh gần như giật Sandy vào lòng. Anh thoáng thấy sự ngạc nhiên trong mắt cô trước khi miệng anh tìm thấy miệng cô. Và rồi, lạ Chúa lòng lạnh, anh đang hôn Sandy lần nữa.

Nhưng lần này không giống với mấy nụ hôn trên sàn khiêu vũ. Lần này anh hôn cô nồng nàn, lưỡi đẩy mở cặp môi để khám phá bên trong. Lưỡi cô gập anh, và thế giới nổ bùng trong làn sóng đam mê nóng bỏng. Anh kéo cô gần hơn, gần hơn, những ngón tay anh mất hút trong đám tóc vàng dày cuộn xoáy quanh cô. Thân thể gọn gàng của cô căng sát bên cơ thể anh. Anh nghe thấy mình rên rỉ, âm thanh nho nhỏ của ham muốn làm anh sững sờ bởi cường độ của nó. Choáng váng và thở hổn hển, anh lùi lại.

Cơn sốc ngập tràn trong mắt Sandy. “McCade, chuyện gì...”

Nếu nàng gọi anh là Clint, chắc có lẽ anh đã bảo nàng rằng anh yêu nàng. “Vandenberg đang nhìn,” thay vì vậy anh nói, giọng khàn đục. Anh mở cửa xe, giúp cô vào trong, đoạn đóng chặt cửa lại.

Khi McCade bước vòng qua đầu xe, anh nhìn về phía James. Gã tóc sẫm đang nhìn, và McCade gặp ánh mắt chằm chằm của gã mà không hề cười, ném cho gã cái nhìn cảnh báo gã bước lui. Có điều, James Vandenberg có vẻ không phải là loại co mình sợ hãi vì một cái nhìn nguy hiểm.

McCade cẩn thận chui vào chiếc xe nhỏ. Anh có thể cảm thấy Sandy đang nhìn mình, đôi mắt cô vẫn mở lớn. Anh lái xe khỏi lề đường mà không nhìn cô.

Sandy ngồi trong im lặng, nhớ lại cảm giác về nụ hôn nồng nàn vô cùng đó. Chúa ơi, cô đã khao khát McCade hôn mình như vậy biết bao nhiêu. Và mặc dù cô đã hình dung rất nhiều lần, trí tưởng tượng vẫn không thể nào đến gần sự thật. Nụ hôn đã hoàn toàn thổi tung tâm hồn cô. Hai gối cô trở nên yếu ớt, và adrenaline vẫn dâng trào trong mạch máu. Cô vẫn cảm thấy

những tia lửa và băng giá và...

Đây chính là điều còn thiếu khi cô nhảy với James. Chính là cảm giác râm ran, rung động này. Sự đụng chạm của James không khiến xương sống cô run lẩy bẩy. Cô không cảm thấy những đợt sóng triều nóng và lạnh đến chóng mặt khi anh cười với cô. Thế xác cô không biến thành dung nham nóng chảy, trái tim cô không đập nhanh hơn...

Chỉ khi McCade chạm vào cô, cô mới cảm nhận được những điều ấy.

Mình gặp rắc rối rồi. Rắc rối cực lớn. Mình không yêu James. Mình yêu Clint McCade.

Chương 6

Trong khi McCade lái xe, bầu không khí lắng lẽ trong xe dường như ngày càng dày đặc hơn. Sandy ngó dăm dăm ra ngoài kính chắn gió. Mắt cô vô định, đầy u ám. Chỉ liếc cô một lần là anh biết cô đang hết sức trầm ngâm.

Anh không nên hôn nàng như thế.

Hắn là nàng đã nhận ra anh yêu nàng, và đang ráng tìm ra cách từ chối nhẹ nhàng hết sức có thể.

Có lẽ anh nên xin lỗi. Không, có mà điên anh mới đi xin lỗi vì một việc mà anh toàn tâm toàn ý muốn làm lại ngay khi có cơ hội tiếp theo. Chỉ có điều chắc chắn sẽ không có cơ hội tiếp theo. Trừ phi anh xin lỗi...

“Sandy à.” McCade hắng giọng. Kiên quyết dán mắt lên đường, anh cảm nhận được ánh nhìn chằm chằm khi cô quay đầu lại phía anh. “Có phải anh...” McCade nói, rồi bắt đầu lại. “Anh đoán là anh có hơi thái quá ở đó.”

“Nó, ừm, rất thật.”

“Anh xin lỗi,” McCade nói, rồi tự đá mình trong tâm trí vì đã nói dối. Anh không xin lỗi, không tí ti nào hết.

“McCade à,” Sandy bắt đầu nói, và anh chuẩn bị tinh thần để nghe bài diễn văn ‘em chỉ muốn là bạn’. “Chúng ta đừng mua pizza được không? Em đói muốn chết.”

Trời ạ, lời cô quá khác với những gì anh chờ đợi. Cô muốn pizza. Cô đói chứ không giận. Anh đã xin lỗi và rõ ràng cô không nghĩ mấy về vấn đề đó.

McCade không biết nên nhẹ nhõm hay thất vọng nữa.

Đồ nhát như cáy, Sandy vừa nghĩ, vừa nhìn hình mình phản chiếu trong gương nhà tắm khi đánh răng.

McCade đang ở ngoài phòng khách, nằm trên đi-văng, xem chương trình của Dave Letterman trên tivi. Anh đã bỏ bộ dạ phục ra và giờ chỉ mặc độc chiếc quần soóc màu xám ngắn cũn.

Mặc dù anh hối hận vì đã hôn cô, vẫn có luồng điện nào đó - một nhận thức mới mẻ và đầy nhục cảm - tràn đầy không khí mỗi lần mắt họ gặp nhau.

Nhưng việc ấy chẳng có nghĩa gì hết, Sandy ráng bảo mình khi tẩy trang và thoa kem dưỡng ẩm. McCade sẽ không mạo hiểm tình bạn của họ bằng trò chơi yêu đương với cô đâu. Và đây là tất cả những gì cô có thể hy vọng từ anh - một quan hệ ngắn ngủi, một vụ chơi bời. Anh không muốn yêu và kết hôn. Chính anh đã bảo với Sandy điều đó không biết bao lần.

Sandy thở dài. Mình không muốn một lần chơi bời với McCade, cô ráng nhủ lòng. Cô muốn mối quan hệ bền vững lâu dài. Và nếu cách duy nhất để cô có được sự bền vững lâu dài là giữ nguyên quan hệ bạn bè thì thế có Chúa, họ sẽ là bạn bè. Chỉ là bạn bè.

Vậy tại sao mình lại không mặc gì ngoài chiếc quần lót bằng lụa và ren nhỏ như không tồn tại dưới lớp áo choàng chứ? Tại sao mình lại muốn đi vào phòng khách, tắt tivi và buông rơi chiếc

áo choàng này xuống sàn chứ? Sao mình lại đang nghĩ về việc ném mình vào McCade, bất kể hậu quả chứ?

Sandy nhắm mắt, nhớ đến cách McCade đã hôn cô. Chúa ơi, mình muốn nhiều hơn thế.

Một đêm với McCade sẽ đáng cái giá ấy chẳng? Nhưng cuộc sống không có McCade sẽ không thể chịu được. Nếu họ làm tình, chắc chắn anh sẽ ra đi và không bao giờ quay lại.

Nhưng mà, Chúa ơi, cô muốn anh. Và cô yêu anh.

Cô mở cửa phòng tắm, chậm chậm bước vào.

McCade nhìn lên và ấn nút tắt tiếng trên điều khiển ti vi. “Em đi ngủ à?”

“Vâng,” cô nói, quay đầu đi. Cô không thể làm thế. Cô không thể cố gắng quyến rũ anh. “Chúc ngủ ngon, McCade.”

“Ngủ ngon, Kirk.” Âm giọng êm dịu của anh theo cô vào hành lang tới tận phòng ngủ.

Mày đúng là hèn nhát. Nhưng không phải cô sợ khả năng phá vỡ tình bạn của họ. Không, cô sợ rằng nếu mình chủ động tấn công, McCade sẽ từ chối.

McCade đang ở trong nhà tắm thì chuông cửa réo vang. Anh choàng khăn tắm quanh eo rồi ra hành lang. Cửa phòng Sandy vẫn đóng kín, và anh không nghe thấy động tĩnh gì suốt từ sáng tới giờ.

Chuông cửa lại reo.

McCade bước tới mở cửa chính.

James Vandenberg.

McCade ngạc nhiên khi thấy gã hệt như gã ngạc nhiên khi thấy anh.

“Tôi xin lỗi,” Vandenberg nói. “Lẽ ra tôi nên gọi trước.” Hiển nhiên gã không chờ gặp McCade ở đây - đặc biệt là khi không mặc gì ngoài khăn tắm.

“Có lẽ anh nên làm thế,” McCade nói. “Sandy... Cassandra vẫn ở trên giường.” Ngụ ý rằng anh đã ở trên đó với cô. Và nếu đấy là điều James Vandenberg muốn tin thì, ờ, McCade không hơi đâu mà chữa lại.

James đang nỗ lực hết sức để giữ khuôn mặt vô cảm, nhưng miệng gã hơi mím lại. “Khi Cassandra bảo tôi hai người chỉ là bạn bè, tôi đã bảo cô ấy rằng tôi không nghĩ đấy chính xác là những gì cậu có trong đầu.”

“Thông minh đấy. Nhưng đúng thật vậy, anh đã học ở Harvard mà, phải không?”

“Đúng,” Vandenberg nói. “Và tôi cho rằng cậu là một trong những kẻ trưởng giả ngược. Cứ nói đến giới thượng lưu là cậu tự động khinh bỉ nó.”

“Tôi không tự động làm bất cứ điều gì hết,” McCade nói đều đều, dựa người vào khung cửa. “Nếu tính tôi là vậy thì giờ này chúng ta không đứng đây nói năng thế này đâu. Tôi đã đá quách

cái mông anh về xe rồi.”

Một tia sáng lấp lóe trong mắt James khi gã nhìn McCade. “Đó là một dạng đe dọa à?”

“Anh đã học ở Harvard.” McCade mỉm cười nguy hiểm. “Hẳn là anh có thể đưa ra một cách giải thích thông minh.”

Ánh mắt James lần nữa nơi hình xăm rồng trên vai phải McCade. “Cậu cần hiểm nguy và bạo lực trong đời mình, phải không McCade?” gã nói. “Bên ngoài cậu sạch bong sáng bóng đấy, nhưng bản ngã bên trong không dễ thay đổi phải không?”

Đứng thẳng dậy, McCade cười, nhưng không còn chút hài hước nào, cặp mắt lạnh lùng. “Anh không biết một thứ chết tiệt gì về tôi hết, Vandenberg, vì vậy hãy...”

“Ngược lại,” James cắt ngang. “Đội vệ sĩ của Simon Harcourt đã kiểm tra từng nhân viên của Cassandra Kirk. Tôi biết mọi điều cần biết về cậu, McCade. Tôi biết cậu chưa học xong cấp ba...”

“Tôi đã đỗ kỳ kiểm tra tương đương...”

“Đó là khi cậu giả mạo giấy tờ để vào đại học...”

“Được thôi.” McCade muốn hét vào mặt thằng cha này, vì vậy anh cố ý hạ giọng. “Tôi là tội phạm bởi vì tôi muốn học đại học...”

“Cậu đã vào tù hai lần...”

“Một lần là bởi tôi tham gia nhóm đưa tin về một cuộc biểu tình sau đó biến thành bạo loạn. Cảnh sát không quan tâm ai là người họ vây bắt và đã tống tôi lên xe.”

“Cậu cũng đã bị bắt vì trộm xe cảnh sát.”

“Tôi đã mượn nó,” McCade nói lạnh băng. “Tôi phải đưa đoạn phim vừa quay tới xưởng phim thật nhanh chóng cho bản tin tối. Tôi không tìm được taxi. Tôi không có chọn lựa khác.”

“Trò tinh quái ấy khiến cậu bị ghi vào lý lịch và chín mươi ngày trong tù.”

“Nó cũng kiếm cho tôi giải Emmy.”

“Có thể, nhưng cậu không kiếm được bất cứ giải thưởng nào cho cách cậu đối xử với phụ nữ.”

Mắt McCade nheo lại. “Harcourt điều tra cả cuộc sống riêng của tôi nữa à?”

“Mối quan hệ dài nhất của cậu là với Chardon Blakely,” Vandenberg nói. “Cậu ở với cô ấy năm tháng mười bảy ngày. Lý do duy nhất để nó kéo dài đến vậy là bởi trong thời gian đó, cậu đã đi nước ngoài ba tháng.”

“Không thể tin được...”

“Trong mười năm qua, thời gian cậu sống tại một địa điểm lâu nhất là sáu tháng quay phim ở Alaska.”

“Tôi vốn thích di chuyển đấy,” McCade nói. “Thế thì đã sao?”

“Vậy tôi chỉ cần chờ đợi,” gã nói. “Sớm muộn gì cậu cũng biến khỏi cuộc đời Cassandra. Tôi cá là sẽ sớm thôi.”

McCade chiến đấu để giữ cơn giận của mình trong tầm kiểm soát. “Anh đến đây có việc gì?”

Vandenberg giơ vài cuộn băng lên. “Tôi muốn đưa mấy cái này, và đến đây thì tiện đường hơn nhiều so với lái tới văn phòng của Cassandra.”

“Đấy là lý do vớ vẩn nhất tôi từng nghe.” McCade giữ giọng mình thật êm ái.

Trước sự ngạc nhiên của anh, James Vandenberg bật cười. “Tôi biết,” gã nói. “Cố quá tệ. Cậu nói đúng. Tôi thật lòng muốn gặp Cassandra. Nhưng cậu đã biết rồi.” Gã giơ mấy cuộn băng ra. “Cậu sẽ đưa cho cô ấy mấy thứ này chứ?”

“Ừ.” McCade cầm chúng.

“Bảo Cassandra gọi cho tôi khi cô ấy đã sẵn sàng cho một buổi hẹn ăn tối nhé.” Khi mắt McCade tối sầm lại, James lại cười. “Thôi đừng bận tâm. Tự tôi sẽ bảo cô ấy.”

McCade kìm lại thôi thúc đóng sầm cửa vào mặt James Vandenberg. Thay vì thế, anh đóng cửa hết sức nhẹ nhàng, đặt mấy cuộn băng lên sàn. Phòng Sandy vẫn khép, anh đứng trên hành lang ngó trân trối vào cánh cửa trong mấy phút dài dặc.

Tội lỗi.

Nó bao trùm anh, bóp nghẹt anh. Vì sao anh không bảo Vandenberg rằng anh và Sandy chỉ là bạn bè thôi? Vì sao anh không kể cho gã sự thật?

Bởi vì McCade không thích sự thật đó. Anh muốn là người tình của Sandy, không chỉ là bạn cô. Khốn kiếp, anh muốn là chồng cô. Và hiện tại, tối thiểu là so với James Vandenberg, McCade còn gần cái mục tiêu ấy gấp vô khối lần.

Nhưng Sandy thích James. Sandy muốn James. McCade đã hứa sẽ giúp cô, thế mà anh đang làm ngược hẳn lại.

Có lẽ James đã đúng khi gã bóng gió là anh không xứng với Sandy. Chắc chắn anh trông như một người đang phát đạt - chừng nào anh còn mặc áo có ống tay đủ dài để che hình xăm. Nhưng tự thâm tâm, anh vẫn là McCade. Tiền không biến đổi anh, không xấu đi, nhưng cũng không tốt lên.

McCade chậm rãi mặc đồ đi làm, chiếc quần xếp li xanh đậm mới mua, chiếc áo thun polo trắng bột - mảymón trong đồng đồ Sandy đã chọn cho anh khi họ đi mua bộ dạ phục. Anh khó lòng nhận ra mình khi trông vào gương nhà tắm. Đúng là đã rất nhiều năm rồi anh chưa mặc gì khác ngoài quần bò, áo phông. Thứ đom nhất anh từng có, nếu có thể gọi nó là đom, là chiếc quần da mặc khi lái chiếc Harley trong thời tiết lạnh hoặc vào buổi tối.

Nhưng lúc này trông anh như nhân bản vô tính của tầng lớp thượng trung lưu. Người ta có thể làm những việc điên khùng vì tình yêu, ví như tạm thời chuyển tủ quần áo của mình vào trong địa hạt của sự đúng mực.

Anh thở dài. Sandy sẽ phát điên khi cô biết James đã qua đấy và thấy anh trong nhà cô. Cô sẽ thật sự phát điên khi biết anh đã không nói hay làm gì để sửa chữa ấn tượng sai lầm rõ ràng của James về việc anh đang làm ở đây.

Cô sẽ thật sự phát điên khi biết mọi việc, và cô sẽ biết, vì McCade sẽ cho cô biết.

Hoặc chết vì tội lỗi.

Bảy giờ bốn mươi, McCade đã ăn sáng xong, nhưng Sandy vẫn chưa dậy. Không phải cô đã nói về buổi gặp đầu giờ sáng sao? Nếu không dậy ngay, cô sẽ muộn mất.

Anh tới cửa phòng và gõ nhẹ. Không có tiếng đáp lại. Anh gõ mạnh hơn, rồi lắng nghe.

Không có gì hết.

Cửa không khóa, anh chậm chậm mở. Phòng cô tối om, màn cửa sổ chặn hầu hết ánh mặt trời buổi sáng. Khi mắt đã quen với bóng tối, McCade tiến tới chỗ giường.

Sandy nằm sắp giữa đồng chăn nhàu nhĩ, ngủ ngon lành.

“Sandy, dậy nào,” anh nói. Nhưng cô đang hoàn toàn cách ly với thế giới.

McCade cúi xuống, khẽ chạm vào vai cô. “Này, Sandy,” anh gọi, lần này to hơn, và mắt cô hé mở. “Đồng hồ em chưa reo thì phải.”

Cô nhấc đầu lên nhìn chiếc đồng hồ điện tử trên bàn cạnh giường. “Ôi trời ơi,” cô nói khi biết đã mấy giờ. “Ôi không! Em có buổi họp lúc tám giờ!” Cô túm chăn lên ngực, kéo theo nó khi rời giường chạy vào nhà tắm.

“McCade!” cô gào qua tiếng nước chảy của vòi sen. “Em muộn quá rồi. Anh lấy gì cho em mặc với?”

McCade mở tủ quần áo và chăm chăm nhìn giá đồ treo ở đó. Mặc gì đây? Chiếc váy hè in hình những đóa hoa xanh xinh xắn anh đã đặt hàng cho Sandy qua catalogue đang treo giữa đám quần áo. Nó mới đến hôm qua, để trong gói hàng đặt trước cửa nhà Sandy khi họ về nhà buổi tối.

Chiếc váy không tay sẽ khiến cô trông như thiên thần.

Nhưng McCade với tay lấy cái chân váy cùng áo vest màu xanh biển, là ủi phẳng lì. Không có lý gì để Sandy trông như thiên thần hết. Nhất là khi cô đã lên kế hoạch tiến hành cảnh quay cuối ở văn phòng Harcourt - và văn phòng Vandenberg - chiều nay.

Anh đặt bộ váy áo lên giường ngay khi cô lao vào phòng ngủ. Nước nhỏ giọt từ tóc cô, khăn tắm quấn quanh người.

“McCade, chiều nay trời phải nóng tới bốn sáu độ ấy,” cô phàn nàn khi thấy bộ cánh anh đã chọn. “Anh đùa đấy à. Em sẽ không mặc áo dài tay đâu.” Cô lấy chiếc váy mới khỏi tủ. “Hơn nữa, hôm nay em muốn mặc đẹp.” Vừa nói cô vừa đẩy anh ra khỏi phòng.

“Tại sao?” anh hỏi.

Tại sao á? Cô định đóng cửa, nhưng khựng lại, ngược nhìn anh. Vì cô muốn McCade để ý đến mình. Cô ngó đám nước nhỏ giọt từ tóc xuống sàn. “Vì em nghĩ hôm nay James sẽ mời em ăn tối.”

“Anh có chuyện phải cho em hay,” McCade nói.

“Để sau đi anh.” Sandy đóng cửa, mau lẹ mặc đồ. Khi cô mở cửa, McCade vẫn đang đứng đó. Anh theo cô tới cửa nhà tắm, quan sát khi cô đứng bên bồn, trang điểm vội vàng.

“Nghe này, Kirk, anh thật sự phải nói với em chuyện này,” anh nói. “Em sẽ không thích đâu, nhưng...”

Cô liếc nhìn anh qua tấm gương. “Anh đã làm vỡ gì hả, McCade? Chiếc cốc cà phê yêu quý của em à?”

“Giá như là thế.”

“Bình trà của bà em à?”

“Không...”

“Không phải là gương trên hành lang đấy chứ?” Cô há môi để tô son, rồi mím lại cho son dàn đều. “Em không xoay sở được với bảy năm đen đui đầu[7]...”

“Anh không làm vỡ gì cả. Nhưng anh có làm một việc.” McCade nói khi cô lướt qua anh. Anh theo cô vào bếp. “Thực ra, anh đã không làm một việc.”

Sandy chộp quả táo trong tủ, rửa nó dưới bồn. cần một miếng để giữ nó, cô nhét cặp dưới cánh tay rồi lao ra cửa. Cô mở xích an toàn với then cài, đoạn ngó thấy đồng băng trên bàn nơi hành lang. Nhặt chúng lên, cô bỏ quả táo khỏi miệng và quay sang McCade. “Gì đây?”

“Ờ, đấy là việc anh đang cố bảo em.” Anh mỉm cười thiếu não. “Ừm... Sáng sớm nay Vandenberg đã tới đưa mấy cuộn băng này. Lúc ấy em vẫn còn ngủ.”

Cô cần một miếng táo đầy vẻ thận trọng, chăm chăm nhìn đồng băng trong tay. Gật đầu, cô đặt cặp lên bàn, cẩn thận nhét đám băng vào trong, rồi ngược nhìn McCade. “James Vandenberg,” cô lặp lại. “Tới đây. Sáng nay.”

Đến lượt McCade gật đầu. “Ờ.”

Cô chiến đấu với thôi thúc bật cười khúc khích. Chuyện này tẻ hết cỡ rồi. Vậy sao mình lại muốn bật cười nhỉ? “Anh mở cửa.”

Đó không phải câu hỏi, nhưng McCade vẫn trả lời. “Ờ. Đúng”

“Trước hay sau khi anh tắm?”

McCade chăm chú ngắm mũi giày bạc phếch, “Ừm. Sau. Không lâu lắm.”

“Em đoán anh đang mặc cái áo choàng hồng.”

Anh lắc đầu. “Không. Chỉ khăn tắm thôi.”

Sandy có thể hình dung ra cảnh tượng như trong một bộ phim hài lãng mạn vậy. McCade quần khăn tắm, tóc ướt và cơ bắp lấp loáng... “Chắc James đã cho rằng...?” Cô để giọng mình nhạt dần một cách cố ý.

“Ờ.”

“Ôi, hoàn hảo thật, McCade.” Cô tựa đầu vào cửa. “Tối qua em mới bảo anh ấy rằng không có gì

giữa chúng ta.”

“Ừ, anh ta có nói thế, và, ờ, giờ chắc anh ta nghĩ rốt cuộc em đã ngừng kháng cự sức quyến rũ của anh.”

Sandy nhắm mắt. Giá mà cô đã làm thế...

“Anh xin lỗi,” McCade nói. “Anh nên nói thẳng với Vandenberg ngay khi mở cửa.”

“Anh ấy chẳng tin đâu. Mấy ai tin một anh chàng như anh có thể ngủ đêm trong nhà một người phụ nữ mà lại nằm trên đi-văng.” Cô hít sâu rồi thở dài ra. “Thôi. Em cho tất cả là số phận. Có lẽ James và em không thực sự thuộc về nhau.”

Cô nhìn lên, thấy anh đang quan sát mình chăm chú có vẻ gì rất lạ trên mặt anh. Chẳng công bằng chút nào. Cô đã mất cơ hội với James Vandenberg - người cô không thật lòng muốn - bởi vì anh ta nghĩ cô đang quan hệ với McCade - người cô thật lòng muốn.

Sao đời không thể dễ dàng nhỉ? Sao McCade không nhận ra họ bên nhau sẽ hoàn hảo biết bao? Sao anh không thể hiểu ra, kéo mình vào lòng và bảo rằng anh yêu mình điên cuồng chứ?

Bởi vì anh không yêu mày điên cuồng, chính thế. Anh đã không yêu và sẽ chẳng bao giờ yêu.

McCade thấy mắt Sandy ầng ậng nước, ngực anh thắt lại. Khốn kiếp, cô thực sự đau khổ về chuyện này. Cô thực sự thích thẳng cha Vandenberg này. “Coi nào,” anh thấy mình nói. “Không tệ thế đâu. Tất cả những gì chúng ta phải làm là... chia tay.”

Sandy nhìn anh như thể anh điên rồi. “Gì cơ?”

“Ừ thì,” anh lại nói, “Vandenberg thật lòng thích em, đúng không? Anh ta đã nói rất rõ sáng nay. Vậy em chỉ cần giả vờ em và anh là một đôi trong vài tuần, cho tới khi dự án này kết thúc. Sau đó chúng ta dàn cảnh cãi nhau và chia tay.”

Khi McCade nói, ý tưởng này bắt đầu cuốn hút anh. Anh sẽ có cơ hội đóng vai người tình của Sandy trong mấy tuần. Đó là vai anh có thể đóng với lòng chân thành nhất, và ai mà biết? Biết đâu sau một thời gian, Sandy sẽ muốn anh đóng vai đó mãi mãi, và lần này thực hơn hết thảy?

“Chúng ta có thể diễn sao cho anh là kẻ xấu,” anh nói. “Em biết đấy, anh sẽ đá em. Sự việc như là anh đã cảm dẫm và...”

“Chúng ta giả vờ là một đôi á?” Sandy hỏi, ráng làm rõ. “Giả vờ đến độ nào?”

McCade giữ mặt mình vô cảm. “Đến độ như một đôi tình nhân thực thụ ấy.”

Sandy liếc mắt đi, khẽ cau mày. Tình nhân hành động ra sao? Đã quá lâu rồi cô chẳng cặp kè với ai. Người ta vẫn nắm tay nhau hoặc ôm nhau đi dạo chứ? Người ta vẫn hôn chào nhau chứ?

Sandy cảm thấy mặt nóng bừng khi nghĩ về các giai đoạn sẽ xảy ra khi được McCade hôn thường xuyên trong mấy tuần tới. Sau vài ngày chần chừ cô sẽ trở nên lảm nhảm hoàn toàn. Sau một tuần chắc chắn cô sẽ lao vào anh. Không, việc này dứt khoát không hay ho tí nào.

“Việc này sẽ không được đâu.” Nói rồi cô đi ra cửa.

McCade theo sau vài bước. Anh mỉm cười. Việc này sẽ được, hoàn hảo là khác.

Chương 7

“Được rồi,” Sandy nói. “Mọi người đã rõ về lịch quay cuối tuần này chưa?” Cô liếc khắp lượt phòng họp nơi James Vandenberg đang ngồi, được bao quanh bởi đội kỹ thuật của cô.

Tối muộn ngày thứ sáu, đội quay phim sẽ tiến về Grand Canyon[8]. Simon Harcourt có một căn nhà gỗ nhỏ bên ngoài công viên quốc gia và ông thường đi bách bộ tới hẻm núi cùng gia đình. Cuối tuần này, hãng phim của Sandy đã lên kế hoạch bách bộ cùng ông và ghi lại hành trình. Chuyến đi đến Grand Canyon sẽ cung cấp một đoạn phim hoàn hảo cho phần tiểu sử - Simon Harcourt giữa quang cảnh tự nhiên của chính Arizona. Chúng truyền tải ý nghĩa về môi trường, về sức khỏe, về đời sống gia đình, và tự thân hẻm núi đã đóng vai trò phông nền hùng vĩ.

McCade đang ngồi đối diện cô qua bàn, cô liếc lên thấy anh đang nhìn. Lần nữa. Suốt cuộc họp cô đã nhận thức được ánh nhìn chăm chú nóng bỏng của anh. Anh đã đóng vai tình nhân của cô trong mấy ngày vừa qua, và mặc dù trong lúc làm việc anh không đụng vào cô, nhưng anh lại luôn nhìn như thế. Bất cứ khi nào mắt họ giao nhau, anh đều mỉm cười. Đó là nụ cười nửa miệng gợi cảm đến tàn bạo. Kết hợp với cái nhìn trong mắt anh, McCade gần như thành công trong việc khiến Sandy tin rằng anh đang nhớ đến từng sự đụng chạm, từng cái vuốt ve của một đêm ái ân đắm đuối.

Cô rời mắt khỏi McCade và hắng giọng. “Chúng ta nên có đủ tất cả các cảnh phim cần thiết trong thứ bảy và chủ nhật,” cô nói với đội kỹ thuật. “Nhưng hãy sẵn sàng để quay lâu hơn. Có thể cả thứ hai, thứ ba đấy. Và cả thứ tư, nếu cần.” Cô làm dịu lời mình bằng một nụ cười. “Tôi không muốn nghe bất kỳ lời kêu ca vất vả nào nếu chúng ta cần ở lại phía bắc thêm vài ngày đâu. Hiểu chứ?”

Khi cả đội lắng bầm đồng ý, Sandy đứng dậy. “Được rồi, xuất phát thôi.” Giờ là chín giờ và là thời điểm để các xe chở thiết bị lên đường. Họ có cảnh quay lúc mười một giờ khi Harcourt ở trung tâm thương mại của vùng.

Sandy nhìn lên từ sau máy tính khi McCade thò đầu qua cửa văn phòng cô.

“Ê gì mà ê,” cô nói với nụ cười. “Anh được nghỉ mà. Làm gì ở đây thế?”

McCade mở cửa rộng hơn. Anh đang mặc trang phục quần bò áo phong đặc trưng và xách theo một túi hàng màu nâu. “Anh muốn gặp em chết đi được.” Giọng khàn của anh trầm xuống, nhưng Sandy biết rằng thư ký của mình hẳn đang đóng tai nghe lỏm họ trò chuyện.

“Ê này!”

McCade ngó ra văn phòng ngoài. “Này Laura, chặn tất cả các cuộc gọi của sếp cô nhé? Cô ấy sắp ăn trưa. Vì thế đừng làm phiền. Hiểu chứ?”

Sandy nghe tiếng cười rúc rích đồng tình của Laura khi McCade đóng cửa. Anh đẩy khóa một cách kiên quyết vào đúng vị trí. Cô đứng dậy. “McCade...”

“Đến giờ ăn trưa rồi,” anh thông báo khi dỡ đồ ăn trong túi ra bàn Sandy.

“McCade, cả xưởng phim đã nghĩ chúng ta có quan hệ thân mật rồi. Không cần phải khóa mình trong văn phòng ngay giữa ban ngày ban mặt đâu.”

“Chúng ta chỉ ăn trưa thôi mà,” anh phản đối. Anh mở hộp sa lát thịt gà và đưa lên miệng một

đĩa. “Ừm, ngon. Em phải thử món này...”

“Bây giờ khéo một nửa số nhân viên của em đang tính chung tiền đánh cược đấy, chắc chắn liên quan tới kích cỡ nụ cười của anh khi anh rời đây.” Sandy khoanh tay.

“Em muốn đi xem phim tối nay không?” McCade vừa hỏi vừa đặt suất lớn món sa lát ba loại đậu vào đĩa giấy. Rồi anh lại ngồi xuống, gác chân lên chiếc ghế bên cạnh.

“Anh đang phớt lờ em, McCade,” Sandy bực bội. “Em ghét anh như thế lắm.”

Anh thả chân rơi phịch xuống sàn và cúi xuống bàn cô, ấn nút liên lạc nội bộ. “Laura à?”

“Vâng?” Cái loa nhỏ khiến giọng Laura cao và rè hơn.

Anh ấn nút lần nữa. “Chỉ muốn bảo cô biết là chúng tôi không quan hệ trong này đâu, được chứ?”

Sandy đưa tay vỗ trán mình.

McCade lại ấn nút. “Được chứ?”

“Vâng,” rốt cuộc Laura trả lời.

Anh ngược nhìn Sandy. “Cảm thấy tốt hơn không?”

Cô cười bất chấp cảm nghĩ của mình. “Thanh danh của em hoàn toàn bị bắn hạ rồi.”

“Tại sao?” McCade hỏi một cách nghiêm túc. “Em đã xây dựng môi trường làm việc rất tốt ở đây, Sandy. Rất tự nhiên, thân thiện và dễ chịu. Em cho phép nhân viên xả hơi, làm việc trong không khí tự do. Em không nghĩ rằng họ sẽ làm điều tương tự cho em sao?”

Anh vói qua bàn và bắt đầu lấy đầy đĩa món sa lát gà, rau diếp và một lượng lớn rau củ cắt nhỏ. Anh đặt nó xuống trước ghế cô, đoạn chỉ vào. “Ngồi xuống.”

Sandy chậm rãi ngồi xuống.

“Ngoài ra, món tiền cược liên quan đến việc họ nghĩ khi nào anh sẽ cầu hôn chứ không phải việc chúng ta làm gì đâu.” McCade nhún vai. “Anh đoán họ cho rằng đấy là việc tất yếu.”

“Nhân viên của em nghĩ rằng chúng ta sẽ *kết hôn* á?”

“Frank hứa chỉ cho anh một nửa món cược nếu anh cầu hôn em vào ngày cậu ta đã chọn,” anh nói giữa những miếng nhồm nhoàm sa lát. “Với mười đô trên một đầu người thì sẽ là một trăm cho cậu ta, một trăm cho anh. Vì vậy hai tuần nữa, tính từ ngày thứ bảy, anh sẽ cầu hôn em, được chứ?”

“Chúa ơi, McCade.” Sandy đang dùng nĩa nghịch món sa lát gà, nhưng lúc này cô đặt chiếc nĩa nhựa xuống và cau mày. “Anh lằng mạp như ngồi ấy.”

Anh nhăn nhó. “Chỉ muốn cảnh báo em thôi.”

“Và anh sẽ làm gì nếu em nói ‘vâng’?” Cô trừng trừng nhìn anh. “Anh thật sự sẵn lòng mạo hiểm đời mình với em chỉ vì món tiền trăm đô hả?”

Đây rồi, McCade nghĩ. Sẽ không có lúc nào tốt hơn để bảo nàng rằng anh yêu nàng. Nhưng ngôn từ bỗng nhiên như mắc kẹt trong họng anh. Anh ho, nuốt xuống, đoạn đặt đĩa xuống bàn một cách cẩn thận. “Này, Kirk...”

Điện thoại reo vang, và Sandy nhắc lên. “Kirk nghe đây,” cô thông báo. Lắng nghe một lát, cô quay lịch để bàn, lật các trang. “Không,” cô nói. “Không, lúc ấy tôi không gặp được.” Một khoảng dừng nữa, và cô giở lại. “Ngay bây giờ á?” Cô nheo mắt, nhìn đồng hồ, liếc đĩa thức ăn về tiếc nuối, cuối cùng nói. “Bảo họ tôi sẽ qua.”

Cô gác máy. “Thư ký của Aaron Fields. Theo lịch thì tối nay em sẽ qua Kênh 5 để lọc các băng ghi hình của họ lấy đoạn nhím có thể sử dụng cho tiểu sử của Harcourt. Nhưng James có việc phải hủy, có điều giờ anh ấy đang ở đây, và cả anh ấy lẫn Fields đều rảnh, nên...”

“Nên một lần nữa, em không được ăn trưa.” McCade quan sát Sandy tô lớp son môi mới.

“Còn hơn là mạo hiểm gặp mà không có James.” Cô đóng gương trang điểm vào. “Em thà nhịn ăn trưa mỗi ngày còn hơn là phải một thân một mình gặp Aaron Fields.”

“Em chưa kể cho anh vì sao em không ưa gã ta.”

“Ba năm trước gã mời em ăn tối.” Tay Sandy đặt lên nắm cửa. “Em ngu ngốc đồng ý, và gã coi thể là hưởng ứng cho cả phần còn lại của buổi tối. Việc đó, kết hợp với vẻ duyên dáng siêu phàm và tài sử dụng tiếng Anh quyến rũ của gã, đã đưa gã lên đầu danh sách mười người em cần tránh trên thế giới.”

McCade gật đầu. “Một lúc nào đó có nhiều thời gian hơn,” anh nói, “em có thể kể cho anh chuyện thật sự đã xảy ra.”

Làm sao anh biết vẫn còn nữa? Sandy biết McCade không thể đọc suy nghĩ của cô được. Nếu có thì anh đã biết cô nghĩ về anh ra sao, và đã rời khỏi thành phố lâu rồi.

Nỗi thất vọng tràn lên trong cô. Sao anh có thể ngồi nhìn mình như thế, như thể anh bị tổn thương vì mình đã không kể cho anh toàn bộ sự thật, trong khi chính anh là người từ chối mở lòng và kể cho mình hay điều gì đã gây nên những ánh đau thương mà mình nhìn thấy trong mắt anh?

“Chắc rồi,” cô nói. “Một lúc nào đó. Như là ngay sau khi anh kể cho em nghe lý do anh rời Los Angeles quá vội vàng đến thế chẳng hạn.”

“Em nên đi.” McCade rời mắt đi. “Không sẽ muộn đấy.”

“Sớm muộn gì anh cũng phải kể cho em thôi.”

Khi đó anh nhìn cô, mỉm cười khi gặp ánh mắt cô. Đôi mắt anh ấm áp và quá đổi mãnh liệt đến nỗi Sandy thấy ngẹt thở.

“Sớm muộn gì anh cũng sẽ kể,” anh đồng ý, đoạn đổi chủ đề. “Tối nay chúng ta đi xem phim có được không? Vì buổi họp tối nay em đã hủy rồi...”

Sandy do dự.

“Cho em chọn đấy,” anh nói, như thể đang ve vẩy lời dụ dỗ trước mặt cô.

Cô nheo mắt nhìn anh. “Anh hứa là sẽ không bắt em xem bộ phim toàn máu me, anh hùng với

súng ống nhé?”

“Anh hứa.” McCade nói. “Mặc dù anh thực tình muốn xem phim mới của Bruce Willis[9]. Nhưng anh cũng biết em thích Bruce Willis cỡ nào...”

“Anh còn chưa kịp nghỉ lấy hơi kìa!” Sandy nói trong cơn giận giả tạo. “Anh thề, và thậm chí còn chẳng dừng lấy một giây rồi mới nuốt lời.”

“Em thêm gặp Bruce Willis đến chết đi được. Đừng chối thế.”

Cô mở cửa. “Tạm biệt, McCade.”

“Em thắng rồi,” anh gọi với theo. “Anh sẽ không nói một lời về bộ phim nào nữa cho tới khi chúng ta mua vé.” Cô thò cổ vào cửa. “Vậy thì được.”

“Và lúc đó bọn em tìm được cảnh phim dứt khoát là vô giá của Simon Harcourt. Chắc hẳn anh không nhớ đâu, nhưng mấy năm trước có vụ cháy ở trung tâm cộng đồng phía nam Phoenix,” Sandy bảo McCade khi họ đi vào bãi đậu xe của rạp chiếu phim. “Đó là nơi bọn trẻ con có thể tới chơi sau giờ học, anh biết đấy, để tránh khỏi đường phố. Sau vụ cháy, người thầu khoán ước tính chi phí sửa chữa quá cao, mọi người nghĩ vậy là trung tâm đi đời rồi.”

Cô cởi dây an toàn, rời xe, và tiếp tục nói khi đóng cửa xe. “Nhưng Harcourt đã biết chuyện, và ông kiểm tra tòa nhà. Cấu trúc vẫn ổn - phần lớn thiệt hại là do khói với nước.”

McCade và Sandy gia nhập hàng dài đang chờ bên ngoài cửa bán vé.

“Vì thế ông ấy gom mấy đứa trẻ và các nhà lãnh đạo cộng đồng lại, và...”

McCade vòng tay quanh eo cô. “Và sao?” anh hỏi, kéo cô sát vào.

“Và họ tổ chức dọn dẹp.” Giọng cô như hết hơi khi tay anh tình cờ lướt xuống dưới gấu áo rộng của cô. “McCade, anh đang làm gì đấy?”

Da nàng như satin. Cảm giác thật mềm, ấm và ướt dưới ngón tay anh. McCade lướt tay xuống hông quần bò của nàng. Nhưng đấy cũng không hẳn là địa phận an toàn. Chết tiệt, anh muốn hôn nàng.

“Chúng ta đang giả làm tình nhân, nhớ không?” Anh nói, quả quyết ôm Sandy khi cô ráng đẩy anh ra lúc hàng người di chuyển.

“McCade...”

Anh dùng cả hai tay ôm quanh eo cô, kéo cô đối mặt với anh. Sandy nhận ra đây chỉ là một trò chơi nữa của anh. Anh vốn thích bày trò.

Trò chơi này liên quan đến nhập vai. Cô đã luôn nghi ngờ McCade sẽ thành công trước ống kính cũng như đã thành công phía sau nó, và giờ cô càng bị thuyết phục hơn bao giờ hết. Anh đang diễn như thể anh yêu cô, và cái nhìn nồng nhiệt trong mắt anh có thể dễ dàng tưởng nhầm là thật.

“Có ai ở đây biết chúng ta đâu,” cô cự nự.

“Em chắc không?” anh phản pháo. “Em chẳng bao giờ biết ai có thể ở gần - một nhân viên của em hoặc một thành viên trong đội ngũ của Harcourt. Thành phố Phoenix không lớn đến thế đâu.”

Anh cười trước cái nhìn ngờ vực của cô. “Nếu em không tin thế, thì tối thiểu hãy nghĩ rằng đây là cơ hội để thực hành ngôn ngữ cơ thể đi,” anh nói. “Thôi nào, ai đang nhìn chúng ta cũng sẽ nghĩ rằng em không thích anh lắm đâu.”

Hàng người lại đi, và McCade buông Sandy ra khi họ bước tới. Cô giờ tay nắm lấy tay anh.

“Thế này đúng kiểu của em hơn.” Cô liếc anh từ khóe mắt. “Thế đã đủ thuyết phục khán giả của chúng ta - dù chẳng mong nào thêm chú ý đến chúng ta - là em thích anh chưa, McCade?”

“Khởi đầu thế là được,” anh nói với nụ cười, nhẹ đan tay họ vào nhau.

Họ tới trước hàng, và cô phải buông tay McCade ra khi anh lấy ví. “Hai vé,” anh nói với người phụ nữ ở quầy vé, “phim...” Anh quay sang Sandy. “Chúng ta xem gì nhỉ?”

“Anh không phải mua vé cho em.”

“Chúng ta có thể tranh luận vụ đó sau. Ngay bây giờ ta đang ngáng đường đấy. Xem gì đây, Kirk?”

“Anh nghĩ chúng ta xem gì?” Cô không thể tin nổi anh không biết. “Phim của Bruce Willis, đương nhiên rồi.”

McCade gật đầu. “Đương nhiên.” Khi đang mua vé anh liếc lại phía Sandy và nhả nhở.

“Anh thực lòng nghĩ em sẽ chọn phim khác sao?” cô hỏi khi anh kéo cô sang hàng chờ mua bỏng ngô. “Em nợ anh bao nhiêu tiền vé?”

“Không bao nhiêu hết. Không.” Anh nói. “Đây là hẹn hò, Sandy. Cassandra. Và anh sẽ mua cho em cả bỏng ngô với soda nữa. Đừng cố thuyết phục làm gì.”

Điều gì đó trong mắt anh bảo cô đừng có tranh cãi, mà cũng đừng có trêu chọc. Vì nguyên do nào đó, việc trả cho cô tối nay quan trọng với anh. Rõ ràng McCade đang đóng vai của mình, và như hầu hết những gì anh làm, hiển nhiên anh đang nhiệt tình thái quá. Nhưng anh sẽ nhiệt tình đến độ nào? Anh sẽ nhập vai đến mức tiếp tục diễn sau khi họ về nhà tối nay chứ?

Cô không muốn anh làm tình với mình chỉ vì anh quá nhập tâm vào trò chơi. Nhưng làm sao cô chối từ anh được?

McCade đặt một tay hờ hững quanh vai Sandy khi họ chờ mấy nhân viên trẻ măng đổ đầy soda vào hai cốc giấy cỡ lớn.

Tay kia anh vén tóc khỏi mặt Sandy. Cử chỉ âu yếm, nhẹ nhàng và đầy yêu thương ấy hoàn toàn ăn khớp với vẻ dịu dàng trong mắt anh. Trái tim Sandy chao đảo, cô quay mặt đi.

Tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi. Nó có vẻ như thật, nó cảm giác như thật, nhưng không hơn gì mơ mộng và ước ao.

Trừ khi...

Trừ khi McCade quá nhập tâm vào trò giả vờ này đến mức anh đã tự thuyết phục bản thân rằng

anh thực lòng yêu cô. Nhưng thế thì sao? Anh sẽ chỉ ở lại một hai tháng, may ra là ba. Sau đó anh sẽ rút rút không yếm và bỏ đi. Từ trước đến giờ, hạnh-phúc-trọn-đời không nằm trong ván bài của McCade.

“Vì thế họ tổ chức vụ dọn dẹp.” McCade cầm cả hai phần sô đa, bóng ngô của họ trong khi đi ra phòng chiếu.

Sandy ngậy người nhìn anh.

“Em đang kể về đoạn phim đã tìm thấy cho Simon Harcourt,” anh nhắc cô nhớ.

“Ồ. Vâng. Trung tâm cộng đồng. Phải. À, Harcourt đã hiến tặng toàn bộ những thứ cần thiết để sửa lại nơi đó, và người dân trong vùng tự thực hiện công việc. Nhưng phần này mới đáng ngạc nhiên nhé: Harcourt đã thực sự tham gia lao động.”

“Không đùa chứ,” McCade nói.

“Không. Bọn em có cảnh ông ấy vận chuyển hàng đồng gỗ dán lên hành lang trong hậu cảnh phỏng vấn lũ trẻ. Harcourt không làm với mục đích quảng cáo, thậm chí ông ấy còn không nói một lời trong toàn bộ cảnh quay. Có khi nhóm quay phim còn không nhận ra ông ấy nữa. Ông ấy chỉ làm việc thôi, trông như một người dân thường mặc quần bò áo phông. Em sẽ không biết ông ấy ở đó nếu James không chỉ ra. Nhưng khi bọn em phóng to lên thì chắc chắn đó là Simon Harcourt. James siêu xúc động luôn. Anh ấy suýt nhào lộn mấy vòng vì đoạn phim này là quá ổn cho hình tượng của Harcourt.”

Rạp chiếu tối mờ, mát lạnh và thừa thớt người. McCade đứng cạnh một hàng ghế trống bên phải dãy trung tâm. “Chỗ này được chứ?” anh hỏi.

“Cứ coi như đây chính là chỗ chúng ta luôn ngồi mỗi khi tới đây,” cô nói hóm hỉnh. “Chắc chắn là được mà.”

McCade vào trước, nhưng thay vì chọn ghế cạnh lối đi, anh chọn một chỗ ngồi tít cuối hàng, sát tường.

Sandy dăm dăm nhìn khi anh đặt sô đa của họ lên giá đỡ trên tay vịn ghế. Anh bước lại chỗ cô, nắm tay rồi kéo cô đi cùng.

“Tình nhân thường ngồi sát tường, chỗ đấy tối hơn,” anh giải thích.

Khẽ đẩy Sandy vào ghế, McCade ngồi xuống cạnh cô, vòng tay ôm vai cô như thể đó là điều tự nhiên nhất trên đời.

Ánh sáng mờ ảo đổ những hình bóng kỳ bí lên gương mặt rần rỏ với sống mũi dài của anh. Khi McCade nhìn cô, đôi mắt anh dường như lấp lánh, đột nhiên mang màu xanh lục lẫn nâu hơn là xanh lam. Mỉm cười, Sandy nài nỉ anh trong thầm lặng. Nhưng anh không làm điều cô muốn. Anh chỉ nhìn cô chăm chú.

Bụng và tim cô đang đua nhau đập cuồn cuộn. Sandy hít một hơi sâu. “McCade...”

Anh kéo cô vào lòng, nâng cằm cô lên, rồi khiến Sandy dừng lời bằng cách bao phủ miệng cô bằng miệng anh.

Nụ hôn tinh tế làm sao. Sandy không thể nhớ đã từng được hôn như thế bao giờ chưa. Nụ hôn chậm rãi, từ tốn, bắt đầu với việc lưỡi McCade nhẹ lướt trên môi cô. Nụ hôn dịu dàng, nhưng đủ

kiên quyết để cô biết anh sẽ không nhanh chóng kết thúc nó. Lưỡi anh lại phủ lên môi cô, lần này nhiều áp lực hơn, với yêu cầu cảm lạnh được xâm nhập vào trong.

Môi cô mở trước khi cô có thời gian cân nhắc những hậu quả khi hôn McCade như thế. Và lúc McCade từ từ chiếm đoạt miệng cô, uống vị ngọt nơi ấy, Sandy dừng suy nghĩ. Xoáy cuộn trong cơn lốc ham muốn, cô đón mỗi cú đẩy lưỡi của anh với cùng cường độ đam mê, cho tới khi không còn chút thông thả nào trong nụ hôn nữa. McCade rên lên khi anh cố gắng kéo cô sát gần hơn, nhưng tay vịn ghế giữa họ đã cản đường.

Khi anh lùi lại, Sandy chậm chậm nhận biết rằng ánh sáng đã tắt, và đoạn quảng cáo phim đã bắt đầu. Cô chăm chú ngó McCade trong ánh sáng mờ ảo của màn hình, và nín thở bởi ngọn lửa lẫn nỗi khao khát không che giấu trong mắt anh. Trong một giây cô cho phép mình hy vọng rằng McCade thực sự muốn cô, thậm chí yêu cô.

“Cassandra,” anh nói, và hy vọng vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Anh biết rõ mình đang làm gì. Anh vẫn kiểm chế tốt. Nếu không anh sẽ gọi mình là Sandy, nếu không anh sẽ chẳng bao giờ nhớ mà gọi mình là Cassandra. Không, trí tưởng tượng của mình đã đi quá xa. McCade không thực lòng muốn mình, hay yêu mình. Tất cả với anh chỉ là trò chơi, và mình không được quên điều đó. Mình không được để mắc kẹt trong tưởng tượng, nếu không mình sẽ bị thiêu cháy.

Anh cúi người tới để hôn tiếp, nhưng cô bắt mình quay đi, rời khỏi vòng tay anh. Cô siết chặt hai tay trong lòng để anh không biết chúng đang run cỡ nào. Huy động tất cả sự tập trung, Sandy dăm dăm nhìn màn hình như thể nó nắm giữ câu trả lời cho mọi bí mật của vũ trụ chứ không phải là giới thiệu bộ phim hài sẽ chiếu vào mùa thu.

Bối rồi, McCade lui lại. Chuyện gì xảy ra vậy? Mới vài giây trước anh còn đang hôn nàng, và có Chúa chứng giám, nụ hôn mới tuyệt vời làm sao.

Với vẻ ngoài ưa nhìn cùng thái độ vô tư lự, McCade không quen bị phụ nữ từ chối. Khi bộ phim bắt đầu, anh thấy nét mặt Sandy ngày càng trở nên không thoải mái. Ngộ nhớ Sandy không muốn anh thì sao? Ngộ nhớ cảm xúc Sandy dành cho anh là tình cảm anh em đã quá lâu rồi, đến nỗi nàng không thể coi anh khác đi được? Ngộ nhớ anh không thể khiến Sandy yêu được thì sao?

Anh quan sát vẻ mặt Sandy trong ánh sáng mập mờ, nhức nhối vì ham muốn, và hoảng hốt nhận ra thời gian của mình đã cạn.

“Em đi ngủ đây.” Sandy đứng ở ngưỡng cửa phòng khách. McCade đang đọc tạp chí thương mại trên đi-văng.

Anh thoáng liếc nhìn, “Ừ.”

“Chúc ngủ ngon.”

Anh gật đầu, không rời mắt khỏi tờ tạp chí.

Sandy trèo lên giường, mệt vô cùng nhưng không thể ngủ được. Cô hết nhìn dăm dăm dải ánh sáng lọt qua khe cửa đến chăm chăm ngó đồng hồ.

Nửa giờ trôi qua. Rồi nửa giờ nữa trôi qua. Rồi nửa giờ nữa.

Vào lúc một giờ mười lăm, ánh sáng tắt, nhưng cô vẫn nghe tiếng anh đi lại trên hành lang. Tiếng chân lặng lẽ ấy tiến thẳng đến cửa phòng mình, và cô nín thở.

Sandy nhìn cánh cửa yên ắng mở ra.

Cô ngồi dậy. “McCade à?”

Anh nhảy lên và chửi thề. “Em làm anh sợ gần chết!”

“Em làm anh sợ á? Anh là người lên vào phòng em mà, vì Chúa!”

“Anh nghĩ em ngủ rồi,” anh nói với bóng tối chết chóc. “Anh tìm chùm chìa khóa.”

“Chìa khóa của anh à?” Sandy nghiêng người bật đèn bàn.

“Hôm qua anh thay quần áo ở đây nên anh nghĩ đã để đâu đó...”

McCade đang mặc chiếc áo khoác đi xe mô tô với quần da đen ôm khít cặp chấn dài gợi cảm. Nhưng đêm nay trời ấm, ít nhất cũng phải hơn 21⁰. Nếu anh mặc quần da thì nghĩa là dù có định đi đâu, anh cũng sẽ phóng bạt mạng.

“Anh đi đâu đấy?” cô hỏi, cố gắng làm ra vẻ bình thường.

“Anh cần phóng xe một lúc,” McCade nói.

Cần ư? Tim Sandy chùng xuống khi cô xuống giường giúp anh tìm chìa khóa. Đây là lý do cho tính phiêu bạt của McCade, lý do thôi thúc ý định lang thang của anh. Anh sẽ nhảy lên xe ngay giữa đêm để gầm rú dọc theo xa lộ, để cảm nhận gió vờn trên mặt và trong mái tóc. Ban đầu ảo giác về tự do tối thượng là đủ thỏa mãn anh, nhưng dần dà những chuyến chơi đêm của anh ngày càng lâu hơn. Một ngày cô tỉnh giấc sẽ thấy anh đã gói ghém đồ, sẵn sàng ra đi. Và sau đó, cũng nhanh như khi xuất hiện, McCade sẽ biến mất.

Nó đang ở trên tủ quần áo của cô. “Đây rồi.”

McCade nhìn cô băng qua phòng để đưa khóa cho anh. Sandy đang mặc chiếc váy ngủ cotton màu trắng xinh xắn ưa thích của mình. Trông nó ngọt ngào vô bờ bến và kín đáo. Chỉ có điều trong ánh sáng mờ ảo này cái thứ chết dẫm đó gần như trong suốt. Với mái tóc xõa tung quanh mặt và chảy xuống lưng, trông cô gợi tình đến nhức nhối.

“Em không ngủ được à?” anh hỏi lặng lẽ.

McCade nín thở chờ Sandy trả lời. *Bảo mình ở lại đi*, anh nghĩ. *Nếu Sandy bảo anh ở lại cùng nàng, anh sẽ bảo nàng rằng anh yêu nàng và biết đâu...*

“Em có nhiều việc phải nghĩ,” cô nói. “Em cứ nghĩ đến những thứ có thể sai sót trong đợt quay cuối tuần này ở Grand Canyon.”

Làm ơn bảo mình ở lại đi. Mắt họ giao nhau và thứ gì đó nổ lách tách, Sandy nhanh chóng quay mặt đi.

Cô đưa cho anh chùm chìa khóa. “Cẩn thận nhé. Em luôn lo lắng khi anh lái xe đêm.”

Rõ ràng nàng sẽ không bảo anh ở lại. McCade nuốt xuống nỗi thất vọng. “Anh không nhất thiết

phải đi.”

Cô chỉ nhìn anh.

“Nếu em muốn anh ở lại,” anh nói trong im ắng. “Anh sẽ ở.”

“Không. Anh cần đi mà, nhớ không?” Cô lắc đầu. “Lái xe và thư giãn đi, Clint. Nếu không, anh sẽ rất căng thẳng vào đợt cuối tuần đấy. Mà em thì cần anh - và mấy quay của anh - đạt trăm phần trăm hiệu suất.”

Nhưng anh không cần đi. Không cần nữa. Anh cần ở lại. Anh cần nói với nàng. Anh cần làm tình với nàng.

Sandy trở lại giường. “Chúc ngủ ngon, McCade.”

Điện thoại reo. Bốn giờ kém mười lăm phút sáng Sandy dò dẫm tìm nó trong bóng tối. “A lô?”

“Ê.” Đó là McCade. “Sandy, cưng, em vẫn thức chứ?”

Đó là McCade và rõ ràng anh đã uống quá nhiều.

“Giờ thì thức rồi.” Cô bật đèn. “Anh đang ở đâu?”

“Tôi đang ở chỗ quái nào nhỉ?” cô nghe anh hỏi ai đó. Cô nghe thấy âm thanh quán rượu xung quanh anh - tiếng nhạc đồng quê méo mó và tiếng chuông chói tai không thể nhầm lẫn của máy chơi trò bắn bóng. “Ngã tư Van Buren cắt Vine,” anh nhắc lại cho cô. “Anh đang ở trong một quán rượu chui kiểu mẫu tên là Trang trại Xương rồng. Mà trang trại xương rồng là cái gì giớ gì nhỉ?”

Sandy nghe thấy một giọng nói tử tế phía đầu dây bên kia nhưng không nghe ra lời gì cả. Cho dù người đàn ông đó nói gì thì cũng khiến McCade bật cười. “Im đi Peter,” cô nghe anh nói. “Anh bạn tốt Peter của anh, anh chàng phục vụ quầy, đã lấy cái chìa khóa xe chết dẫm của anh rồi.” anh bảo. “Anh ta sẽ không để anh lái về nhà và cái đồng rác này sẽ đóng cửa trong vòng chưa đến một tiếng nữa. Anh không có đủ tiền đi taxi, và Peter không thèm cho anh cầm cổ đám thê rút tiền. Anh ta nói ở đây người ta không lấy nhạ. Anh cần em vô cùng, cưng. Đến cứu anh đi.”

Cưng á? Đây là lần thứ hai anh gọi cô như thế. “Để em mặc quần áo rồi...”

“Nhưng anh thích bộ em đang mặc bây giờ.” McCade hạ giọng. “Gọi cảm cực kỳ. Em có biết là khi em đứng ngược sáng, anh có thể nhìn xuyên qua cái váy ngủ đó không?”

Chúa ơi, không, cô không biết. Cô gắng giữ giọng mình đều đều khi mặc quần bò vào. “Van Buren giao Vine. Em sẽ qua ngay.”

“Này, Sandy?”

“Gì vậy McCade.?”

“Đừng bảo Peter nhé, nhưng anh ta đúng đấy. Anh hơi say.”

“Hơi say thôi,” cô đồng ý.

Khu vực này của phố Van Buren không thể coi là khu sinh thái của Phoenix được. Gần sân bay Cảng Trời, nó gồm một chuỗi bất tận các nhà nghỉ rẻ tiền, các quán rượu đèn nê-ông sáng choang và các cửa hàng ăn nhanh. Vào giờ muộn thế này con phố vắng tanh, và Sandy không chắc điều đó khiến cô khuây khỏa hay lo lắng.

Trang trại Xương rồng có bãi đỗ xe bụi bặm với hàng đồng ổ gà lớn. Một ngọn đèn pha chiếu sáng mờ mờ cánh cửa trước xập xệ của tòa nhà xấu xí xiêu vẹo. Một dãy các xe máy dựng phía trước. Ngoài ra, chỉ có duy nhất một chiếc ô tô trong bãi.

Sandy đỗ gần cửa hết mức có thể và rời xe.

Cô đã định nhét váy ngủ vào quần bò và mặc áo khoác bò ra ngoài, nhưng sau lời nhận xét của McCade, cô cảm thấy có trách nhiệm thay toàn bộ, và giờ cô đang mặc chiếc áo sơ mi công sở màu xanh bằng cotton với quần bò. Hy vọng là cô sẽ hòa nhập với khung cảnh để không ai chú ý đến, khi ấy chỉ cần tóm lấy McCade và rời khỏi đó.

Cánh cửa cọt kẹt mở ra, cô do dự trước khi bước vào căn phòng đầy khói thuốc lá cùng tiếng nhạc âm ỉ.

Có khoảng mười lăm khách trong quán, nhưng phần lớn họ to cao lưng lửng - kể cả phụ nữ - và mặc toàn đồ da với dây xích. Quá đủ cho vụ hòa nhập.

Sandy thấy ngay McCade đang ngồi trên quầy tán gẫu với người phục vụ - một người đàn ông có vẻ thân thiện, dường như sở hữu tối thiểu một phần gốc gác Anh-điêng.

Cô chạy qua hai hàng ánh mắt thích thú của đám đàn ông và thù địch của đám phụ nữ, cuối cùng cũng tới được quầy.

“McCade.”

Anh xoay mình trên ghế đầu để nhìn cô và ngã nhào xuống sàn. Nhưng anh nhăn nhó nhìn lên cô như thể không cảm thấy đau đớn gì. “Ê! Sandy! Em làm cái quái gì ở đây thế?”

“Anh đã gọi em mà.” Cô đẩy nhẹ anh bằng chân mình. “Để đến đưa anh về ấy?”

“Cô hẳn là Sandy. Tôi là Peter.” Tay phục vụ quán vừa mỉm cười vừa giơ tay ra. Cô bắt nhanh rồi buông. “Cô đúng là đẹp như McCade kể.” Anh ta với tay xuống dưới quầy lấy khóa xe của McCade và đưa cho cô. “Tối nay cả đám bọn tôi nghe cực nhiều về cô đấy.”

McCade đang nỗ lực đứng lên. “Anh đã gọi em à?” Anh cau mày. “Anh gọi em lúc nào?” Anh vẫy vẫy tay và giãn cặp chân mày ra. “Chết tiệt, cũng chẳng thành vấn đề nữa. Em ở đây rồi, cưng, quan trọng là thế. Muốn nhảy không?”

Ngạc nhiên quá. Kể cả say mềm và ngã liểng xiểng, không hiểu sao McCade vẫn là người đàn ông quyến rũ nhất cô từng gặp. Tóc anh rối bù, râu ria lởm chồm và khó lòng đứng lên nổi, nhưng nụ cười nửa miệng thật hấp dẫn và đôi mắt vẫn mang sắc xanh đến khó tin.

Màu xanh cực kỳ nóng bỏng. Anh tiến lại gần cô hơn. Bước một xâm nhập không gian riêng... “Thôi nào, cưng, nhảy đi.”

Sandy khoanh tay, lùi một bước. “McCade. Em phải rời khỏi đêm ẩm chần êm để tới đưa anh về nhà. Cứ cho là em có quay lại giường được thì chưa đầy ba giờ nữa đã phải dậy đi làm rồi. Vì thế, không, em không nhảy đâu.”

“Chúa ơi! Nhìn ngôn ngữ cơ thể của cô ấy kìa,” McCade bảo Peter. “Cô ấy phát điên với tôi hay sao ấy nhỉ?”

“Về nhà đi,” Peter nói nhẹ nhàng. “Tôi sẽ giữ an toàn con Harley của anh. Anh có thể đến lấy vào ngày mai, được chứ?”

McCade quay sang Sandy. “Sáu cô nàng...” Anh nhìn Peter. “Sáu cô nàng khác nhau nhỉ?”

“Đúng.”

“Sáu cô nàng khác nhau đã cố đưa anh về nhà họ đêm nay,” anh nói. “Nhưng anh không muốn về nhà với họ.”

Sandy dăm dăm nhìn anh, không vui gì. “Anh kể chuyện đó làm gì hả McCade?” cô hỏi. “Để em có thể tặng anh huy hiệu Hướng đạo sinh xuất sắc hay gì đấy hả?”

“Em biết anh đã nói gì với tất cả họ không.” McCade quay về phía Peter. “Tôi đã nói với họ cái quái gì ấy nhỉ, Peter?”

Peter mỉm cười. “Anh bảo họ rằng chỉ có duy nhất một người phụ nữ trên đời anh muốn về nhà cùng thôi. Và trừ phi tên họ là Sandy Kirk, không thì họ nên để anh yên.”

Cô chăm chăm nhìn nụ cười nửa miệng của McCade. Anh không thể nào có ý ‘về nhà với’ theo cách người ta vẫn dùng. Nhưng biết đâu...

Sandy lắc đầu. Sao mình lại ngồi đây phân tích những lời McCade tường trình chứ? Trời đất, anh say bí tử rồi. Anh thậm chí còn không nhớ đã gọi cho mình, chứ đừng nói về những gì anh đã nói với sáu cô nàng đã cố đưa anh đi. Sáu cô nàng...

“Làm ơn đi McCade, đi thôi nào.” Sandy nhẹ đẩy anh.

“Chào nhé, Peter,” McCade nói với qua vai mình.

“Gặp anh sau, McCade. Rất vui vì gặp cô, Sandy.” Tay phục vụ mỉm cười chân thành và quay lại việc lau ly cốc.

Trời đã chớm sáng phía đằng đông khi Sandy giúp McCade ngồi vào ghế trước chiếc xe nhỏ của mình. Cô phải nhắc chân anh lên để nhét cặp bột cao bồi vào không gian nhỏ xíu. Chúa ơi, anh to quá đi. Rốt cuộc cô cũng thắt được dây an toàn cho anh, gỡ mấy ngón tay anh khỏi tóc mình, đóng cửa, rồi ngồi vào ghế lái.

Họ đi về hướng bắc, di chuyển trong yên lặng suốt mấy dặm đầu, bỗng nhiên McCade đột ngột bảo cô. “Dừng xe lại.”

Đường vắng tanh nên cô mau chóng tấp xe vào lề, tới bãi đậu xe của khu thương mại. Cô về số và giật mạnh phanh.

“Có chuyện gì vậy?” Cô quay sang anh. “Anh thấy khó chịu à?”

McCade hôn cô.

Anh có vị kỳ cục của whisky, bia, thuốc lá hòa lẫn với vị của chính anh. Chúa ơi, cô thực sự bắt đầu nhận ra vị hôn của anh. Miệng anh ấm nóng, bờ môi mềm, Sandy muốn hôn anh nữa,

nhưng cô đẩy ra. Anh đang say. Hôn anh giống như là lợi dụng tình thế vậy. “McCade, dừng lại đi.”

Anh cào tóc khỏi mặt. “Anh không muốn dừng. Hôn anh đi, Cassandra. Đi mà.”

Anh nhìn cô kiên quyết, đôi mắt gần như rực sáng. Anh say đến mức nào chứ? Say đến mức nào mà có thể ngồi như thế, nhìn mình như thế?

Nhưng rồi anh nhe răng cười, nụ cười méo mó, ngốc nghếch, mất kiểm soát. “Đi mà?” anh lại nói. “Hôn anh như em đã hôn trong rạp chiếu phim ấy - như em muốn anh dùng răng xé quần áo em ra ấy.”

Sandy bật cười, thở ra một hơi gấp gáp, bồn chồn. “Em đâu có hôn anh như thế.”

Anh cũng cười, ánh mắt thả xuống miệng cô. “Ồ có chứ. Em đã hôn như thế. Đi mà, cưng, hôn anh như thế nữa đi.”

Sandy nhìn đi nơi khác với vẻ ngượng ngùng, nhưng anh nâng cằm cô lên, xoay đầu cô để mắt họ gặp nhau.

“Được không?”

Anh kéo cô áp vào người mình, sát hơn, sát hơn, sát hơn nữa, và Sandy không thể chối từ. Khi miệng anh bao phủ miệng cô, Sandy nhắm mắt, bám vào anh, vừa để anh xâm nhập vào các giác quan của mình, vừa kéo lưỡi anh sâu vào miệng. Cô nghe McCade rên rỉ, cảm thấy tay anh cố gắng kéo cô gần nữa. Nhưng cả hai người đều đang thắt dây an toàn, và anh hết chửi thề rồi lại cười rộ vì thất vọng giữa những nụ hôn.

Tay anh ở khắp nơi - trong tóc, trên má, trên môi, lướt xuống chân, trên hông, tới eo, và rồi cao hơn nữa khi anh hôn cô hết lần này đến lần khác. Sandy hỗn hển khi tay anh tìm thấy bầu ngực cô, khi ngón tay cái chòe ghẹo không ngại ngần đầu nhũ hoa nhạy cảm, khiến nó căng tràn sức sống qua cả hai lần áo.

“Ồi lạy Chúa, anh muốn em,” McCade thở dồn dập. Anh giật áo cô khỏi cạp quần bò, sờ soạng các nút áo. “Anh cần em, cưng, làm ơn...”

Anh kéo quá mạnh, và đám cúc áo bay vèo quanh xe. Cuối cùng áo cô cũng mở, để lộ đường ren trắng mảnh của áo lót cùng làn da trắng nhợt. Anh chạm vào cô, lướt tay xuống dưới lớp ren, ôm trọn bầu ngực mềm trong khi chăm chăm nhìn thẳng vào mắt cô.

“Anh yêu em,” anh thì thầm. “Cassandra, anh yêu em. Lấy anh nhé?”

Anh lướt môi xuống cổ, xuống ngực cô trong khi Sandy chiến đấu chống lại làn sóng thất vọng đe dọa nhấn chìm mình. *McCade không còn tỉnh táo. Mình biết anh đang say, vậy tại sao ngay từ đầu mình lại để anh hôn chứ?* Cô cảm thấy nước mắt chan chứa. Đây là lỗi lầm ngu ngốc của mình. *Anh quá nhập tâm trong vai tình nhân của cô, quá nhập tâm trong trò chơi họ đã bày ra vì James Vandenberg.* Nước mắt bắt đầu chảy xuống má cô ngày càng mau hơn. *Anh không thực lòng yêu mình, anh chỉ giả vờ thôi. Còn về hôn nhân thì, ờ, chắc chắn anh đã nhằm lẫn hết cả. Thứ bảy tuần sau anh mới được cầu hôn, nếu không anh và Frank sẽ không thắng vụ cược ở văn phòng.*

Cô đẩy anh ra, dùng cả hai tay khép vạt áo vào.

Anh chăm chăm nhìn cô, ngạc nhiên và lúng túng cho tới khi trông thấy dòng nước mắt trên

má cô. Và anh sốc.

“Ôi trời ơi, lạy Chúa, anh làm em khóc,” anh nói giọng khản đặc. “Chúa ơi, Sandy, anh đã làm gì? Anh đã làm em bị đau à?”

Anh vói tay ra, nhưng cô chùn bước. “Đừng động vào em, McCade,” cô xẵng giọng. “Em không muốn anh động vào em!”

“Sao không?”

Sandy vào số và lái xe khỏi bãi. Tiếng lốp xe rít lên trên lớp sỏi.

Anh đặt tay lên gối cô. “Sao không?” anh hỏi lại. “Việc này tốt mà. Thật sự tốt...”

Cô đẩy tay anh ra. Chúa ơi, vừa lái xe vừa dùng một tay giữ áo đã đủ khó lắm rồi. “Không,” cô nói. “Không tốt chút nào.”

Anh lại đặt tay vào. “Thôi nào...”

Sandy đạp phanh thật mạnh, chiếc xe rít lên khi dừng khựng. “Không!” cô nói. “Chúa giúp tôi, McCade, em bảo không!”

Lúc này nước mắt đã xuất hiện trên chính đôi mắt anh. McCade say mềm, ngớ ngẩn, đáng thương. Quả thực anh không hiểu. Rượu đã đưa anh tới một thế giới chỉ có hiện tại, chỉ có ở đây, chỉ có bây giờ. Ngay bây giờ anh không phải lo nghĩ về quá khứ hay tương lai. Ngay bây giờ là tất cả những gì quan trọng, và trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, thực tại của McCade dường như đòi hỏi được quan hệ cuồng nhiệt với phụ nữ. Cụ thể ở đây là Sandy.

McCade say, nhưng Sandy thì không. Sandy tỉnh táo hơn, biết thứ gì quan trọng hơn là sự thỏa mãn nhất thời. Phải, chắc chắn cô muốn anh, nhưng cô cũng muốn rằng anh muốn cô nữa. Cô muốn McCade biết rằng anh muốn cô, Sandy, chứ không phải một người đàn bà xuất hiện đúng lúc. Cô muốn anh yêu cô, không chỉ vì quá nhập tâm vào trò họ đang diễn. Và quỷ tha ma bắt, nếu họ có làm tình, cô muốn anh phải nhớ cho đến hết đời.

McCade quay đi, không thể ngưng nước mắt khi rượu nắm quyền kiểm soát cơ thể anh.

Sandy dùng tay áo lau mắt mình rồi vào số xe. “McCade.”

Anh không nhìn lên, không có vẻ gì đang nghe cô nói.

“Nếu anh vẫn...” Cô liếm môi một cách âu lo, rồi lại mở lời. “Nếu anh vẫn muốn làm tình với em khi anh tỉnh táo,” cô lặng lẽ bảo anh, “thì hãy bảo cho em biết, được chứ?”

Lúc đó anh nhìn cô, đưa lòng bàn tay lau mắt. “Anh say lắm hả?”

“Ừm.” Cô mỉm cười hiền muộn. “Và em cá là đến mai anh sẽ chẳng nhớ gì đâu.”

“Có lẽ,” anh nói. “Nhưng có một điều anh sẽ không bao giờ quên. Bất kể anh say đến đâu chẳng nữa.”

Cô lái vào nhà để xe của khu liên hợp. “Gì vậy, McCade?”

Cô quay sang nhìn anh, anh cười với cô, nhưng đó là nụ cười không chắc chắn, khiến anh dường như trẻ con và yếu đuối. “Anh yêu em nhiều đến mức nào.”

Sandy cảm thấy dòng lũ nước mắt lại dâng đầy. “Thật là tốt, McCade.” Không hiểu sao cô giữ được giọng đều đều.

“Em tin anh chứ?” Giọng anh đầy lo lắng.

“Hẳn rồi,” cô nói dối. “Hẳn rồi, McCade.”

Chương 8

Chỉ đến lúc McCade bước loạng choạng ra khỏi nhà tắm, viên thuốc giảm đau anh uống đã bắt đầu có tác dụng. Tuy nhiên, anh vẫn di chuyển thận trọng, không thực sự chắc là đầu mình vẫn gắn liền với cổ.

Khi lau người, anh cố nhớ chính xác những việc xảy ra đêm qua. Anh đã ra xe, phóng như bay. Anh phóng từ đường Camelback cho tới đường 17. Anh đã lao trên đường cao tốc dẫn về hướng nam, phóng thẳng tới sân bay trong thời gian kỷ lục. Sau đó anh lượn tới Van Buren, tìm một quán bar vẫn còn mở tầm muộn như thế. Rốt cuộc anh cũng tìm được một quán nhưng không chắc là ở đâu nữa.

Tốp khách bên trong đang nốc whisky bằng cốc vai, anh nhớ lại. Anh nhận ra một số người quen từ những chuyến đi dọc ngang đất nước trên chiếc Harley của mình. Sáu khi họ chọc ghẹo anh về mái tóc ngắn, tất cả bắt đầu nốc khá nhiều và chơi bi-a. Sau đấy mọi thứ trở nên hơi mờ mịt.

Hơi mờ mịt á? Tối mịt thì có. Thế quái nào mà mình về đây được nhỉ? Anh chẳng nghĩ ra.

Anh quấn khăn tắm quanh eo và bước ra phòng khách. Sandy đã đổ sẵn đồ lót sạch cho anh trên bàn.

Sandy à?

McCade cứng người khi thành hình hình ảnh Sandy sáng lên, cô đang ngồi trên ghế lái xe, đầu ngửa ra, môi ẩm ướt và trông như bầm tím bởi áp lực từ những nụ hôn của anh, đôi mắt đẹp nặng trĩu đắm mê. Và lạy Chúa, áo cô để mở, để lộ bầu ngực hoàn mỹ chỉ bị che bởi làn ren trắng trên áo lót.

Căn phòng quay tí, McCade nặng nề buông mình xuống đi-văng.

Chuyện quái gì xảy ra đêm qua vậy?

Anh nhắm nghiền mắt, muốn nhớ lại. Nhưng không có gì xuất hiện cả. *Lạy Chúa, nếu họ đã làm tình thì anh phải nhớ chứ, đúng không?*

McCade cầm điện thoại lên. Anh ấn số văn phòng Sandy, rồi lại gác máy.

Chết tiệt, mày định nói gì với nàng hả? Ê, em sao rồi cưng? À mà, đêm qua chúng ta có làm chuyện đó không?

Anh hít sâu, buộc mình dừng lại và suy nghĩ. Nếu họ đã làm tình thì anh sẽ nhớ. Thề có Chúa, anh yêu người phụ nữ này đến phát điên. Làm tình với nàng phải là một sự kiện cực kỳ trọng đại. Anh sẽ nhớ, bất kể có say đến đâu.

Ngoài ra, nếu họ đã làm tình thì anh sẽ phải tỉnh dậy trên giường Sandy chứ?

Anh lại cầm điện thoại lên, lần này gọi taxi. Sau đó anh mặc nốt quần áo.

Chuyến đi đến văn phòng Sandy không lâu lắm, nhưng McCade vẫn ngửa đầu ra, nhắm mắt, dọn dẹp đầu óc, hy vọng điền đầy những khoảng trống trong ký ức của anh. Anh nhớ có một tay phục vụ quầy bar, ở phải, một anh chàng rất thân thiện tên là... Peter à? Rất thông minh nữa,

anh nghĩ, nhớ rằng Peter đã lấy khóa xe anh. Quý tha ma bắt, nếu anh cố phóng về nhà đêm qua thì hẳn là giờ anh không còn sống nữa. Tệ hơn là sẽ có người vô tội bị vạ lây.

Vì sao anh để mình say bí tỉ đến thế? Đã nhiều năm anh mới làm việc ngu ngốc như vậy. Nhưng anh cần... McCade mở mắt. Gần đây những thứ anh cần khác xa so với những thứ anh cần trong quá khứ. Anh chẳng giải tỏa được chút nào sau chuyến phóng xe trên đường cao tốc. Thay vì cảm giác cuốn đi bởi tốc độ và sự náo nức trên đường, anh khao khát được quay về nhà Sandy. Anh muốn ở trên giường cô. Và ham muốn ấy không chỉ là về tình dục, mặc dù việc đó chắc chắn chẳng phương hại gì. Anh muốn ôm Sandy, muốn ở bên cô, muốn yêu cô. Trời ơi, anh muốn bảo Sandy rằng cô sở hữu trái tim anh mất rồi.

Lần đầu tiên trong đời McCade muốn ở lại. Anh muốn ở lại với Sandy. mãi mãi. Anh cần ở lại. Và thực tế có vẻ như cô không muốn anh khiến anh phát điên. Chuyện đó khiến anh sợ hãi cùng cực.

Vì vậy đêm qua anh đã uống để làm tê liệt nỗi sợ hãi ấy. Anh đã nốc đầy, và hình như anh đã đánh thức Sandy dậy, kéo cô khỏi giường mà rủ lòng thương đưa anh về nhà.

Hoàn hảo thật.

Họ đã xếp lịch lên đường tới Grand Canyon tối nay. Anh biết ngày hôm nay của Sandy đầy những cuộc họp, liên lạc điện thoại và tất cả các việc quan trọng cần phải hoàn thành trước khi rời thành phố.

Vậy mà anh đã làm gì đây? Anh khiến cô chỉ được ngủ có mấy tiếng thôi. Phải, mày xứng là hoàng tử đấy.

Chiếc taxi dừng trước trụ sở của Video Enterprises, McCade trả tiền và bước ra, ráng không để cụng cái đầu vẫn còn nhức nhối của mình.

Bên trong tòa nhà, người lễ tân mỉm cười với McCade, anh chậm rãi đi theo hành lang dài dằng dặc dẫn đến văn phòng Sandy. Cửa đóng, Laura ngồi ở bàn ngoài như một người bảo vệ kiêm thư ký.

“Cô ấy bận à?” McCade hỏi.

Laura nhăn mặt. “Anh đùa hả?” cô hỏi. “Đây là lần đầu tiên tôi có thể ngồi đây cả ngày đấy. Có một chiếc máy quay không được buộc chặt trong xe, và nó bị nứt ống kính. Tất cả chúng tôi đều phát khùng và đang cố gắng kiếm phần thay thế, ba giờ là xe thiết bị rời đi rồi. Vì vậy đúng là chị ấy bận. Nhưng chị ấy có một mình thôi, nếu anh thật sự muốn hỏi thế.”

McCade ra hiệu vào thiết bị liên lạc nội bộ. “Cô sẽ... báo cho cô ấy biết tôi ở đây chứ. Bảo cô ấy rằng tôi muốn gặp nếu cô ấy có thời gian.”

Laura nhìn anh một cách lạ lùng. “Hai người cãi nhau à? Thường thường anh cứ tự đi vào mà?”

“Cứ bảo cô ấy đi, được chứ?” Tay McCade đang run, dư âm của việc uống quá nhiều, và anh nhét chúng vào túi. Khốn kiếp, anh cảm thấy nôn nao. “Nhờ cô đấy?”

Laura ấn nút liên lạc và thông báo ngắn gọn vào văn phòng. Sandy không thèm trả lời qua máy liên lạc. Cô mở luôn cửa phòng.

McCade nín thở. Trông cô thật đẹp. Cô đang mặc chiếc áo sơ mi lụa trắng dáng rộng cầm thùng trong chiếc quần kaki xếp li thùng thình tôn lên vóc dáng mảnh dẻ. Tóc cô búi cao lên đỉnh đầu

trong vẻ bù xù duyên dáng. Những lọn tóc xoắn xõa quanh mặt cô.

Phải, trông cô xinh đẹp, nhưng cũng có vẻ mệt mỏi. Và McCade chịu trách nhiệm cho việc đó.

Cô cười với anh, một chân mày nhướng lên đầy tò mò. “Từ bao giờ anh cần được mời vào văn phòng em thế?” Cô bước lui để anh vào trong.

Anh quay sang nhìn khi cô đóng cửa. “Anh không chắc em muốn gặp anh.”

Sandy quay người tắt đèn sáng rực trên trần và đi tới cửa đóng mạnh xuống. Căn phòng trở nên tối mờ dễ chịu. “Anh đỡ chưa?” cô vừa hỏi vừa đi ra sau bàn mình.

McCade ngồi một cách cẩn trọng vào ghế dành cho khách, đoạn tháo kính ra. “Anh đỡ rồi. Cảm ơn em.” Anh hít thật sâu. “Anh muốn xin lỗi,” anh nói, và mắt Sandy lóe lên, khóa lấy mắt anh trong một giây trước khi rời đi. *Ôi lạy Chúa, hẳn là mình đã làm việc gì có lỗi. Nhưng việc gì chứ?*

Mặt anh tái đi dưới làn da rám nắng, Sandy nhận thấy anh cự mình khó nhọc. Trông anh như quý sứ, mà chắc chắn đầu anh còn cảm giác tệ hơn mười lần, tuy nhiên anh đã nhắc mình khỏi giường và tới đây gặp cô. Anh nhớ được bao nhiêu về đêm qua nhỉ? Những lời chính cô đã nói vang vọng trong óc cô: *Nếu anh vẫn muốn làm tình với em khi anh tỉnh táo, thì hãy bảo cho em biết.*

McCade nhìn xuống cặp kính trong tay, nghịch nghịch gọng kính. Cuối cùng, anh liếc cô. “Anh muốn xin lỗi,” anh nhắc lại, “nhưng phải nói thật là anh không nhớ chính xác cần xin lỗi cho việc gì đã làm hồi tối qua.”

Anh không nhớ. Ơn Chúa. Sandy xếp lại đồng giấy tờ trên bàn để cả chồng thẳng góc với nhau. “Nếu không nhớ thì sao anh lại xin lỗi chứ?”

“Anh đang hy vọng em có thể trả lời điều đó. Anh có cần xin lỗi cho việc gì ngoài việc đánh thức em giữa đêm không?”

Cô lại nhìn anh. “Không.” Cô mỉm cười rất nhẹ khi lắc đầu. “Anh không làm gì cả.”

Nhưng McCade chửi thề trong hơi thở. “Có. Anh nhớ mà. Anh đã làm em khóc, đúng không?”

Sự im lặng của cô là đủ cho câu trả lời.

“Anh đã làm thế.” Anh chửi thề tiếp.

“Lúc đó muộn rồi,” Sandy nói. “Và em mệt...”

“Anh đã nói gì?” anh hỏi với nỗi kinh hãi. “Ôi khốn kiếp, anh đã làm gì?”

“Đây chính xác là cuộc đàm thoại chúng ta có đêm qua. Thôi bỏ đi, được không?”

“Sandy, anh xin lỗi,” anh vừa nói vừa nhào người về phía trước. “Cho dù làm gì thì anh cũng đã làm em khó chịu, và anh xin lỗi.”

“Lời xin lỗi không cần thiết nhưng được chấp nhận, được rồi chứ?” cô nói khẽ, đoạn mở ngăn kéo lấy chìa khóa ô tô ra đưa cho anh. “Đưa một người đi cùng anh lấy xe máy về đi nhé. Đăng góc ngã tư Van Buren giao Vine, một quán gọi là Trang trại Xương rồng. Chắc Frank đang ở trong phòng dựng phim đấy. Nếu không thì rủ Tom hoặc Ed. Họ sẽ lái xe em trên đường về.”

McCade cầm chìa khóa. “Cảm ơn em.”

“Đến năm giờ chiều liệu tay anh đã hết run chưa nhỉ?” cô hỏi.

“Tuyệt, thế mà anh nghĩ mình giấu khéo lắm chứ.”

Cô cười. “Nghiêm túc nào, McCade. Harcourt sẽ bay trên máy bay riêng Cessna của ông ấy tới thẳng hẻm núi. James sẽ đi cùng ông ấy, và họ mời em với một người quay phim đi cùng. Đó là cơ hội quay phim tuyệt vời...”

“*Em sẽ bay trong con Cessna á?*” McCade kinh ngạc, và hoàn toàn có lý do. Sandy chẳng mấy khi đi được máy bay phản lực thương mại cỡ lớn, chứ đừng nói đến máy bay riêng nhỏ xíu.

“Đó là cơ hội quay phim tuyệt vời!” cô nhắc lại, cố thuyết phục cả bản thân mình. “Em đang tính anh sẽ ở đó để hỗ trợ tinh thần, nhưng nếu anh không thể giữ vững máy quay...”

“Anh sẽ khỏe thôi.”

“Em có thể nhờ O'Reilly làm việc đó.”

“Anh sẽ khỏe.”

Máy liên lạc nội bộ của Sandy kêu bíp và giọng Laura vang lên. “Ngài Vandenberg đang ở đây để xem đoạn phim quay ở khu thương mại.”

Sandy ấn nút liên lạc. “Bảo James rằng tôi sẽ gặp anh ấy ở phòng dựng phim.”

“Nghe như ra hiệu cho mình đi ấy nhỉ.” Anh đứng dậy, nhét chìa khóa vào túi. “Cảm ơn vì đã đến đón anh đêm qua.”

“Cảm ơn anh vì đã biết rằng mình quá say để có thể tự lái về.”

McCade lắc đầu. “Anh e là mình không nhận lời cảm ơn đó được. Nên nhường cho tay phục vụ quầy bar thì hơn.”

“Vậy thì cảm ơn anh ta hộ em.” Sandy đi tới cửa, với tay nắm, nhưng McCade đặt tay lên lớp gỗ láng, giữ nó đóng chặt.

“Anh nên hôn tạm biệt em,” anh nói.

Trái tim Sandy lao tới ba trăm sáu mươi nhịp. “Chỉ có chúng ta thôi, McCade. Cần gì phải thế?”

Anh dịu dàng chạm vào mặt cô. “Trông em không giống người phụ nữ đã được hôn. Vandenberg sẽ chú ý tới điều đó.”

“Vớ vẩn quá,” cô nói yếu ớt, nhưng không di chuyển, và không thể di chuyển khi miệng anh tìm thấy miệng cô.

Đó là nụ hôn ngọt ngào và mềm dịu, nhưng cũng nóng bỏng như ngọn lửa đã thiêu đốt họ đêm qua. Sandy nhớ cái cách McCade đã chạm vào cô, cảm giác bàn tay anh trên ngực mình.

McCade lui ra. “Giờ em đi được rồi.” Anh gật đầu thỏa mãn. “Giờ trông em như mới được hôn rồi.”

Sandy mở cửa. “Chúng ta sẽ lên đường tới sân bay vào lúc bốn rưỡi,” cô mạnh giọng nhằm che giấu sự ngượng ngùng. “Chuẩn bị đủ quần áo cho mấy ngày rồi quay lại đây nhé. Đừng muộn đấy.”

Tiếng cười lặng lẽ của McCade theo cô ra hành lang.

Cô thoáng thấy mình trong tấm gương đối diện thang máy và dừng lại. McCade nói đúng. Trông mình như mới được hôn. Ánh mắt rạng ngời, mặt hơi ửng đỏ, má hồng, và đôi môi...

Nếu một nụ hôn ngắn có thể khiến mình như vậy thì đêm qua trông mình ra sao nhỉ, sau khi mình và anh đã cố gắng hút trọn người kia trên ghế trước xe? *Ơn Chúa anh không nhớ, vì nếu không chắc chắn anh đã nhận ra mình yêu anh rồi.*

Quay đầu khỏi gương, cô vội vã tới phòng dựng phim.

Khi McCade dừng trước đèn đỏ, có gì đó lóe lên dưới sàn xe lọt vào mắt anh. Một chiếc khay nữa - chiếc thứ ba anh đã tìm thấy từ lúc vào xe của Sandy.

“Anh thấy gì đấy?” Franks hỏi vẫn vợ khi tay McCade siết chặt nó.

“Chẳng có gì.” Anh nhét nó vào ngăn gạt tàn cùng với mấy chiếc kia.

Đó là khi ký ức ập đến, phang thẳng vào anh như búa tạ. Nó bị phân rã thành nhiều mảnh như những miếng ghép hình, nhưng đủ để hoàn thành bức tranh. Sandy. Anh. Ngồi trong chính chiếc xe này. Anh sáng kỳ quái trước rạng đông. Ham muốn nổ bùng trong anh khi anh hôn nàng. Đám cúc áo bắn tứ tung khi anh giật áo nàng ra quá mạnh...

“Lạy Chúa,” anh lẩm bẩm, tay nắm chặt tay lái.

“Đèn xanh kìa,” Frank nói.

McCade dờ dẫm vào số và lái qua ngã tư. Anh đã làm gì? Và tại sao Sandy không nói gì hết?

Sandy có cảm giác đang ngồi trong một lon soda bằng nhôm có cánh và lơ lửng hàng ngàn, hàng ngàn mét trên cao.

“Em nghĩ sao,” McCade thì thầm vào tai cô, “nếu anh trèo ra cánh máy bay để thực hiện mấy cảnh quay thật đẹp về Arizona ở độ cao này, và...”

“Không được!” cô nói trước khi nhận ra anh đùa.

“Thế thì anh quay xong rồi.” Anh nhe răng cười với cô, cẩn thận đặt máy xuống.

Harcourt đang nói chuyện qua radio với tháp điều khiển không lưu thuộc sân bay gần Grand Canyon, còn James ngồi đọc email cạnh ông.

McCade vòng tay quanh Sandy, kéo cô vào gần. “Em sao rồi?” anh hỏi khẽ.

Sandy có thể thấy sự quan tâm trong mắt anh, cô cố mỉm cười. Run rẩy, nhưng vẫn là nụ cười. “Tuyệt,” cô nói dối. Cất cánh là lúc kinh khủng nhất. Vì McCade đang quay nên cô không có tay ai để nắm cả. Nhưng lúc này anh đang cố bù đắp cho cô.

“Máy bay này thực ra rất an toàn,” anh thì thầm vào tai cô. “Em biết không, chúng ta gặp nhiều rủi ro khi lái xe trên đường cao tốc hơn đi máy bay đấy, mà đó là anh còn chưa nói đến con Harley của anh. Lái xe máy còn mạo hiểm gấp bốn lần cơ.”

“Cảm ơn vì đã cho em biết,” cô lẩm bẩm. “Từ giờ em sẽ sợ đến chết mỗi lần anh cưỡi xe máy.”

“Lúc nào anh cũng lái cẩn thận mà.”

“Người cẩn thận thì phải đội mũ bảo hiểm,” cô chỉ ra.

“Đội mũ bảo hiểm trông xấu lắm.”

“Khi anh chết rồi thì trông còn xấu hơn.”

“Chuẩn,” anh thừa nhận với nụ cười nửa miệng.

Đùi anh áp vào đùi cô, anh mặc quần bò với chiếc áo phong denim quen thuộc của mình dưới lớp áo vest đỏ rực, chiếc áo Sandy đã đặt hàng từ catalogue L. L. Bean. Anh sẽ thoải mái hơn nếu mặc chiếc áo khoác da, do đó cô biết anh mặc như vậy là vì mình.

Trong vòng có mấy tiếng, McCade đã không còn cái dáng vẻ bơ phờ rũ rượi của một người sau cơn say xỉn. Ngoại trừ đôi mắt còn hơi đỏ, nhìn bề ngoài cô sẽ không biết anh đã thức tới gần sáng, nốc tới mất trí nhớ.

Anh lại cười với cô, ánh mắt ấm áp, khuôn mặt rần rỏ hằn những nếp nhăn của nụ cười. Sandy yêu khuôn mặt ấy. Trong thâm tâm, cô lắc đầu và tự trách bản thân. Đúng là anh đẹp trai mê mẩn, nhưng có nhiều điều đáng yêu nơi McCade hơn là gương mặt. Ví dụ như cơ thể anh... tuyệt làm sao khi nhảy với anh, tuyệt làm sao khi được ôm trong vòng tay anh...

James cũng đẹp trai. James cũng có cơ thể tuyệt vời. Nhưng cô không yêu James, cô yêu McCade.

Cô yêu thái độ cứng rắn, gặp đâu cũng sống được của McCade. Cô yêu tính hài hước thông minh và lòng tốt dịu dàng nơi anh. Cô yêu cảm giác mãnh liệt của anh về lòng trung nghĩa, về cái miệng ra vẻ tinh khôn lúc thì đưa anh vào rắc rối lúc thì khiến anh thoát nạn. Cô yêu đầu óc sắc sảo của anh. Thậm chí cô yêu tất cả những điều nơi anh thường khiến cô phát điên - sự bảo bọc thái quá, thái độ cực đoan, gánh nặng tâm lý anh vẫn mang trên vai từ những năm bị đá khỏi trường phổ thông, sự gấn bó của anh với con đường tự do, và cả ác cảm của anh đối với việc định cư.

“Cảm giác là chim sẽ giống thế này đây,” McCade nói. “Tự do, đầy sức sống, cảm nhận thế giới ở một góc cạnh hoàn toàn khác so với những tạo vật trên mặt đất.”

Anh như đang miêu tả chính mình vậy. Trong một phút bốc đồng, Sandy quay sang và hôn nhẹ lên môi anh.

McCade bị sốc. Chưa bao giờ, không bao giờ anh nghĩ Sandy sẽ hôn mình. Nhất là khi họ đang ngồi trong chiếc máy bay nhỏ xíu, với hai khách hàng quan trọng nhất của cô ngồi ghế trước. Không đời nào.

Nhưng cô đã hôn anh. Lần đầu tiên sau khi cô đẩy anh ra trong rạp chiếu bóng, McCade cho phép mình hy vọng rằng Sandy có thể yêu anh.

Nhưng rồi anh cau mày, nhớ lại mảnh ký ức phiền nhiễu khi anh giật áo cô khiến đám khuy bay

tứ tán. Trời ơi, giá như anh biết chuyện đã xảy ra đêm đó. Hẳn là anh đã hành xử rất ngu ngốc - anh đặc biệt giỏi trong vụ đó mà. Anh chỉ không biết chính xác mình đã ngu ngốc đến độ nào.

“Việc này không tệ lắm.” Sandy trông ra cửa sổ, ngắm nhìn những dãy núi tí tít xa bên dưới họ. “Anh nói đúng. Cuộc sống có lý hơn khi ở trên cao thế này. Những thứ có vẻ quá khổng lồ dưới kia thực ra nhỏ đến tức cười nhỉ?” Cô ngả người lại, dựa đầu vào vai anh. “Bay cũng không tệ lắm. Em có thể quen được.”

Simon Harcourt đi xe riêng từ sân bay tới căn nhà gỗ của ông, để James Vandenberg đưa Sandy và McCade đến nhà nghỉ. Đội kỹ thuật của Video Enterprises đã chờ ở nhà hàng cạnh nhà nghỉ khi họ đến.

Lúc ấy gần tám giờ, và Sandy hoa cả mắt vì mệt lẫn đói. McCade và James theo cô vào nhà hàng để gia nhập đội quay phim. Sau khi gọi món ăn nhanh, cô nhắc lại với mọi người để đảm bảo lịch quay ngày hôm sau. Nếu thời tiết cho phép thì họ sẽ đi bộ một đoạn đường đến hẻm núi cùng Simon Harcourt và gia đình ông. Trong trường hợp đó thì sẽ phải dậy lúc sáu giờ sáng. “Nhỡ trời mưa thì sao?” ai đó hỏi.

Sandy mỉm cười. “Thì Frank sẽ để các bạn ngủ muộn. Và chúng ta sẽ gặp nhau ở đây để ăn trưa và xem ta có thể làm gì vào buổi chiều - quay thêm vài cảnh bên trong căn nhà gỗ của ngài Harcourt chẳng hạn.”

Đội quay rời nhà hàng trong khi Sandy ăn bát xúp và món sa lát đã gọi, một số tiến về phòng qua sân đỗ xe của nhà nghỉ, số khác đi sang quầy bar nhỏ tiếp giáp nhà hàng.

McCade và James gọi hamburger, cả hai người đã ăn xong khi Sandy nói chuyện với đội. James lui để kiểm tra các tình nguyện viên cho chiến dịch tranh cử, họ tới giúp nhưng chưa biết các chi tiết cụ thể của cảnh quay.

Sandy ngược lên thấy McCade đang nhìn cô. “Giúp em việc này nhé?” cô hỏi.

Anh gật đầu.

“Đi sang nhà nghỉ lấy phòng cho bọn mình.”

Anh đẩy ghế ra. “Tất nhiên rồi.”

Sandy ăn nốt đồ ăn, sau đó ký hóa đơn. Cô vừa mệt mỏi đứng lên và định quăng túi đồ lên vai thì McCade tái xuất hiện. Một tay nhắc lấy túi của cô, tay kia cầm túi mình, anh dẫn cô rời nhà hàng ra bãi đậu xe. “Này Sandy?”

“Không, McCade,” cô kiên quyết nói. “Cái câu ‘Này Sandy?’ nghe như diêm báo trước cho tin xấu ấy, và nói thật là giờ em quá mệt để nghe vụ đó. Chuyện gì thì cũng chờ đến mai.” Cô nhìn dãy cửa phòng đánh số cạnh nhau trong khu nhà nghỉ hai tầng. “Em ở phòng nào?”

“238.”

Nghĩa là tầng trên. Tốt quá. Sẽ không có du khách nào dậm chân trên đầu cô lúc nửa đêm. Và căn phòng số 238 nằm đối diện bãi đỗ xe của nhà hàng. Nó cũng gần cầu thang nữa. Cô hướng về phòng mình, hướng về chiếc giường sạch sẽ ấm cúng, hướng về đám chăn gối êm ái và giấc ngủ hiển nhiên sẽ rất ngon.

McCade đi sau cô một bước. “Thế anh ở phòng nào?” cô nói với qua vai.

“238.”

Mất thêm bốn bước nữa, ý nghĩa của điều McCade vừa nói mới thấm vào não cô. Sandy khựng lại và quay đầu nhìn anh.

“Đấy là việc anh định bảo em,” anh nói vẻ hối lỗi.

Sandy quay lại nhìn về phía văn phòng khu nhà nghỉ, nhưng anh lắc đầu, đã đoán trước hành động của cô.

“Anh đã thử rồi, nhưng họ không còn phòng nào trống. Anh nhờ họ gọi cho một nhà nghỉ cuối đường, nhưng bên đó cũng đầy khách rồi. Thậm chí anh còn thử hỏi các lán trong vườn quốc gia, nhưng người trong phòng bảo tồn ngoài đấy chỉ cười vào mặt anh thôi. Nếu em muốn, anh có thể nằm ép với Frank và O'Reilly.”

Cô đảo mắt. “Em sẽ giết Laura.”

“Laura à?”

“Cô ấy lo vụ đặt phòng.” Cô mở mắt nhìn McCade. “McCade à, kể cả nếu chúng ta có thực sự cặp bồ đi nữa thì trừ khi đã kết hôn, không thì chúng ta không nên đi công tác mà ở cùng phòng. Thế là không chuyên nghiệp. Thế trông quá... thiếu đứng đắn.”

McCade chuyển mấy chiếc túi trên tay. “Để anh đưa đồ vào phòng em, sau đó anh sẽ thử tìm Frank...”

“Và ngủ trên sàn à?” Cô lắc đầu. “Không được. Thôi, McCade, chúng ta có thể ở chung phòng. Chỉ cần kín đáo thôi. Dù sao chuyện cũng không to tát đến thế. Cũng đâu có khác gì lắm so với việc anh ở trong căn hộ của em, phải không?”

Anh không trả lời, vì vậy cô tiếp: “Nhà nghỉ thường có hai giường. Anh lấy một, em lấy một, mọi thứ sẽ ổn thôi. Được chứ?”

Sandy đang cố thuyết phục mình cũng như McCade. Ở cùng phòng nghỉ với anh chẳng giống ở cùng nhà cô chút nào. Ở nhà, Sandy có thể trốn vào phòng khác mỗi khi cảm xúc trở nên quá dữ dội, khi sức hút của anh bắt đầu kéo cô về phía anh. Nhưng chỉ vài đêm thôi mà, cô kiên quyết tự nhủ. Chắc mình có thể trải qua vài đêm mà không lao vào anh chứ. Có thể không?

McCade lặng lẽ theo cô lên gác vào phòng 238. Anh quan sát cô tra khóa, mở cửa. Cô bật đèn khi họ vào và...

Sandy khẽ chửi thề.

Một giường.

Căn phòng chỉ có một giường cỡ đại.

McCade bước vào trong, dùng chân đóng cửa. Anh thả túi của mình xuống gần cửa rồi đặt túi của cô lên tủ áo. “Anh sẽ đi tìm Frank.”

“Chờ đã.”

Nguồn năng lượng giúp anh thực hiện cảnh quay trên máy bay tối nay đã bị rút cạn, và anh có vẻ kiệt sức. “Anh phải đi lại liên tục, không thì anh sẽ ngã xuống mất,” McCade bảo khi cô

không nói tiếp.

“Ngộ nhỡ anh không tìm được Frank thì sao?”

“Thì anh sẽ nhảy vào thùng một trong những chiếc xe chở thiết bị.”

“Đêm ở đây lạnh lắm,” cô nói. “Chúng ta đang ở trên núi, nhớ chứ?” Cô hít sâu, rồi thở mạnh ra. “Giường này to mà chúng ta lớn hết rồi, nằm chung cũng được, đúng không?”

McCade lắc đầu. “Anh không biết nữa, Sand.”

“Anh không thể ngủ trên sàn phòng Frank,” cô nói dứt khoát. “Trông kỳ lắm. Mọi người vẫn nghĩ chúng ta đang sống với nhau mà. Và em tuyệt đối không muốn anh ngủ trên xe. Biết đâu ngày mai họ sẽ có phòng trống.”

Anh lại lắc đầu. “Họ kín phòng đến hết tuần rồi.”

“Biết đâu sẽ có người gọi hủy.” Cô ngồi xuống giường, kéo giày ra, quăng chúng xuống cạnh tường. “Em đi tắm rồi đi ngủ đây. Sáng mai chúng ta phải dậy sớm đấy.”

Cô lục túi đồ, lấy chiếc váy ngủ cotton của mình ra và bắt đầu cởi khuy áo.

Khuy áo. Trong tâm trí, McCade trông thấy khuy áo bay tứ tán vào không khí trong chiếc xe nhỏ của Sandy. Anh thấy cô quá đẹp và gợi cảm, đôi mắt ngập tràn khao khát...

Anh quay đi, đột nhiên đau đớn nhận ra ham muốn cứng-như-đá của mình. Suốt mấy tuần nay kể từ lúc anh đặt chân lên ngưỡng cửa nhà Sandy, McCade đã bước đi trong tình trạng hỗn loạn rồi, và ý nghĩ chia sẻ chiếc giường rộng với cô đã đẩy anh lên tới đỉnh điểm.

Chúa ơi, anh muốn nàng.

Và nếu chuyện anh giật mở áo nàng thật sự là ký ức, không phải giấc mơ, thì nói một cách nghiêm túc, anh đã mất kiểm soát mất rồi. Mà đó đâu phải giấc mơ. Có đám khuy anh tìm thấy trong xe làm chứng.

McCade nghe tiếng nước tiếp tục chảy, và anh chậm rãi cởi áo.

Anh xếp hàng tắm tiếp theo đây - và tắm nước thật lạnh.

“Này Sandy ơ?”

Giọng McCade vang qua bóng tối từ phía bên kia giường. Sandy lăn nghiêng người, cố thư giãn, mặc dù tấm đệm đã không còn mới nữa, và trọng lượng của McCade phía bên kia khiến cô có cảm giác như nằm ngủ trên sườn đồi vậy.

“Vâng?” cô đáp.

“Việc này hơi lạ nhỉ?”

Ồ, *phải*. Cô biết chứ. “Nhắm mắt vào đi, McCade. Nếu anh mệt bằng nửa em thôi thì anh đã thiếp đi ngay rồi.”

“Anh xin lỗi. Vì anh mà em mệt thế.”

“Lần sau anh ra ngoài chè chén thì nhớ vụ này nhé. Em chưa mắng anh đâu nhỉ?”

“Chưa.”

Sandy quay sang đối diện anh. “Có nhiều kiểu chết vì rượu ngoài tai nạn giao thông đấy,” cô nghiêm nghị bảo anh. “Ví như chết vì ngộ độc khi uống quá nhiều.”

“Này, anh không định ra ngoài uống rượu đâu,” anh nói. “Khi rời nhà em, anh không định uống tí nào hết.”

“Thế sao lại uống?”

McCade không đáp ngay, và bóng tối nhấn chìm Sandy xuống một cách tàn nhẫn. Cô thêm được thấy mặt anh, thấy đôi mắt xanh để biết anh đang nghĩ gì.

“Anh uống say là bởi phóng xe đi không giúp được gì,” rốt cuộc anh nói.

Phóng xe đi không giúp được gì ư? Nỗi thất vọng túm lấy cô. Anh đang cảm thấy bị trói buộc, và Sandy biết mình phải làm gì. Cô phải giải phóng anh. “Anh không cần phải ở lại đâu.” Cô hy vọng anh không nghe được khối nghen trong họng mình, và chợt mừng vì bóng tối ngự trị để anh không thấy được mặt cô. “Sau cuối tuần này em có thể thế chỗ anh, kể cả anh thông báo trước chỉ vài tiếng cũng được. Vì thế đừng ở lại chỉ vì thấy tội lỗi. Nếu anh phải đi thì em có thể tiếp tục mà không có anh.”

Lời Sandy vang vọng trong căn phòng tối. *Cô có thể tiếp tục mà không có anh. Dĩ nhiên rồi.*

McCade nằm trong im lặng, hình dung đám nút áo bắn vào không khí. *Trời ơi, nàng muốn anh đi ư? Anh không thể hỏi. Anh hắng giọng, nhưng không thể lên tiếng hỏi Sandy chuyện đã xảy ra đêm qua. Thế nhưng anh cháy lòng muốn biết. Anh đã hôn nàng ư? Anh đã cố làm tình với nàng ư? Anh đã nói những gì, và nàng đã đáp ra sao?*

Kể từ lúc thức dậy sáng nay đến giờ, đây không phải lần đầu tiên anh chửi rửa bản thân vì không thể nhớ lại.

Ngọn lửa. Anh thấy nó trong mắt Sandy, cảm thấy nó trong sự đụng chạm của nàng, nếm thấy nó trên môi nàng. Nàng đã kéo anh về phía mình, và khi miệng họ gặp nhau lần nữa, lửa cháy bùng bùng.

Quần áo của họ rơi ra, vương vãi xung quanh, và anh đang chạm vào nàng. Chúa ơi, anh đã chờ quá lâu rồi. Hai chân nàng giạng ra, sẵn sàng cho anh, và anh không thể chờ thêm nữa. Anh thúc vào trong nàng gần như hung dữ, nàng kêu lên, giọng khàn đặc vì thỏa mãn.

Nhưng thỉnh linh nàng đẩy anh ra.

Và rồi anh ngồi trong xe Sandy. Họ mặc đầy đủ áo quần, và cô đang khóc.

Nhưng cũng đột ngột như khi bắt đầu khóc, cô nín bật.

Nếu anh vẫn muốn làm tình với em khi anh tỉnh táo - Sandy đang nhìn anh một cách kiên quyết - thì hãy bảo cho em biết, được chứ?

McCade ngồi bật dậy trong bóng tối. Tim anh nện thình thịch, tiếng thở hỗn hển dường như bao trùm quanh anh. Anh vuốt tay lên mặt. Nói về độ sống động thì giấc mộng này quá thực, đến nỗi...

Anh lắc đầu. *Không. Không thể nào. Có thể không?*

Nhịp tim anh dần trở lại bình thường, tuy nhiên ý nghĩ rằng có khả năng Sandy đã thật sự nói những lời đó khiến nó lại tăng tốc lần nữa. Nhưng sau đó anh cau mày. Một phần của giấc mơ hẳn chỉ là mơ, không hơn. Đó là ảo tưởng thường nhật của anh - hình ảnh Sandy nằm trên giường và muốn anh làm tình với nàng. Nhưng phần kia, phần về những lời Sandy đã nói ngay trước khi anh tỉnh, phần đó mới.

Sandy đang nằm ngủ cách anh một quãng ngắn.

Anh không muốn đánh thức nàng. Anh đã dựng nàng dậy đủ lâu trong đêm qua rồi. Nhưng anh muốn ôm nàng.

Nhẹ nhàng, anh hạ tay xuống quanh Sandy, khớp thân thể anh quanh thân thể nàng, tựa đầu nàng dưới cằm anh.

Đến sáng anh sẽ nói chuyện với Sandy. Biết đâu trời sẽ mưa, và họ sẽ không phải dậy từ tờ mờ sáng. Sandy sẽ tỉnh khi nằm trong vòng tay anh, và anh sẽ bảo nàng rằng anh đang tỉnh táo, rồi chờ xem phản ứng của nàng.

Sandy thở đều, và McCade nhắm mắt lại. Hít hà hương thơm ngọt dịu, ôm nàng thật chặt, anh ngủ thiếp đi.

Điện thoại reo liên miên kỳ hồi, xâm nhập vào giấc mộng ấm áp dễ chịu của Sandy. Cuối cùng cô không thể lờ nó thêm nữa và đành mở mắt.

Cặp mắt McCade mở chỉ một phần giây sau đó, và Sandy chăm chăm nhìn sắc màu cuộn xoáy trong đôi mắt ấy khi anh cũng nhìn cô, vẻ lúng túng hiện rõ trên mặt anh.

Họ đang nằm sát nhau, tay cô ôm cứng đầy sở hữu quanh cổ anh, hai chân cô quấn vào chân anh.

Cô vội lùi ra, đỏ bừng mặt nghĩ, *Chúa ơi, mình đã làm rồi đấy. Mình đã suýt cưỡng bức anh trong đêm.* Cô lẩn người, quay lưng về phía McCade khi trả lời điện thoại, mừng vì có cơ hội giấu đi đôi má ửng hồng. “Kirk nghe đây.”

“Chào buổi sáng, sếp,” giọng vui vẻ của Frank vang lên. “Sáu giờ rồi. Mặt trời đã lên và sáng bừng luôn. Chúa đứng về phe ta rồi. Trời nắng và nhiệt độ có mười ba độ thôi. Nhưng nhớ mặc nhiều lớp đấy, trời sẽ nóng hơn khi chúng ta đến hẻm núi.”

“Cảm ơn Frank.”

“Mà này sếp. Clint McCade không nằm trong danh sách phòng tôi,” cậu ta nói. “Sếp biết anh ấy ở đâu chứ?”

Sandy nhắm mắt thật nhanh rồi mở ra. “Ừ,” cô nói. Phải, chắc chắn cô biết McCade ở đâu. Anh cách cô còn chưa đến một tầm tay, trông tuyệt đến khó tả với mái tóc bù xù cùng đám râu lởm

chồm trên gương mặt đẹp.

“May quá,” Frank nói. “Lát nữa gặp sắp nhé.”

Vén đám tóc rối khỏi mặt, Sandy gác máy. Cô ra khỏi giường, vẫn quay lưng vào McCade.

“Sandy.”

Cô quay lại thấy anh đang nhìn mình, đầu tựa trên một tay. Ánh mắt anh nghiêm túc, biểu cảm gần như u sầu. “Chúng ta cần nói chuyện.”

Trái tim cô chùng xuống. *Anh sắp bảo mình rằng hết tuần này anh sẽ đi.* Đêm qua mình đã để lộ cảm xúc khi chui vào vòng tay anh, và giờ anh có lý do quá tốt để ra đi rồi.

Nhưng ngay lúc này cô không muốn nghe chuyện đó. Cô không muốn dành nguyên một ngày chịu đựng vì biết anh sẽ sớm bỏ đi.

“Không phải bây giờ, McCade.” Cô ráng nói bình thường khi tiến về phòng tắm. “Nếu không nhanh lên thì sẽ lỡ bữa sáng đấy. Và tin em đi, chúng ta không muốn cuộc bộ đến Grand Canyon mà không ăn sáng đâu.”

Sandy đóng chặt cửa phòng tắm sau lưng, McCade trút ra hơi thở anh đã nín nãy giờ. *Chết tiệt thật. Nhưng Sandy nói đúng.* Hôm nay có nhiều việc cần làm, và giờ không phải là lúc hoàn hảo để trút hết bầu tâm sự, nhất là khi con tim anh đang chứa quá nhiều bí mật.

Chương 9

Cindy bắt tay Simon Harcourt, họ chúc mừng nhau vì một ngày làm việc hiệu quả, sau đó cô chạy tới chỗ xe thiết bị. Mọi thứ đã được đóng gói, sẵn sàng quay về khu nhà nghỉ nằm ngay lối vào vườn quốc gia.

Mặt trời đang lặn, và sau gần mười hai tiếng mướt mồ hôi, bụi bặm dưới cái nắng tàn nhẫn, Sandy đã sẵn sàng đi tắm và uống một cốc bia lạnh cho khoan khoái.

Frank nhẩy vào sau tay lái, thả tập giấy tờ của cậu vào giữa hai ghế trước.

“Mọi người đủ hết chưa?” Sandy hỏi.

“Đủ rồi.” Chàng trai trẻ đẩy kính trên chiếc mũi thanh mảnh của mình. Cậu liếc nhìn kính chiếu hậu, đoạn cau mày. “Ồ chưa. McCade đâu rồi? Tôi tưởng anh ấy đi với sếp mà!”

“Có phải chúng tôi là cặp sinh đôi dính liền đâu, Frank.” Cô cau kính. “Chúng tôi không bị dính liền hông.”

“Hông không phải là bộ phận tôi đang nghĩ đến.” Cặp mắt Frank lấp lánh một suy nghĩ mờ ám. “Được phép trò chuyện vô tư chứ, sếp?”

“Từ khi nào cậu bắt đầu xin phép đấy?”

“McCade bảo rằng tôi cần trở nên lịch thiệp. Vì vậy tôi đang cố trở nên lịch thiệp, sếp có cho phép tôi không nào?”

“Cứ nói đi.”

“Sự thật chị là một cô nàng rất dễ thương,” cậu nói chân thành. “Và anh McCade say chị như điên điên. Ý tôi là, chị hẳn phải mù mới không thấy cái cách anh ấy nhìn chị thế nào.”

Thật vậy. Và Sandy còn lâu mới mù. Suốt cả ngày cô cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của McCade theo cô khắp nơi. Nhưng tất cả chỉ là trò họ đang bày ra thôi, trò ‘lừa James Vandenberg nghĩ rằng chúng ta là tình nhân’. Không may, cả đội của cô cũng bị lừa theo.

“Và cho dù có mạo hiểm vì tội ăn nói bất nhã,” Frank tiếp, “tôi cũng phải thú thực rằng tôi cũng thấy chị nhìn McCade như thế.”

Tội lỗi đã bị phát giác. Cô đã nhìn McCade, không thể chối được. Cô đã không thể rời mắt khỏi anh, đặc biệt khi trời càng lúc càng nóng và anh cởi áo phông ra. Anh đặt cánh quay, thỉnh thoảng mau lẹ đi lên trước họ với chiếc máy quay nặng nề trên vai, cơ bắp trên lưng và đôi tay trần của anh gồ lên thấy rõ. Và Sandy đã nhìn anh chòng chọc, không nghĩ rằng sẽ có người chú ý.

“Tôi thật lòng nghĩ anh chị nên lấy nhau cho rồi,” Frank nói.

Lấy nhau á? Phải rồi. “Cảm ơn vì lời khuyên, Frank.”

“Hai người là một cặp hoàn hảo.”

Phải, họ hoàn hảo thật. McCade là diễn viên hoàn hảo, còn Sandy là con ngốc hoàn hảo.

“McCade ở đâu nhỉ?” cô lẩm bẩm. “Tôi đói muốn chết, khát và...”

Cô và Frank trông thấy anh cùng một lúc.

Anh đang đứng nơi rìa Grand Canyon với chiếc máy ghi hình, đang quay cảnh hoàng hôn lộng lẫy. Sandy mở cửa xe, trượt xuống. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Nhưng cô bước chậm lại khi tới chỗ McCade, ấn tượng bởi hình bóng cô độc của anh in lên nền trời sáng chói phía đằng sau.

McCade hạ máy quay xuống khi Sandy tới đứng cạnh anh, nhưng anh không nhìn cô. Anh mắt anh vẫn đắm đắm hướng về cảnh tượng huy hoàng trước mặt.

“Đẹp quá,” anh lặng lẽ nói. “Cảm tưởng như không có thực ấy.”

Sandy gật đầu. “Đối với em cảnh này luôn như một bức tranh còn ướt sơn, giống như kỹ xảo đặc biệt ấy. Em không thể tin rằng tự nhiên có thể tạo ra một thứ quá đối khổng lồ hay hoàn hảo đến như vậy.”

“Nó hoàn hảo nhỉ?” McCade cười, lắc đầu và quay sang nhìn cô. “Có lẽ đấy là lý do anh sợ thứ chết tiệt đó đến thế. Nó hoàn hảo, nhưng anh không tin vào sự hoàn hảo, vì vậy anh không tin nó. Rồi nó sẽ tan chảy ra, biến mất không dấu vết, em hiểu không?”

Cô ngược nhìn McCade. Tóc anh bồm xồm, đầm mồ hôi nơi cổ. Mặt trời sa mạc nóng bỏng đã trát thêm một lớp rám trên làn da anh, càng làm tôn thêm màu mắt anh xanh vô tận. Anh vẫn ở trần, bờ ngực vạm vỡ phủ một lớp dày bụi đường.

“Vâng, em hiểu.” Cô quay lại chiếc xe đang chờ. “Đi nào McCade, em sẽ mua bia cho anh.”

“Không, cảm ơn. Anh không uống bia đâu. Anh vẫn còn chưa hoàn hồn sau vụ đêm hôm kia.”

“Vậy em sẽ mua soda cho anh.”

McCade muốn cô dừng chân. Anh muốn tận dụng cơ hội này để bảo Sandy rằng anh tỉnh táo. Anh muốn xem cô phản ứng ra sao, xem liệu cô có bắt được ngụ ý không, liệu cô có thực sự nói những từ ngữ mà anh rất sợ chỉ là giấc mơ thôi không. *Nếu anh vẫn muốn làm tình với em khi anh tỉnh táo, thì hãy bảo cho em biết.*

“Sandy à...” anh lên tiếng, nhưng cô đã leo vào xe. Frank đang ngồi sẵn nơi ghế lái, cơ hội chuyện trò qua mất rồi.

Tối nay, McCade nghĩ khi cất máy quay vào xe. Khi họ còn lại một mình tối nay. Có lẽ lúc đó anh sẽ có đủ dũng khí cho nàng biết tình cảm của anh. Kịch bản xấu nhất là Sandy nhìn anh với sự thương hại trong đôi mắt xinh đẹp.

Và rồi anh sẽ phải kiểm soát bỏ đi khi tuần này kết thúc, nhảy lên chiếc Harley và phóng tới chân trời nào đó, sống bất-hạnh-trộn-đời với lòng kiêu hãnh bị tổn thương cùng con tim nát tan. Còn kịch bản đẹp nhất là...

McCade mỉm cười khi Frank lái vào con đường dài dẫn ra khỏi vườn quốc gia.

“Chuyện gì buồn cười thế?” Sandy hỏi.

Anh chỉ lắc đầu.

“Ồi chà,” McCade lên tiếng khi nhìn vào mấy cốc bia rỗng đặt trước đĩa thịt nướng của Sandy. “Cung, em nên ngừng thôi.”

Cô nhướn mày khi anh ngồi vào ghế cạnh cô trong quầy rượu của nhà nghỉ. Cô cao giọng để lẫn át tiếng nhạc phát ra từ máy hát tự động. “Gì vậy? Ngài Say giảng bài giữ điều độ hả?”

“Em có cơ hội học được từ sai lầm của anh rồi còn gì.” Anh ăn nốt phần cơm tối của mình. Tóc anh vẫn ẩm ướt sau khi tắm vội lúc họ quay về nhà nghỉ. “Thường thường em có bao giờ uống đến hai cốc đâu, chứ đừng nói là bốn. Cứ như thế là anh sẽ phải bế em rời khỏi đây đấy.”

Sandy mở miệng định bảo McCade rằng ba chiếc cốc rỗng trước mặt cô chứa nước thôi, nhưng dừng lại. Cứ để anh tin những gì anh muốn. Cô mệt, thất vọng và sợ phải quay về chiếc giường độc nhất trong phòng họ.

Cô đắm chìm vào âm nhạc, ráng không suy nghĩ.

Ai đó đã kéo vài chiếc bàn sát với nhau tạo thành dãy dài, và đội quay của Video Enterprises ngồi quanh đó.

Cô cảm thấy McCade quan sát mình khi anh ăn, vì thế cô giả vờ bị hấp dẫn bởi quầy rượu thô kệch.

Nội thất tối màu rõ ràng được chọn vì lý do tài chính hơn là vì thẩm mỹ. Bốn bức tường là những tấm ván thô đểo gọt qua loa, sàn làm bằng gỗ cũ mòn. Trong ánh đèn tối mù lọt vào qua ô cửa sổ lớn phía mặt tiền, cô khó lòng phân biệt được tường với sàn. Các gian ăn uống nhỏ nằm nối hàng một bên tường, một thanh gỗ dài bóng loáng kéo từ đầu đến cuối tường bên kia. Hộp nhạc tự động nằm một góc - sáng như đèn trong hang tối. Sandy sẽ không chú ý đến nó nếu không có đám đèn nhấp nháy và tiếng nhạc đồng quê phát ra từ đó. Gần đây là một phần sàn nhỏ dành riêng cho khiêu vũ.

Từ khước mắt cô thấy McCade đẩy đĩa của mình ra, dựa lưng vào ghế. Anh quàng tay qua vai cô rồi cúi sát vào tai cô: “James vừa đến.”

Sandy ngược lên. Đúng thật. James đang đứng nơi quầy rượu nói chuyện với vài người cô nhận ra là tình nguyện viên của chiến dịch.

Cô nhìn McCade, và trong một giây phút ngắn ngủi, cô cảm thấy hoàn toàn mất cân bằng, bị thổi tung bởi ngọn lửa trong mắt anh. Nhưng rồi anh cười, một nụ cười rõ là ngạo mạn, và Sandy cảm thấy cơn giận thành linh dâng trào. Cô mệt vì trò này. Cô không muốn diễn nữa.

Cô đột ngột đứng dậy, và tay anh buông ra. “Thứ lỗi cho em.” Cô cầm mấy cốc bia trước mặt tới quầy.

Mấy ngày nữa McCade sẽ đi. Dù sợ anh sẽ không bao giờ quay về nếu biết cô yêu anh, Sandy nhận ra rằng cô còn sợ để anh đi mà không nói cho anh biết tình cảm của mình hơn. Hoặc biểu lộ cho anh thấy tình cảm của cô. Phải, biểu lộ cho anh thấy.

Cô cảm nhận được ánh mắt McCade trên người mình khi gọi thêm bia. Anh nghĩ đây là cốc thứ tư của cô trong khi thực ra mới chỉ là thứ hai. Tốt, cô nghĩ với sự thỏa mãn rất trẻ con. Cứ để anh nghĩ thế. Có lẽ nếu mình đi đúng nước thì anh sẽ bế mình khỏi quầy bar. Luật của trò chơi

đã thay đổi, cô nghĩ trong khi quay sang gặp ánh nhìn chăm chú của anh. Có thể McCade sẽ ra đi, nhưng anh sẽ không đi cho tới khi cô có cơ hội chỉ cho anh thấy rằng anh sẽ bỏ lỡ điều gì.

“Cassandra.” James mỉm cười, một khuỷu tay chống xuống quầy. “Hôm nay làm việc tốt đấy chứ?”

James gật đầu thoải mái. “Chào McCade.”

Sandy uống một ngụm bia, đoạn quay lại phía James như thể cuộc đàm thoại của họ chưa bị cắt ngang. “Chúng tôi sẽ qua căn nhà gỗ của nhà Harcourt và quay vài cảnh bên ngoài, có thể là cảnh gia đình tổ chức ăn uống ngoài trời chẳng hạn.”

“Tôi đã nghe dự báo thời tiết.” James bảo cô, nhăn nhó. “Có thể trời sẽ mưa đêm nay và kéo dài đến gần trưa mai.”

“Vậy thì chúng ta sẽ phải nghe ngóng xem mai thế nào,” cô nói.

“Em yêu, anh uống ít bia của em nhé?” Không chờ cô trả lời, McCade nhắc cốc khỏi tay cô và uống cạn.

Em yêu á? Sandy chăm chăm ngó không tin nổi vào cái cốc rỗng khi anh đưa lại cho cô. “McCade...”

Cô ép mình ngừng nghĩ về McCade để cười với James. “Ồ phải, tôi nghĩ vậy. Nhưng cần phải xem lại những gì đã quay thì mới biết chắc được.”

“Kế hoạch ngày mai thế nào?” anh hỏi.

“Chào James.”

Sandy ngược lên thấy McCade đang đứng cạnh cô. Anh cũng dựa người vào quầy rượu, nhưng tay duỗi thẳng sau lưng Sandy. Mặc dù anh không chạm vào cô, nhưng tư thế này cho thấy sự khẳng định dứt khoát quyền chiếm hữu.

“Nhảy nào.” Anh lại nhắc cốc khỏi tay cô và đặt lên quầy. “Anh thứ lỗi cho chúng tôi chứ James?” Nói rồi anh kéo cô lên sàn nhảy về phía máy phát nhạc.

“Anh uống hết bia của em!” Giọng Sandy phẫn nộ. “Em tưởng anh sẽ không uống tối nay mà?”

“Anh nghĩ em đã uống đủ rồi.”

Tay anh ôm cô thật chặt, và Sandy chống cự đúng nửa giây trước khi chịu thua và thả lỏng. Cô đang ở đúng nơi cô muốn - trong vòng tay McCade - vậy thì chống cự làm gì?

Nhưng rồi cô để ý thấy bàn của đội quay không còn ai. “Này, cả đội đi đâu rồi?”

“Có một tiệm nhảy rẻ tiền với nhạc sống cách đây bốn mươi phút lái xe,” McCade bảo cô. “Họ muốn ta đi với họ, nhưng anh nghĩ em sẽ không muốn đi.”

“Ít ra anh cũng phải hỏi em chứ,” Sandy buộc tội. “Sao anh không hỏi?”

McCade tóm lấy cái cớ dễ nhất. “Vì James đang ở đây.” Sự thật là vì anh vẫn muốn có cơ hội nói chuyện riêng với cô, kể cả với khả năng rất cao là Sandy đã uống quá nhiều đến mức khó mà chuyện trò nghiêm túc.

“Ngôn ngữ cơ thể của em lúc này thế nào?” Sandy vừa hỏi vừa cười quả quyết với anh. Mắt cô hơi nheo lại khi anh nhìn cô chăm chú.

“Trông em như đang giận anh ấy,” cuối cùng anh nói.

Cô kéo tay mình khỏi tay McCade, đoạn đưa lên vòng quanh cổ anh, khóa chặt chúng vào nhau. Chuyển động ấy khiến cô sát gần anh hơn, và người cô áp lên ngực anh. Ngón tay cái của cô nhẹ nhàng vuốt ve gáy anh.

“Khá hơn chưa?” cô hỏi.

“Sandy, đây không...”

Cô cắt ngang bằng cách kéo đầu McCade xuống, nhón chân phủ miệng mình lên miệng anh.

McCade do dự đúng hai giây trước khi đầu hàng. Cô hôn anh từ tốn, thông thả, gần như hoàn hảo.

“Thế còn ngôn ngữ cơ thể này thì sao?” Sandy ráng ra vẻ bình thường, nhưng giọng cô gần như hết hơi.

Giọng McCade nghe cũng lạ nữa. “Tốt hơn em nên coi chừng đó. Anh không chắc em nhận thức được thông điệp em đang truyền tải đâu.”

James. Luôn luôn quay về James. Nhưng không thể nữa đâu, Sandy nghĩ. Không thể nữa.

“James vốn đã nghĩ anh sống với em rồi,” cô bảo McCade. “Anh ấy khó mà ngạc nhiên khi thấy em hôn anh. Hơn nữa, không phải có lần anh đã đưa ra nhận định rằng người ta luôn thích chơi đồ của người khác sao?” Cô cố tình lướt mắt xuống miệng anh, tới cặp môi đã hôn cô quá sức say đắm, cặp môi đã khiến cô cảm giác như hoàn toàn bị ngấu nghiến bởi khát khao của anh - và của chính mình.

Không hiểu sao McCade vẫn có thể tiếp tục khiêu vũ. Cô đã hiểu nhầm khi cho rằng anh lo James sẽ nghĩ gì. Sự thật là anh đang nói về chính mình. Anh muốn nói rằng: “Cẩn thận với thông điệp em đang gửi cho anh đấy”.

Và giờ đây Sandy đang nhìn anh, truyền tải cho anh những tín hiệu nói rằng nàng muốn anh hôn nàng. Nhưng vì sao chứ? Vì James đang nhìn sao? Vì nàng muốn thực hành cách gửi thông điệp qua ngôn ngữ cơ thể? Hay vì nàng thực sự muốn anh hôn nàng?

Khi Sandy gặp ánh mắt anh, McCade dò tìm trong miền sâu thẳm nơi mắt cô, tìm điều gì đó cho anh biết rằng đây không phải trò chơi. Anh thấy nỗi khao khát nóng rực và lỏng lẻo, nhưng anh cũng thấy sự không chắc chắn. Sandy không chắc về bản thân, nghi ngờ về sức hút của mình, sợ rằng anh sẽ không muốn cô. Và mỗi khoảnh khắc anh do dự, mỗi giây trôi qua mà anh không hôn cô, sự không chắc chắn ấy càng tăng.

Và McCade không thể chịu được điều đó.

Anh hôn nàng nồng nhiệt, ép miệng xuống miệng nàng, khiến nàng ngạc nhiên, rồi kéo nàng vào góc trống vắng của quán.

Sandy thậm chí không nhận ra họ đang di chuyển cho tới khi lưng cô chạm vào tường. Vậy mà McCade vẫn tiến tới, vẫn hôn cô, vẫn gắng đến gần cô hơn nữa.

Một tay anh luồn vào tóc cô, giữ chặt đầu cô khi anh tiếp tục hôn. Những nụ hôn mê mải nồng nàn của anh dội lửa trong thân cô, phóng vào máu, khiến toàn thân cô tan chảy và bốc cháy rùng rục. Tay kia anh vòng quanh hông, mạnh bạo kéo cô sát vào người anh. Ôi Chúa ơi, cô cảm thấy phần cứng ngắc không thể nhả lần của anh áp vào bụng cô. *Anh muốn mình. McCade muốn mình.* Sandy hôn anh một cách bạo liệt, tưởng như điên cuồng với phát hiện đó.

Cô di chuyển hông, cọ thân mình vào anh khiến McCade rên rỉ, âm thanh nho nhỏ gợi tình chứa đầy nhu cầu lẫn ham muốn làm cô suýt cười lớn. *Ôi phải, anh muốn mình.*

Đầu McCade xoay tí. Khốn kiếp, anh không thể tiếp tục nữa. Trong góc tối của quán họ chỉ là những cái bóng - hai bóng người hòa làm một. Anh có thể hôn nàng trong sự riêng tư mà bóng tối ban cho. Nhưng hôn là không đủ. Anh muốn chạm vào nàng. Muốn xé tan quần áo nàng, xé tan vật cản ngang đường giữa hai người.

Nhưng anh biết có nhiều vật cản giữa họ hơn là quần áo. Họ cần nói chuyện. Tuy nhiên, khi anh ngả người ra, Sandy lại hôn anh nữa, vừa hôn vừa trượt tay xuống dưới gấu áo anh. Cảm giác tay cô trên làn da trần khiến anh thở gấp. Anh nghe tiếng cười không ra hơi của cô khi cô lướt tay lên lưng anh, khi cô vòng một chân quanh chân anh.

“Sandy...” anh thì thầm. Trời đất ơi, thậm chí qua lớp quần bò anh cũng cảm thấy sức nóng giữa hai chân cô chạm vào đùi anh. Cô không biết cô đang làm gì anh sao? Cô đã uống bao nhiêu rồi? McCade nhớ là gần bốn cốc, đoạn anh nhắm mắt trong tuyệt vọng. Cô đã uống quá nhiều. Mẹ kiếp, chẳng công bằng gì hết. “Chúng ta không thể ở đây như thế này.”

“Vậy đi thôi.”

McCade thấy hàm răng trắng lấp lánh của Sandy khi cô cười, nắm tay anh rồi kéo tới cửa.

Không, đây không phải ý anh. McCade muốn ngồi xuống bàn ăn để chiếc bàn gỗ an toàn chắn giữa họ. Chiếc bàn sẽ giúp anh khỏi kéo cô vào lòng. Anh muốn ngồi đó và nói chuyện - đúng ra là cố gắng nói chuyện, để xem liệu cô có đủ tỉnh táo không.

“Chờ đã, cưng.”

Nhưng Sandy không chậm bước cho tới khi họ ra khỏi cánh cửa kính nặng nề và đứng trên hàng hiên gỗ của nhà hàng.

Trời đêm mát mẻ thoảng mùi thông. Sandy hít một hơi thật sâu, làm sạch hai lá phổi khỏi đám khói thuốc lá bay như mây trong quán. McCade vẫn nắm tay cô, lòng bàn tay anh ẩm ướt. Trời đất hỡi, mình đã khiến Clint đổ mồ hôi sao? Cô quay lại nhìn anh và thấy một giọt mồ hôi chảy xuống tóc mai. Đúng thật. Cô mỉm cười. Mình thật sự đã khiến anh đổ mồ hôi.

“Sandy.” Giọng McCade khản đặc, và anh hắng giọng. “Em biết không, anh nghĩ rằng...”

“McCade, cứ hôn em đi.” Cô không muốn anh nghĩ. Cô không muốn anh băn khoăn, cô không muốn anh phân tích tất cả những việc này sẽ dẫn tới đâu. Có nhiều thời gian để nghĩ sau khi họ tới được đó.

Dưới ánh đèn đường mờ tỏ chiếu qua bãi đỗ xe, mặt McCade bị che khuất và có phần bí ẩn.

Sandy cảm thấy đầu óc quay cuồng. Cô không thể tin mình đã lên kế hoạch cám dỗ anh. Nhưng quả là vậy. Nếu cô có thể kéo anh khỏi hiên, băng qua bãi đỗ xe, lên gác, vào căn phòng riêng tư của họ thì anh sẽ không biết mình đang gặp điều gì. Và sau đó, cô nghĩ khá quả quyết, sau đó

khi anh rời thành phố, ít nhất cô cũng thấy rằng mình đã nỗ lực hết sức, rằng cô đã cho anh biết tình cảm của mình.

McCade vẫn đang nhìn cô. Sandy sẽ đánh đổi mọi thứ để đọc được suy nghĩ của anh lúc này. Tất cả những gì cô biết là anh muốn cô. Cô có thể thấy khao khát trên mặt và trong cách anh đứng nhét một tay vào túi quần, như thể đang cố gắng che giấu khối căng phồng lộ tẩy phía trước.

Phải, anh muốn mình. Và hiểu biết ấy đã cho sự tự tin đang xẹp xuống của cô một cú huých cần thiết.

“Đi nào,” cô thầm thì, nhẹ nhàng kéo tay anh, ráng kéo anh vào mình. “Hôn em nữa đi.”

“Tại sao?”

Sandy chăm chú nhìn McCade và trông thấy xúc cảm mãnh liệt trong mắt anh. *Bởi vì em yêu anh.* Nhưng cô không thể cất lên lời.

“James đang nhìn,” thay vì vậy cô nói và ra hiệu về phía dãy cửa sổ bằng kính của quán, chọn con đường dành cho kẻ hèn nhát.

Đó không phải câu trả lời McCade muốn, anh quay mặt đi trước khi cô trông thấy nỗi thất vọng trong mắt anh.

James. Gã ta hơi quá cứng nhắc, hơi quá khắt khe, nhưng về cơ bản là người tốt. Tuy nhiên, ngay lúc này, McCade không thể nhớ mình từng ghét ai như thế.

Anh cảm thấy Sandy lại vuốt ve cổ mình, và anh rên rỉ. Sandy, đừng làm thế với anh. Anh chẳng bao giờ có cơ hội cất lời - cô nhón chân lên và áp vào môi anh trước khi anh có thể nói.

McCade không thể cưỡng lại chút nào. Anh nhắm mắt và hôn Sandy, chìm đắm trong tia sét cảm xúc đang xé ngang cơ thể. *Khốn kiếp, anh yêu nàng.* Anh cảm thấy nước mắt cay xè trên mi và anh muốn đẩy nàng ra, gào lên, hét lên, dậm chân và cầu xin nàng đừng sử dụng anh như vậy. Nhưng anh cũng muốn hôn nàng, hôn mãi, để mặc nàng làm bất cứ điều gì nàng thích.

Vì vậy anh hôn Sandy. Hôn nàng, và hôn nàng, với cùng cường độ đam mê đói khát, vừa cầu mong anh có thể bước lui khi nàng yêu cầu, vừa cầu mong nàng sẽ không yêu cầu điều đó.

Xuyên qua đam mê mờ mịt, McCade nhận thấy bằng cách nào đó họ đã rời khỏi hiên và băng qua bãi đỗ xe tới chân cầu thang. Sandy túm tay anh, quay người để dẫn anh lên gác, nhưng anh muốn hôn nàng nữa. Siết chặt eo, McCade kéo Sandy vào mình. Anh yêu nàng. Anh yêu nàng, khốn kiếp, và thời điểm cho nàng biết đã bị trì hoãn quá lâu rồi. Anh quét lưỡi vào miệng nàng, nếm và xâm nhập, đầu hàng cảm xúc đã giữ kín nhiều tuần nay.

Trong thoáng hy vọng, bất chợt anh biết chính xác mình phải làm gì. Anh phải đưa Sandy lên gác, vào phòng riêng của họ và nói cho nàng sự thật. Nếu Sandy đã quá say và không hiểu được, anh sẽ bế nàng lên giường, để nàng ngủ. Nhưng đến sáng anh sẽ nói cho nàng biết. Đó là việc đầu tiên cần làm trong ngày. Kể cả nếu phải bảo lễ tân gọi dậy từ sáu giờ sáng. Kể cả nếu sáng mai có lịch quay.

McCade gần như điếng người khi Sandy áp mình vào bộ phận căng cứng của anh. Lạy Chúa lòng lành, nàng biết mình thêm khát nàng, anh nghĩ và ngay lập tức thấy nhận xét đó vô nghĩa làm sao. Dĩ nhiên nàng biết. Quỷ tha ma bắt, anh đã có cờ của bang Alaska rồi ấy chứ. Chắc chắn nàng đã nhận ra.

Nhưng Sandy vẫn tiếp tục hôn và cọ mình vào anh - ngôn ngữ cơ thể của nàng đã rõ ràng rành.

Với tiếng rên bị bóp nghẹt, McCade bế thốc nàng lên. Anh nhảy lên cầu thang hai bước một, trong tích tắc đã tới nơi.

Tim Sandy nện thình thịch khi McCade nhẹ nhàng đặt cô xuống trước cửa phòng họ. Bỗng nhiên thấy sợ thứ cảm xúc mình sẽ bắt gặp trong mắt McCade, Sandy níu chặt tay quanh cổ anh, kéo miêng anh xuống cho một nụ hôn nữa. Trong lúc hôn, cô cảm thấy anh thò tay vào túi tìm chìa khóa phòng, rồi nghe tiếng tách khi anh mở cửa.

Cánh cửa mở ra, họ vào trong, và McCade đang nhìn cô trong bóng tối lặng thinh.

Mặc dù anh không lui lại, mặc dù anh vẫn đang ôm cô, hẳn là tâm trí anh đã bước lui rồi.

Cánh cửa đóng lại, màn hạ xuống, và trừ khi James Vandenberg nhìn được như tia X quang, nếu không thì chẳng có cách nào cô có thể lấy anh làm có nữa. McCade buông cô ra, và Sandy biết mình không có lựa chọn nào khác. Cô phải nói sự thật.

Anh bước lùi, khuôn mặt đanh lại nghiêm nghị.

Bây giờ. Cô phải nói bây giờ.

Sandy tiến một bước theo anh, thu hẹp khoảng cách giữa họ. Cô hít sâu. “Anh sẽ nói sao nếu em bảo anh đừng dừng lại?”

Anh sững người, và cô tiến thêm bước nữa. Họ chỉ cách nhau vài phân, đủ gần để hôn, đủ gần để cô cảm thấy sức nóng toát ra từ thân thể anh. Nhưng anh không đưa tay ra, không chạm vào cô. Dù vậy, anh vẫn nhìn vào mắt cô, và mối liên hệ giữa họ tưởng như có thể sờ thấy được.

“Chắc anh sẽ phải hỏi em lý do.” Anh nói chậm, cẩn thận từng lời. “Trừ khi em có thể đưa ra một lý do hợp lý chết dẫm vì sao ta không nên dừng lại, nếu không anh sẽ phải cho rằng đó là bịa nói và bỏ qua.”

Cặp mắt anh sao mà đẹp quá. Khi Sandy nhìn chúng, nhìn vào những đốm vàng và xanh lá trang hoàng cho màu xanh dương, ánh mắt ấy lướt xuống miêng cô một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Chỉ một giây, cùng lắm là hai, nhưng thông điệp vô thức của McCade quá rõ. Bất chấp những lời thận trọng của mình, anh muốn hôn cô.

Nhận thức đó cung cấp cho Sandy sự tự tin cô cần. “Clint.” Giọng cô nhỏ như tiếng thầm thì, và hơi run khi cô ráng nói to hơn. “Lý do hợp lý chết dẫm ấy là gì? Anh thử lấy ví dụ cho em xem nào...?”

Cô liếm môi, và một lần nữa ánh mắt anh thả xuống miêng cô, lần này lần nữa không đi.

“Ờ,” giọng anh khàn khàn. “Ví dụ như nếu em bảo rằng em muốn anh. Anh chứ không phải James. Đây sẽ là lý do hợp lý chết dẫm đấy.”

“Nếu em bảo anh như thế, thì anh sẽ nói sao?”

McCade nhắm mắt thật nhanh rồi mở ra, và khi ấy anh nhìn thẳng vào cô. “Anh yêu em, Sandy,” anh thì thầm. “Anh sẽ bảo em rằng anh yêu em.”

Anh yêu mình. Clint yêu mình. Sandy khó mà thở nổi. Cô phải tập trung để hít không khí vào lồng ngực rồi đẩy nó ra.

“Và sau đó,” anh khẽ thêm, “nếu em có thể thuyết phục anh rằng em không uống quá chén, rằng em thật sự biết mình đang làm gì, thì anh sẽ nắm tay em, dẫn em lại giường, rồi làm tình với em.”

Sandy chăm chăm nhìn McCade trong nhiều giây dài lê thê, khi lời anh nói dường như vang vọng khắp phòng. *Làm tình với em.*

Từng khắc trôi qua kéo dài đến gần một phút, Sandy mới nhận ra anh đang chờ cô nói gì đó. Đến lượt cô tiếp tục.

“Em mới chỉ uống một cốc bia thôi,” cô nói.

McCade cau mày. “Nhưng...”

“Mấy cái cốc còn lại trên bàn em là cốc nước. Em tỉnh táo. Còn anh thì sao?”

Nếu anh vẫn muốn làm tình với em khi anh tỉnh táo, thì hãy bảo cho em biết.

Mắt họ giao nhau. “Đó không phải là mơ phải không?”

Sandy lắc đầu.

“Anh cũng tỉnh táo.” Anh cười rạng rỡ, hàm răng trắng sáng lên trên làn da rám. “Chúa ơi, anh không biết trong đời mình có bao giờ tỉnh táo hơn không.”

“VẬY... đừng dừng lại,” cô thì thầm. “Làm tình với em đi, Clint.”

“Vì sao?” McCade hỏi cô, đúng như anh đã nói.

Sandy nhìn xuống mình, nhìn tư thế mình đang đứng, và khẽ cau mày. Cô thả lỏng tay rồi giơ cả hai tay về phía McCade, lòng bàn tay mở ra. “Vì em muốn anh. Vì em yêu anh.”

McCade tiến một bước, rồi bước nữa, và Sandy gặp anh giữa đường. Cô nín thở, kinh ngạc khi nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trong mắt McCade khi anh ôm chầm lấy cô. Anh hôn cô, không dữ dội như cô chờ đợi mà đầy âu yếm, từ tốn, như thể anh có tất cả thời gian trên thế giới này.

“Anh cũng yêu em.” Anh hôn cô lần nữa, những môi hôn mê đắm, nồng nàn, chậm rãi khiến căn phòng tưởng như chao đảo.

Tay anh thật dịu dàng khi cởi nút áo Sandy. Đầu ngón tay khẽ chạm làn da trần, đẩy mở lớp cotton mềm và kéo áo khỏi cặp quần soóc.

“Chuyện này kỳ lạ quá.” Sandy lắc đầu. “Em biết anh quá rõ, nhưng mà Chúa ơi...”

“Chuyện này kỳ lạ thật,” McCade đồng ý. “Kỳ lạ nhưng tuyệt vời.”

Bím tóc của Sandy đã xõa tung từ lâu. Anh lại hôn cô và luồn tay qua mái tóc ấy.

Nắm lấy tay cô, anh dẫn cô đến giường. Đoạn McCade buông ra, cởi áo phông của mình ném

xuống sàn.

“Anh có nhớ cái lần em bị lưỡi câu móc vào chân không?” Đột nhiên Sandy hỏi.

Cô có thể thấy nổi ngạc nhiên trong mắt McCade khi anh quay sang nhìn cô. Sandy ngồi xuống giường, cởi boots, sau đó thu chân vào ngực, vòng tay ôm quanh mắt cá trong nỗ lực ngăn mình không vói tay về phía anh.

Cởi trần, bờ ngực rám nắng của anh lấp lánh dưới ánh đèn. Bóng đổ trên những bắp cơ khiến anh trông càng thô ráp và vạm vỡ.

Khuôn mặt anh dịu đi thành nụ cười khi anh buông mình xuống giường cạnh cô. Gần như ma thuật, một lần nữa anh lại trở thành McCade - người bạn tốt nhất, thân nhất của cô. Đám cơ bắp vẫn hiện diện, và ham muốn vẫn cháy sáng trong mắt anh, nhưng với tư thế thả lỏng gần như hồ hững này, anh không quá áp đảo cô nữa. “Đó là mùa hè năm em mười bốn tuổi. Anh đã công em đến bệnh viện. Ba dậm đấy. Em gào thét suốt cả đường đi.”

“Em sợ,” cô chống chế. “Đau kinh khủng mà.”

McCade tựa đầu lên một khuỷu tay, giờ tay kia ra khẽ chạm vào đầu ngón chân cô. “Sau đó, khi chúng ta về nhà, mẹ em đã chết ngất, bà đá anh ra khỏi nhà và bảo anh rằng đừng bao giờ đến nữa.” Anh cười với ánh mắt Sandy. “Ít ra cũng không được đến cho tới khi bà vượt qua cơn sốc khi thấy đứa con bé bỏng đáng thương của mình bị băng bó.”

Sandy trông xuống bàn tay đang vuốt ve ngón chân cô. Làm sao một hành động có vẻ vô tư lại quá ư gợi cảm và kích thích đến vậy nhỉ? “Đêm hôm đó anh đã lên vào phòng em qua lối thang thoát hiểm.”

“Anh lo cho em mà.” Anh nhăn nhó. “Nhìn cách mẹ em phản ứng, anh nghĩ em sắp chết đến nơi vì bệnh uốn ván hay gì đấy. Anh muốn có cơ hội xin lỗi trước khi họ chôn em.”

“Anh có nhớ mình đã bảo gì với em không?” cô hỏi.

Anh lắc đầu. “Không.”

“Anh nói rằng đáng lẽ ngay từ đầu chúng ta không nên đi câu cá. Anh nói rằng đấy là ý tưởng ngu ngốc, và rằng chân em bị thương hoàn toàn là lỗi của anh.”

McCade nhún vai. “Có lẽ đấy không hoàn toàn là lỗi của anh.” Anh cười. “Em là chúa hay lơ đãng không cần biết xem mình đang bước đi đâu. Nhưng nếu anh không đưa ra ý kiến đi câu cá xuất chúng ấy thì em sẽ chẳng đời nào bị thương.”

“Nếu em không sinh ra, McCade, thì em sẽ chẳng đời nào bị thương.” Sandy nói một cách chanh chua. “Em thật sự phát điên khi nghĩ đến việc chúng ta đã chẳng bao giờ thử đi câu lần nữa.”

Tay anh vẫn đặt trên chân cô, và anh nhíu mày với tấm ga trải giường. “Anh không có tướng làm ngư dân, ít nhất cũng không phải kiểu ngồi cuối cầu tàu và chờ cho cá bơi qua cần mồi. Sau khi em bị thương thì chẳng có lý gì để thử lại.” Anh liếc nhìn cô dò xét. “Sao chúng ta lại bàn luận về câu cá?”

Cô nhắm mắt rồi trả lời chân thật. “Bởi vì em đang tìm cách trì hoãn. Em sợ.”

McCade im lặng một khắc.

“Anh nghĩ mình cũng thế,” cuối cùng anh nói. “Nhưng đây là kiểu sợ tốt. Giống như đi tàu lượn trong công viên ấy, em hiểu không?”

Cô hiểu. Nhưng những chuyến tàu lượn đó luôn kết thúc quá sớm.

McCade lăn người nằm sấp, sau đó vói tay ra kéo cô nằm xuống cạnh anh. Anh hôn cô ngọt ngào, nhưng sự ngọt ngào bện chặt với đam mê say đắm.

Sandy cảm thấy cơ thể mình phản ứng, cảm thấy mình níu lấy anh, hai tay vòng chặt quanh cổ anh như thể cô đang níu giữ cả cuộc đời. Như đi tàu lượn, anh đã tả. Cô đã luôn bị kéo lên những chuyến tàu lượn, nhưng là tàu lượn của mối quan hệ yêu - ghét. Cô khiếp đảm khi nghĩ về đoạn đi lên cao, cao, cao khủng khiếp theo đường ray. Và cú lao xuống đầu tiên quả là như tra tấn. Vậy mà không hiểu sao cô luôn thấy mình quay lại để đi tiếp...

“Sandy, chuyện gì vậy?” Giọng êm dịu của McCade cắt ngang những suy nghĩ của cô. Cô mở mắt thấy anh đang nhìn xuống mình, nét mặt gần như u sầu. Chúa ơi, anh có thể đọc cô như một quyển sách. “Chúng ta không cần phải làm việc này. Em biết đấy, chúng ta có thể đợi.”

Khi cô nhìn anh, McCade đảo mắt và mỉm cười, nụ cười nửa miệng rất-ư-McCade khiến cô cũng phải cười theo. “Trời đất, có thật anh vừa nói không thể?” anh hỏi. “Ai mà tin những lời đó lại thốt ra từ cái miệng này nhỉ?” Nụ cười mờ dần, và vẻ ngưng ngừng biến khỏi mắt anh. Chúng chuyển thành màu khói, sáng rọi, phản chiếu nổi thèm khát rành rành. “Cưng à, sự thật là anh không muốn chờ. Anh muốn em. Trước đây anh chưa bao giờ làm tình như cách anh muốn làm với em.” Anh hít sâu một hơi, đoạn thở hắt ra. “Nhưng nếu em không sẵn sàng cho việc này...”

“Clint, em không muốn chuyện tình một đêm.” Lời lẽ cứ trôi tuột khi cô hấp tấp thả chúng ra.

Anh lại im lặng, chỉ nhìn cô. “Khi anh nói rằng anh yêu em, nghĩa là anh yêu em,” anh nói. “Anh cũng không muốn chuyện này chỉ diễn ra trong một đêm. Anh muốn nó mãi mãi.”

Mãi mãi. Sandy chăm chăm nhìn anh, ngạc nhiên bởi từ anh chọn. *Mãi mãi ư?* Dĩ nhiên, bất cứ khoảng thời gian nào nhiều hơn ba tháng cũng là mãi mãi đối với McCade. Cô sẽ không cho phép mình mơ anh đang đề cập đến điều gì hơn là một mãi-mãi-ngắn-hạn. Tuy nhiên, lời của anh cho cô hy vọng rằng anh sẽ ở lại đến hết hè, có thể lâu hơn, cho đến khi tiếng gọi của tự do kéo anh khỏi cô.

Điểm mấu chốt là khi liên quan đến Clint McCade, cô sẽ làm bất cứ điều gì có thể.

Cô hôn anh, kéo anh lên mình, hai chân mở ra để ép anh gần hơn. McCade rên lên, âm thanh nửa đau đón nửa hài lòng khi anh ngẩng đầu để nhìn sâu vào mắt cô.

“Anh muốn em chắc về việc này,” anh thì thầm.

“Em chắc chắn.” Cô chưa từng muốn ai như muốn McCade. Cô cực chắc về việc đó. Nhưng cô cũng chắc chắn rằng sau khi anh đi, cô sẽ dành cả đời kiếm tìm một người đàn ông có thể khiến cô cảm thấy bằng một nửa những gì cô đang cảm nhận. Và cô chắc chắn rằng sẽ chẳng bao giờ tìm thấy ai gần tới mức này, dù chỉ là một chút.

Nhưng tương lai còn xa lắm.

Sandy mỉm cười. “Anh biết em không chắc về điều gì không?”

Anh khẽ lắc đầu.

“Em không chắc về lý do tại sao chúng ta vẫn đang mặc quần áo.”

McCade thả lỏng, nụ cười chậm rãi lan tỏa trên mặt anh. “Anh có thể giải quyết vụ đó. Trừ khi em muốn nói về, ồ, xem nào... lần đầu tiên chúng ta đi chơi bowling?”

Cô cười và McCade hôn cô đầy sở hữu, đầy đói khát, lưỡi anh chiếm lấy miệng cô, và tiếng cười trở thành tiếng rên rỉ hài lòng.

Nói là làm, McCade khiến quần áo của họ biến mất. Cảm giác cơ thể ấm nóng của anh trên cơ thể cô tuyệt hơn bất cứ giấc mơ hay hình dung nào Sandy từng có. Anh đã cứng như thép bên dưới làn da rám nắng láng mượt, cô khám phá thân thể anh ngay khi anh chạm vào cô. Tay anh quá đôi diệu dàng khi mơn trớn, ve vuốt cô một cách từ tốn. Anh hôn bầu ngực cô khiến cho lửa cháy lan khắp thân cô.

Cô muốn anh lấp đầy cơ thể cô như anh đã lấp đầy tâm hồn cô. Khoái lạc xé toạc thân thể cô, và cô không muốn chờ phút nào nữa.

Cô dẫn McCade hạ xuống, đồng thời nâng hông để tiếp nhận anh.

Nhưng anh lùi lại, rời khỏi tầm với của cô. Anh hôn cô thong thả, cố tình chậm rãi trong khi tay du hành xuống phần bụng phẳng lì của cô, rồi xuống thấp hơn. Cú chạm đầu tiên của những ngón tay mềm mại làm cô rên trong họng, nâng hông lên áp vào tay anh. Nữa. Cô muốn nhiều hơn nữa.

“Đi mà,” cô thở. “Clint, đi mà. Em cần anh bây giờ.”

Tiếng thì thầm của Sandy làm McCade trườn ra lấy quần bò, mở ví tìm gói bao cao su anh đã cất vào từ mấy tuần trước, vào cái đêm anh phóng chiếc Harley của mình về hướng Phoenix, về hướng Sandy. Xé cái gói nhỏ đó, anh quay lại giường.

Sandy đang nhìn anh trong tư thế nằm ngửa trên gối. Tóc cô xõa quanh như đám mây vàng, da cô lấp lánh trong ánh sáng mờ ảo. Mắt Sandy nhắm hờ, và trong khi anh đeo cho mình, cô nhìn chăm chăm vào nơi nam tính của anh với niềm thích thú khiến anh mê mẩn. Ánh mắt cô vút lên gặp anh, và cô mỉm cười. Đó là nụ cười háo hức, nó khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô còn đáng yêu hơn nữa.

“Nếu sáng mai em thức dậy mà việc này hóa ra chỉ là một giấc mơ tình ái nữa thì em sẽ thực sự thất vọng đấy,” cô nói.

“Tình yêu của anh, em đã bắt đầu những giấc mơ ướt át về anh từ bao giờ vậy?” McCade trêu và trườn vào giường tới chỗ cô.

Sandy cup mắt, như thể nhận ra mình đã để lộ. “Khoảng trên dưới chục năm,” cô đáp thành thật.

“Lâu vậy sao....?” anh lắp bắp. “Lạy Chúa, Kirk, anh chẳng thấy có manh mối nào.”

“Dĩ nhiên.” Cô duỗi dài chân, dùng bàn chân khẽ cọ vào tay anh. “Em chưa bao giờ bảo anh một lời nào và... ờ, anh biết đấy, khi đó em còn thất học về ngôn ngữ cơ thể.”

McCade nhăn nhó, mắt anh lướt trên cơ thể không mảnh vải của Sandy khi anh tiếp tục trườn tới chỗ cô như kẻ săn mồi. “Có vẻ em đã vượt qua vấn đề giao tiếp của mình rồi. Ngay lúc này

anh có thể nói chính xác cơ thể em cho thấy em đang nghĩ gì.”

Sandy bật cười. “Em đang nằm đây không mặc gì hết. Tốt hơn hết anh nên biết em đang nghĩ gì, không thì em sẽ đau lòng lắm đấy.”

“Em đang thấy đói,” anh nói. “Em muốn gọi pizza và xem chương trình nhạc đồng quê.”

Sandy đánh anh bằng chiếc gối.

“Anh chỉ đùa thôi mà,” anh phản đối, chộp lấy cô để ngăn cú đánh tiếp theo.

Rồi anh ghim cô xuống, dùng một tay giữ chặt hai cổ tay cô phía trên đầu. Anh cảm nhận bầu ngực và phần bụng mềm mại của cô trong khi nhìn vào mắt cô.

“Anh yêu em thật chứ?” Giọng cô như hết hơi.

“Ừ,” anh đáp khàn khàn. “Thật. Khó tin thế sao?”

Sandy nín lặng một lát, chỉ nhìn vào mắt anh. Sau đó cô cười. “Vâng, McCade, đúng là hơi khó tin. Có lẽ em cần được thuyết phục đấy.”

McCade mỉm cười rồi hôn cô, để mình lạc trong sự ngọt ngào nơi miệng cô. “Anh yêu em,” anh thì thầm giữa những nụ hôn. “Anh yêu em. Anh yêu em.”

Trời ơi, nàng quá sức mềm mại, quá sức êm ái. Tay nàng quấn quanh cổ anh, những ngón tay cào trong tóc anh khi nàng đáp trả mỗi nụ hôn một cách nồng nàn.

“Bị thuyết phục chưa?” Anh vừa thì thào vừa lướt hai tay xuống người cô.

“Chưa.” Cô thở dồn khi bị miệng anh khóa lấy bầu ngực.

Sandy đang bùng cháy. Và McCade cũng vậy. Cô biết điều đó từ sự khẩn thiết của miệng anh, sự dữ dội của bàn tay anh, từ ánh sáng cháy bỏng trong mắt anh.

Cô vòng cả hai chân quanh McCade, kéo anh gần hơn, gần hơn nữa. Cô cảm thấy phần cứng nhắc của anh bên mình - sẽ không mất nhiều nỗ lực để anh xâm nhập cô.

Sandy nâng hông và lần này anh không lui lại. Anh thúc vào trong cô, thật mạnh, thật sâu, lấp đầy cô một cách tuyệt đối, khiến cô cảm thấy hoàn thiện không thể tin nổi. Anh nhìn xuống mắt cô và giữ mình bất động, khóa chặt với cô. Cơ bắp trên vai và tay anh căng cứng.

“Em đã tự hỏi liệu chúng ta có bao giờ thực sự tiến đến đây không,” Sandy hỗn hển, “hay là chúng ta chỉ dành cả đời cho giai đoạn chuẩn bị.”

“Hoặc nói chuyện về câu cá.” Giọng anh căng thẳng một cách kỳ cục. “Em là người bắt đầu cả vụ đàm thoại về câu cá, nhớ không?”

Cô cười, và chuyển động khiến anh chìm sâu hơn nữa vào cô. McCade thở dồn.

“Sandy, anh muốn làm tình với em thật từ tốn,” anh lẩm bẩm. “Anh muốn thưởng thức từng giây, anh muốn kéo dài hàng giờ. Nhưng em yêu à, em kích thích anh quá đi, anh nghĩ mình sắp nổ...”

Những từ ngữ rì rào cung cấp nhiên liệu cuối cùng cho ngọn lửa đang cháy bỏng bên trong

Sandy. Cô kéo miệng anh xuống khi tiếp tục di chuyển bên dưới.

McCade rên lên khi anh khớp với từng chuyển động của cô. Anh đẩy mình trong cô, nhanh hơn, mạnh hơn, mỗi cú thúc lại khiến họ tăng tốc, đưa anh tới gần bờ vực một cách nguy hiểm. Và rồi anh nổ tung. Anh nghe thấy giọng mình như thể từ rất xa, gào tên Sandy khi khối cầu lửa của khoái lạc xé toạc anh ra.

Rồi tới nàng. Anh cảm nhận cơ thể nàng rung chuyển theo những cơn sóng giải thoát của chính mình, nghe những tiếng kêu khoái cảm nàng đáp lại, nhìn cực khoái biểu lộ trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng qua đám mây mù của cơn phun trào.

Anh ôm chặt nàng cho tới khi nhịp tim họ bắt đầu chậm lại.

“Em bị thuyết phục rồi,” Sandy nói, giọng cô bị bóp nghẹt bên vai anh.

Anh nhắc mình khỏi cô trên đôi tay vẫn rung động và lăn sang một bên, kéo cô đi cùng. “Bị thuyết phục á?”

“Là anh yêu em,” cô nói, rồi dùng tay khẽ dò theo bờ môi anh. “Anh không thể làm tình với em như thế nếu anh không yêu.”

“Anh muốn ân ái với em cả đêm cơ.” McCade nhắm mắt. “Trời ạ, anh còn không kéo dài đến ba phút ấy.”

“Sao cơ, anh tính thời gian à?” Cô trêu. “Thôi nào McCade, đừng bảo em rằng anh đã quên quy tắc thứ ba của mẹ anh về cách đàn ông giành được thành công nhé: *‘Liên quan đến làm tình thì bao lâu không thành vấn đề, quan trọng là bạn làm tốt đến mức nào.’* Và em tình cờ nghĩ là chúng ta đã làm tốt kinh khủng ấy.”

Anh mở mắt. “Quy tắc thứ ba là về cái...”

“Kích cỡ của quý. Phải rồi.” Sandy đảo mắt. “Em biết. Nhưng rõ ràng là anh đạt được vụ đó rồi, nên em có biến đổi quy tắc một tí.”

McCade bắt đầu cười. “Chúa ơi, anh yêu em.” Anh nói. “Em nói đúng. Quá tuyệt, nhỉ?”

“Chứ sao. Em biểu quyết là ta nên làm lại, thật sớm đi.” Cô liếc anh dưới hàng mi. “Dĩ nhiên đó là việc anh muốn thử lại, chứ không phải như vụ câu cá đâu nhé.”

“Em làm ơn đừng về vụ câu cá được không?”

Mắt nàng lấp lánh khi cười và trái tim McCade nhào lộn trong ngực với niềm vui sướng. Từ giờ đến hết đời, ngày nào anh cũng sẽ nghe tiếng cười của nàng. Đêm nào anh cũng sẽ ôm nàng trong vòng tay như vậy.

“Em biết không, anh đến Phoenix bởi vì cuối cùng anh đã biết rằng anh yêu em,” anh thú nhận.

Giật mình, cô ngược nhìn anh.

“Ừ.” Anh mỉm cười thiếu não với cô. “Anh đã nghĩ mình chỉ cần rung chuông cửa nhà em và bảo rằng anh yêu em. Nhưng không dễ như thế, và sau đó em đá bay anh đi khi kể về James. Anh ta có vẻ quá đổi hoàn hảo, và anh rất sợ rằng mình đã mất em...”

Sandy chỉ vừa mới hiểu được lời anh. *Clint đã tới Phoenix bởi vì anh yêu cô ư? Và sau đó, lay*

Chúa, cô đã chặn họng anh với câu chuyện về James.

“Ý anh là,” McCade lặng lẽ nói, “anh ta đã là cộng sự của một hãng luật lớn, và chắc chắn sẽ là phó thống đốc nếu ngài Harcourt thắng. Anh ta có tương lai xán lạn, Sandy. Anh ta được sinh ra không chỉ với sự giàu sang mà còn có cả một đồng công danh chết tiệt nữa.” Anh hít sâu. “James có mọi thứ mà anh không có.”

“James à?” Sandy nhìn thẳng vào mắt anh kiên định. “James là ai cơ?”

Mặt McCade giãn ra thành nụ cười và rồi anh bật cười thành tiếng.

“Em yêu anh, Clint.” Cô mỉm cười. “Cần được thuyết phục không?”

Anh kéo cô vào mình và hôn cô. “Dứt khoát rồi,” anh nói. “Thuyết phục anh đi.”

Chương 10

Mành buong, căn phòng vẫn tối khi đồng hồ reo. Sandy thức giấc ngay tức thì và nằm cho tỉnh táo thêm một khắc, vừa duyệt lịch làm việc trong đầu vừa nghe giai điệu nhạc đồng quê vui vẻ. Tiếng nhạc mất nhiều thời gian hơn mới xâm nhập được vào bộ óc lơ mơ của McCade, anh cựa mình, lằm bằm điều gì đó không rõ rồi vùi mình dưới chăn.

Sandy với qua người anh để tắt đồng hồ, anh bèn chộp lấy cô, kéo chăn qua đầu họ.

“Chào buổi sáng,” anh nói, giọng khàn ngái ngủ. Rồi anh hôn cô, đám râu chưa cạo cọ nhồn nhột vào má cô.

Mình phải dậy. Cả sáng nay toàn hợp với hành. Nhưng khi anh hôn tiếp, Sandy cảm thấy mình tan chảy. Mình lại đến muộn lần nữa cho mà xem.

Đã một tuần kể từ khi họ quay về từ Grand Canyon. Đó là một tuần tràn ngập những tiếng cười và ân ái, một tuần để học mọi điều về Clint McCade trên cấp độ mới, một tuần để làm quen với việc thức dậy thấy anh trên giường cô.

Nhưng Sandy không thể làm quen với bất cứ điều gì. Cô không chắc tới bao giờ mình quen được? Có những lúc mọi thứ dường như chẳng hề thay đổi giữa họ. Vào các tối không làm việc muộn, họ ra ngoài giống như trước đây. Họ ăn tối, đi chơi vài ván bi-a hoặc xem phim. Họ cười đùa, trêu nhau như trước đến giờ. Họ là bạn thân - điều đó không thay đổi. Nhưng giờ họ cũng là tình nhân, và Sandy thường quay sang thấy McCade đang nhìn mình. Ánh nhìn trong mắt anh nhắc cô nhớ tới màn ân ái họ đã có đêm qua, và nụ cười anh hứa hẹn lát nữa, khi cuối cùng chỉ có hai người, họ sẽ lặp lại.

Sandy chưa bao giờ hạnh phúc như vậy. Cô ăn mừng hạnh phúc của mình một cách ồn ã, quyết tâm thưởng thức tới giọt cuối cùng. Cô biết nó sẽ không kéo dài mãi mãi, và cô sợ nó sẽ kết thúc sớm hơn hy vọng.

Khi nằm trong tay McCade, trải nghiệm đam mê của họ, cô từ chối nghĩ về tương lai. Nhưng câu hỏi luôn luôn nằm đó, gặm nhấm cô. *Bao lâu? Cô sẽ có McCade bao lâu trước khi anh ra đi?*

McCade phóng xe máy vào phố Scottsdale để mua sắm. Gió đã loại bỏ mọi dấu hiệu của vụ làm dáng khối tóc anh, và khi bước vào tiệm kim hoàn nhỏ, anh vừa cào tay trên mái tóc vừa liếc nhìn mình trên tấm gương treo tường. Tóc anh đang dài ra và từ chối bị thuần phục. Nó không còn nằm gọn phía sau nữa mà đang đổ xuống liên tục qua mắt.

McCade nheo mắt lại khi ngó chính mình.

Mặc chiếc quần bò sờn bạc, hình xăm rồng ló ra từ dưới tay áo bó chặt của chiếc áo phông đen cũng đã bạc màu, trông anh lại giống gã McCade trước đây, kẻ cưỡi xe máy đến từ Jersey. Chẳng còn chút nào hình ảnh một tay làm ăn phát đạt đã dự các buổi họp mặt của giới thượng lưu.

Anh cau mày dữ hơn trong gương. Đạo gần đây anh và Sandy thường lang thang ở mấy quán bi-a và quán bar theo phong cách quán-ven-đường. Sandy không phàn nàn gì, nhưng rất có thể cô cảm thấy không thoải mái ở những nơi đó, giống như cảm giác của anh khi đứng chuyện trò trong quán bar kiểu cách của các câu lạc bộ. Anh cảm thấy một thoáng tội lỗi, nhói đau vì bút

rút. Có phải ở bên anh nghĩa là kết thúc giấc mơ gia nhập xã hội thượng lưu của Sandy không?

Tuy nhiên, nàng yêu anh. Sandy thực sự yêu anh. McCade không nghi ngờ gì hết. Nếu có nghi ngờ thì giờ này anh đã không ở đây trước cái nhìn trừng trừng ngờ vực của người chủ cửa hàng. Trời đất, trông ông ta như thể không biết nên lấy khẩu súng cất dưới quầy ra hay gọi cảnh sát vậy.

McCade thấy thích thú hơn là khó chịu. “Xin chào,” anh mỉm cười với ông già, vừa chậm rãi thả lỏng thể đứng và không biểu đạt một chút hùng hổ nào. Anh đi tới quầy, đặt cả hai tay lên, gửi cho ông ta thông điệp ngầm: *Thấy chưa? Không vũ khí, không đe dọa.* “Tôi muốn mua nhẫn,” anh nói, và người chủ nhẹ nhõm ra mặt. “Nhẫn đính kim cương.”

“Tôi có thể biết cho dịp nào được không?” người chủ lịch sự hỏi sau khi hắng giọng.

“Được. Tôi đang tìm nhẫn đính hôn.”

Anh không thể ngăn nụ cười mà bản thân anh biết là ngớ ngẩn lắm, ông già bé nhỏ cười lại, dẫn anh tới quầy khác.

Anh thấy chiếc nhẫn muốn lấy cho Sandy ngay tức thì.

Nó có một viên kim cương duy nhất cắt kiểu sáu cạnh truyền thống, gắn trên vòng nhẫn vàng đơn giản. “Chiếc đó.” Anh chỉ xuống.

Ông già lại có vẻ bồn chồn. “Có lẽ chúng ta nên bắt đầu bằng việc xem xét giá cả,” ông ta nói hết sức lịch sự.

“À ừ. Bao nhiêu?”

Mất một cú hắng giọng rất to trước khi lời được tuôn ra. “Ba ngàn chín trăm...”

“Tôi trả tiền mặt được chứ?” McCade ngắt lời, “hay tôi nên dùng thẻ tín dụng vàng của tôi?”

Khi Sandy lái xe vào nhà để xe sau ngày làm việc, chiếc xe máy của McCade đã biến mất. Chẳng có nghĩa gì hết, cô tự nhủ, ráng dập tắt cảm giác âu lo đang bắt đầu thắt lại trong lồng ngực, ừ thì xe của anh đã biến mất, có gì to tát đâu. Anh đi đâu đó thôi, mua sắm hoặc làm gì đó. Hoặc... chỉ là cười xe ra ngoài.

Có lẽ là phóng trên đường cao tốc? Phóng để cảm nhận gió lùa qua tóc và nền đường lao vun vút dưới bánh xe? Phóng để nếm trải lại tự do anh đã thiếu những ngày qua?

Sandy đã dừng chân ở cửa hàng tạp hóa trên đường về nhà, nên lúc này cô đang bê các túi đồ ăn lên căn hộ của mình, ráng không suy nghĩ. Chắc McCade đã đi đến cửa hàng. Chỉ thế thôi. Cô từ chối xem xét khả năng anh đã ra đến đường 10 để rời thành phố. Nhưng dĩ nhiên có thể anh đã làm thế, và khi sức hút từ con đường tự do quá lớn, có thể giờ này anh đã ở New Mexico rồi.

Gắng giữ bình tĩnh, cô tra chìa khóa vào ổ, xoay và mở cửa. Cô sẽ không cho phép mình chạy vội tới tủ áo để xem chiếc áo da đen của McCade còn treo ở đó không. Cô mang đồ vào bếp, đặt các túi lên quầy, và...

Chiếc áo khoác của anh vẫn treo trên lưng ghế trong phòng ăn. Anh không thể đi xa được. Anh chưa từng ra đi mà không có chiếc áo này.

Sandy khuây khỏa đến mức choáng váng, và niềm khuây khỏa đi kèm với làn sóng tức giận -

giận chính mình. Có thể McCade là một người phiêu bạt, có thể anh tự do tự tại và dễ dàng cuốn theo đam mê, có thể anh có nhiều tính cách, nhưng anh không phải loại người sẽ ra đi mà không lời từ biệt.

Sandy đặt món kem hoa quả đã mua vào ngăn đá, rồi ấn nút trên máy trả lời tự động, lắng nghe thư thoại trong khi cất các món đồ khác.

Một tin nhắn rất vui vẻ từ mẹ cô ở Florida, chỉ với mục đích hỏi thăm và cảm ơn cô vì món quà sinh nhật.

Frank đã gọi sau khi cô rời văn phòng. Cậu ta muốn nói chuyện với McCade - việc gì đó liên quan đến một thương vụ bóng chày rất hoành tráng khiến cậu ta cực kỳ hứng khởi.

Tin nhắn cuối cùng cũng là gửi cho McCade. Sandy đang mở nước vào nồi mỳ ống to bự để bắt đầu nấu bữa tối, nhưng cô tắt vòi lắng nghe.

“Vâng, tôi là Graham Parks từ Hãng phim GCH ở Santa Monica. Tôi đang tìm Clint McCade. Tôi cần một người quay phim cho dự án sẽ bắt đầu trong chưa đầy hai tuần nữa ở Key West, Florida. Đây là một bộ phim tài liệu chúng tôi sản xuất cho Ban Truyền thông Dưới nước về nghiên cứu ngôn ngữ của cá heo. Tôi biết tên cậu qua Harry Stein ở xưởng phim Sóng Thanh, ông ấy nói cậu có kinh nghiệm quay phim dưới nước và cậu là thợ lặn có bằng. Tôi biết việc này gấp quá, nhưng người tôi sắp xếp làm dự án này bị tai nạn, chân cậu ta đang phải điều trị phục hồi, và, ừm... phim sẽ được hoàn thành trong vòng ba bốn tuần. Tôi thực lòng hy vọng cậu làm được. Gọi tôi càng sớm càng tốt nhé.”

Parks để lại số điện thoại và máy trả lời tự động kêu bíp hai lần. Không còn tin nhắn nào nữa.

Sandy đứng bên bồn rửa, chằm chằm ngó vô định vào cái nồi trên tay.

Dự án này sẽ bắt đầu trong chưa đầy hai tuần nữa. Chưa đầy hai tuần.

Không thể nào có lời mời hấp dẫn hơn. Clint đã thực hiện một cơ sở các phim quay dưới nước trước đây, và chúng nằm trong số những tác phẩm anh ưng ý nhất.

Sandy quay sang nhìn máy trả lời tự động, bỗng muốn ấn nút xóa để khiến cái tin đó biến mất. Nhưng cô không thể làm vậy. Cô không thể làm thế với McCade, và cô không thể làm thế với bản thân mình - nếu làm thế, cô sẽ luôn tin rằng anh ở lại với cô chỉ vì không biết về lời đề nghị tốt hơn ở Florida. Không, cô không thể xóa nó đi. Cô phải bật cho anh nghe.

Và lúc ấy McCade sẽ biến mất.

McCade ngửi thấy mùi sốt mỳ Ý khi anh bước vào căn hộ. Sandy đang ở bếp làm món sa lát. Cô ngược nhìn anh. “Chào. Anh về rồi đấy à?”

Cô đã thay quần áo công sở ra, và đang mặc chiếc quần dài cắt ống thành quần soóc cùng với áo yếm. Anh bước đến sau lưng cô và vén tóc qua vai.

“Chào á?” Anh nhẹ hôn lên cổ cô. “Đây là tất cả màn chào đón anh có hôm nay à?”

Cô xoay người, kiễng chân hôn anh. McCade kéo cô vào mình và chìm sâu vào nụ hôn cho tới khi anh cảm thấy người cô thả lỏng. “Thế tốt hơn nhiều,” anh nói khi cười với ánh mắt cô.

“Anh đi đâu đấy?”

McCade do dự, không muốn cho cô biết anh đã đến hiệu kim hoàn. “Ờ, em biết đấy,” anh nói phòng chừng. “Chỉ loanh quanh thôi.”

Sandy bước lui, chuyển sự chú ý về phía món sa lát. “Phóng xe loanh quanh à?” cô hỏi khi quay lưng về phía anh.

“Ừ.” Anh túm lấy nó một cách sung sướng như chứng có ngoại phạm. Cũng không phải là anh nói dối. Anh đã phóng xe đến và đi khỏi cửa hàng.

“Ồ.”

McCade nhắc vung lên xem nồi nước sốt. Ôi trời, thơm quá. Anh vòng hai tay quanh cô để rửa tay trong bồn. Sandy đã đặt mấy miếng ren lót đĩa lên bàn ăn, và anh mở ngăn đồ bạc lấy dao nĩa, đặt chúng lên bàn dọc theo vị trí hai chiếc khăn ăn.

“Có hai tin nhắn cho anh trong máy đấy,” Sandy bảo anh, vẫn tập trung vào món sa lát. “Hai tin nhắn cuối cùng.”

Cô nghe tiếng anh tới bên máy trả lời tự động khi dồn tâm trí cắt quả dưa chuột. Anh đã phóng xe đi không mục đích, đấy là điều anh làm khi cảm thấy bút rút không yên. Nghe xong tin nhắn của Graham Parks thì coi như McCade đã đi rồi.

Băng kêu xè xè khi anh tua lại.

Tin nhắn của Frank phát trước, sau đó đến đề nghị công việc.

Sandy không quay lại, nhưng cô thấy McCade trở nên hết sức yên lặng khi lắng nghe. Sau đó cô nghe tiếng bút di trên giấy khi anh viết số điện thoại. Cô chờ anh lên tiếng, nhưng anh không nói gì. McCade đang quan sát cô - mặc dù quay lưng, Sandy vẫn cảm thấy ánh mắt anh.

“Anh có thể trả lời ông ấy trong phòng ngủ nếu anh muốn.” Cô mừng vì giọng mình đều đều, điềm tĩnh.

“Sandy.”

Cô chậm chậm quay lại. McCade đang đứng gần chiếc máy trả lời, mảnh giấy ghi số điện thoại của Graham Parks nắm trong một tay. Anh dùng tay kia vén tóc khỏi mặt.

Cô không thể nhìn anh mà không muốn chạm vào anh, luồn tay qua đám tóc sáng bóng kia, ôm anh thật chặt và không bao giờ buông ra...

“Em cũng có thể tới đấy.” Cặp mắt anh mang sắc ngọc lam trong ánh hoàng hôn mờ ảo đang tuôn qua cửa nhà bếp. “Key West đẹp lắm,” anh nói. “Em sẽ thích ở đấy cho xem. Chúng ta có thể biến nó thành một... một kỳ nghỉ. Thậm chí mấy ngày cuối mình còn có thể thăm mẹ em nữa.”

“Em không thể nghỉ ba hay bốn tuần.” Sandy quay đi, bận rộn lau tay vào chiếc khăn treo trên tay nắm cửa tủ lạnh.

“Chắc chắn em nghỉ được,” anh tranh cãi. “Frank sẽ chớp lấy cơ hội ngay, cậu ấy muốn tự mình sản xuất thứ gì đó đến chết được. Để Frank chịu trách nhiệm đi, cậu ấy sẽ làm rất tuyệt...”

“Đấy đâu phải kỳ nghỉ chứ - anh phải làm việc mà.”

“Em có thể làm phụ tá cho anh. Hoặc tốt hơn nữa là tự quay bằng máy của em. Chúng ta có thể bơi cùng cá heo, Sand. Tuyệt vô cùng ấy. Hãy để anh bảo Parks...”

“Em chưa bao giờ lặn với bình khí.” Sandy không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện này. “Em không có bằng. Em còn chưa thực sự học bơi nữa - anh biết thế mà. Em chỉ biết mỗi bơi chèo thôi. Sẽ không được đâu.”

“Có chứ, nó sẽ...”

“Không, Clint. Không đâu.”

“Kìa, xem nào. Cá heo đấy, Sandy...”

“Anh lớn rồi, McCade,” cô sắc giọng. “Anh không cần em đi cùng. Hãy gọi Parks và bảo ông ấy rằng anh nhận việc.”

Thiết bị báo giờ réo giục dữ, và Sandy tới bếp để tắt nó.

McCade nhìn cô đổ nôi mỳ sôi sục vào cái chảo đặt trong bồn. “Có thể anh không cần em đi cùng,” cuối cùng anh nói, “nhưng anh muốn thế.”

Sandy cảm thấy nước mắt dâng lên. Ôi Chúa ơi, cô nghĩ, đừng để con khóc. “Có lẽ em có thể dành một tuần...” Nhưng rồi sao? Rồi cô sẽ phải quay về một thân một mình trên chuyến bay về Phoenix. Và chờ đợi, một thân một mình, tự hỏi liệu McCade có quay lại không, hay anh sẽ tiếp tục tìm được một dự án mới vô cùng hấp dẫn. Ba bốn tuần có thể mau chóng trở thành ba bốn tháng. Nếu may mắn thì cô sẽ gặp anh vào tháng mười hai tới.

“Một tuần không đủ.” Không đời nào anh nhận công việc bắt anh xa rời Sandy trong hai ba tuần. Không phải lúc này. Có lẽ năm tới, khi quan hệ của họ vững chắc hơn thì được. Nhưng ngay hiện tại, cho dù anh muốn bơi cùng cá heo ở Key West đến mức nào chăng nữa, anh vẫn muốn ở với Sandy hơn.

Anh cầm điện thoại lên, ấn số Parks đã để lại. Graham Parks nhắc máy.

“Clint McCade à! Tuyệt quá! Cảm ơn vì hồi đáp tôi nhanh thế.” Giọng ông ta oang oang qua đường dây. “Sau khi để lại tin nhắn tôi mới sực nhớ ra là chưa cho cậu biết ngày chính xác. Chúng tôi bắt đầu quay vào 20 tháng 5, nhưng Ban Truyền thông Dưới nước muốn đội quay tới trụ sở của họ muộn nhất là 15 tháng 5. Hình như có liên quan đến nghi thức giao tiếp với cá heo. Họ cảm thấy sẽ là xâm chiếm không gian riêng của đàn cá heo nếu những người quay phim thành linh thờ mặt vào bể mà không có cái gọi là ‘thời gian tìm hiểu’.”

“Hợp lý thôi. Tôi cũng không muốn người lạ nhảy vào bể của tôi mà không giới thiệu.”

“Harry Stein bảo tôi rằng nói về quay dưới nước thì cậu là người giỏi nhất,” Parks nói. “Cậu đang làm cái quái gì ở giữa sa mạc chứ? Không, đừng trả lời. Chỉ cần bảo tôi rằng cậu đồng ý.”

“Tôi sợ là không thể. Tôi xin lỗi, tôi...”

Sandy chộp điện thoại khỏi tay anh. “Xin lỗi ông Parks, ông có thể làm ơn giữ máy một lát không?” cô nói rất ngọt vào điện thoại, rồi chăm chăm nhìn McCade, vừa dùng bàn tay nắm ống thu để Parks không nghe thấy họ trò chuyện. “Anh khùng hả? Anh không thể từ chối việc này.”

“Có chứ, anh có thể...”

“Nhưng em biết anh muốn làm việc này!” Cô lắc đầu. “McCade, nếu anh không nhận thì anh sẽ mong rằng mình đã nhận, và lúc ấy anh sẽ đổ tội cho em!”

“Còn lâu!” Giọng anh nghe như bị xúc phạm. “Chúa ơi, Kirk, anh có phải trẻ con đâu. Anh có thể đưa ra quyết định mà không...”

Sandy đưa tay từ ống thu lên che miệng anh. “Ông Parks?” cô nói. “Khi nào ông cần quyết định cuối cùng của anh McCade?”

“Bây giờ,” Parks nói, nhưng rồi ông ta bật cười. “Có điều câu trả lời sẽ là không, nghe dám như vậy lắm. Có cơ nào để cậu ấy đổi ý không?”

“Không,” McCade lầm bầm dưới tay Sandy.

“Có”, cô nói.

“Vậy cậu ấy có thời gian đến thứ bảy,” Parks bảo cô. “Nhưng nếu quyết định sớm hơn thì tôi rất mong được thông báo.”

Sandy treo máy, quay sang nhìn McCade. Anh đang đứng khoanh tay trước ngực, ánh mắt rất không hài lòng.

“Khốn kiếp,” anh cáu kỉnh. “Ông ta cần biết để còn tìm người khác. Em là người nên biết rõ nhất một vài ngày có thể tạo ra khác biệt thế nào đối với một nhà sản xuất đang trong...”

“Em muốn anh nhận việc đó.”

Một phần cơn giận của anh chuyển thành hoang mang. “Tại sao?”

Cô quay đi, không thể nhìn anh. “Thực tế đi, McCade. Anh thực lòng nghĩ rằng em tin anh sẽ sống ở đây với em, hạnh phúc trọn đời mà không bao giờ nhận việc ngoài bang nữa sao?”

“Dĩ nhiên là không,” anh đáp nóng nảy. “Cả hai chúng ta đều biết sẽ không bao giờ như thế được. Nhưng anh chưa sẵn sàng đi.”

Cô bám chặt rìa quầy bếp. *Anh đã thú nhận. Rốt cuộc McCade đã thú nhận rằng anh sẽ không ở đây mãi mãi.* “Có gì khác biệt,” cô nói qua kẽ răng, “giữa việc đi bây giờ hay sau này chứ?”

Dù sao anh cũng sẽ đi. Nếu lần nữa, nếu không nhận việc này, anh sẽ hối hận. Và cô không muốn anh hối hận bất cứ điều gì nhỏ nhất về khoảng thời gian họ có với nhau.

“Khác chứ,” anh nói dữ dội. “Cực kỳ khác.” Anh nắm tay cô, nhưng cô giật ra. “Khốn kiếp, đừng tránh khỏi anh!”

Sandy đưa mắt nhìn anh thách thức, lệ đã chan chứa nơi mắt cô.

Anh chửi thề. “Anh yêu em, chết tiệt.” Anh nắm chặt hai vai Sandy, nâng cầm cô lên để cô phải tiếp tục nhìn anh. “Anh nói không cần em đi cùng, nhưng anh nói dối đấy. Anh có cần em. Anh cần em!”

McCade hôn cô say đắm, gần như điên dại, xâm nhập mọi giác quan của cô bằng vị của anh,

mùi của anh, sự đụng chạm của anh.

“Anh cần em,” anh lại thầm thì, “mọi lúc. Anh cần em nằm cạnh anh ban đêm. Anh cần em trò chuyện. Anh cần thấy gương mặt em, thấy em cười với anh. Anh cần làm tình với em...”

Sandy không biết nên cười hay khóc nữa, cô chỉ biết hôn lại anh một cách cuồng dại.

McCade rên lên khi tay cô lướt xuống túi quần sau của anh, khi cô ép mình vào anh. Anh đáp trả những nụ hôn của cô trong khi cởi áo cô một cách khéo léo, rồi dò tìm khuy quần cô. Quần áo của Sandy rơi vương vãi trên sàn.

Bằng một cú quét tay, McCade đã dọn trống bàn ăn, đám đồ bạc rơi loảng xoảng xuống mặt sàn. Anh nâng Sandy lên để cô ngồi trên bàn, và trong khi cô lột áo anh ra, McCade mở khóa quần và rồi, lay Chúa, anh đã ở trong cô. Cô níu vào anh, hai chân cô khóa quanh eo anh, kéo anh vào mình.

Sandy kéo McCade xuống người mình trong lúc áp lưng vào bàn, rùng mình bởi cách anh khóa lấp cô. Sandy yêu những lúc anh mất kiểm soát, và lần này anh thật hoang dã, bị chiếm giữ bởi cơn bão đam mê đang đưa cả hai lên một đỉnh điểm mới. Tim cô đập với nhịp điệu nguyên thủy, nhịp điệu ấy ngày càng tăng tốc với mỗi cú thúc của cơ thể McCade. Lửa bùng bùng trong mạch máu cô, ngọn lửa cô biết sẽ cháy suốt cả đời mình như một định mệnh. Cô yêu McCade sâu đậm, nồng nàn và vĩnh viễn.

Sandy mở mắt, nhìn lên vẻ thỏa mãn hoàn toàn trên mặt anh. Như thế cảm thấy cô đang nhìn mình, anh mở mắt và mỉm cười với cô. Chính nụ cười đặc trưng thân thuộc ấy khiến Sandy chao đảo, xoáy cuộn vào cực khoái, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác dâng trào làm cơ thể cô rung chuyển. Cô cũng cảm thấy sự giải phóng của anh, sự bùng nổ mãnh liệt khiến anh ngưng thở và kiệt sức, đổ rạp xuống cô.

“Trời đất ơi,” anh lẩm bẩm, nâng người lên.

Sandy cười. “Em không thể tin mình vừa làm chuyện đó trên bàn ăn,” cô nói. “Em sẽ không thể nào ngồi đây ăn mà không nghĩ về những phút vừa rồi. Nếu không kiểm cái bàn mới thì em sẽ nhớ chuyện này mãi mãi - ít nhất hai lần một ngày, bữa sáng và bữa tối.”

“Tốt.” McCade không thể ngăn sự thỏa mãn trong giọng mình. “Vậy thì em sẽ nhớ ít nhất hai lần một ngày là anh yêu em biết bao nhiêu.”

Sandy hôn anh, buồn lạ lòng vì lời anh nói. Đáng ra mình phải vui chứ - anh yêu mình mà.

Mình không bao giờ quên điều ấy. Nhưng một ngày nào đó anh sẽ quên.

Tony nhìn McCade đầy phê phán qua tấm gương, đoạn cắt thêm một vài phân nữa hai bên tóc anh.

“Kể xem nào, cưng, lý do thực sự cậu không muốn nhận việc ở Florida là gì?” Anh chàng vốc dáng to con vừa hỏi vừa nhướn một bên chân mày dày, sẫm.

“Tớ bảo cậu rồi,” McCade nói. “Tớ không muốn đi. Sandy vừa mới quen với việc có tớ ở bên, và tớ cũng không muốn công việc đó. Thật đấy.”

“Nếu cậu không muốn công việc đó,” Tony khoanh tay, “thì cậu sẽ chẳng bao giờ kể cho tớ

biết.”

“Tớ chỉ cố lấy chuyện làm quà thôi.”

“Tớ không nghĩ vậy, McCade.”

McCade cười. “Phải rồi. Cậu quá thông minh mà, Tony, cậu nói xem vì sao tớ không muốn đi Florida đi?”

“Vì cậu biết nếu giờ mà đi, Sandy sẽ nghĩ cậu bỏ đi vĩnh viễn.” Mắt Tony híp lại khi anh ta cười tự mãn với hình McCade trong gương.

McCade chửi thề trong hơi thở. Anh ghét phải thừa nhận, nhưng Tony nói đúng. Đấy dứt khoát là một phần lý do anh không muốn đi. Anh đã thấy nỗi buồn ẩn giấu trong mắt Sandy. Bất kể anh nói gì chẳng nữa, cô cũng không tin rằng anh thật sự sẽ ở bên cô. Anh hy vọng sau tối nay điều đó sẽ thay đổi.

“Muốn một lời khuyên không?” Tony hỏi.

“Không.”

“Cách duy nhất để cô ấy tin cậu sẽ ở lại, đó là cậu phải ra đi.” Anh ta giơ tấm gương ra sau để McCade thấy phần sau tóc mình. “Đó là phép nghịch biện. Cô ấy nghĩ cậu đi luôn, nhưng khi cậu quay về thì cô ấy sẽ biết mình đã sai.”

“Xuất sắc,” McCade lau bầu, đảo mắt. “Hôm nay là ngày tớ phải trả lời Parks. Việc đó vừa khéo với kế hoạch hỏi cưới Sandy tối nay của tớ.”

Tony nhìn chòng chọc. “Cậu vừa mới nói...?” Anh ta cười vang, nhảy vòng quanh ghế McCade. “Tớ biết mà, tớ biết mà,” anh ta ngâm nga. “Ồ, vụ này quá tuyệt! Clint McCade kết hôn!”

“Thôi đi,” McCade gắt gỏng, đứng lên.

Tony ngừng lại, đôi mắt nâu ấm áp. “Tối nay Sandy sẽ là một quý cô hạnh phúc.” Anh ta bắt tay McCade để chúc mừng. “Tối nay, và cho đến hết đời cô ấy.”

McCade mỉm cười, nhưng anh tự hỏi - không phải lần đầu tiên - liệu anh có đang làm điều đúng đắn. Anh biết đối với mình thì còn hơn là đúng đắn nữa. Nhưng đối với Sandy thì sao? Anh tiến tới cửa, không thể giữ sạch cảm giác rằng anh đang trốn tránh một điều gì đó ở đây.

Chương 11

Cái cổ áo dạ phục của McCade chật quá sức. Anh đứng nhăm nháp sô đa, quan sát Sandy bận rộn đi cùng Simon Harcourt quanh phòng. Dự án Harcourt đã hoàn thành, và họ quay lại khu nghỉ dưỡng Pointe để tổ chức buổi chiếu ra mắt công chúng lần đầu tiên bộ phim tài liệu dài ba mươi phút do Video Enterprises thực hiện cho chiến dịch của Harcourt.

Bộ phim hay. Rất hay. Chất lượng tuyệt hảo và cực kỳ hiệu quả.

McCade di chuyển một chút sang bên để trông thấy cô. Sandy đang mặc bộ váy ưa thích của mình, chiếc váy đen hai dây. Tóc cô búi cao trên đầu, vài lọn tóc xuống quanh bờ vai mịn. Trông cô duyên dáng và gợi cảm, nhưng cũng lịch thiệp, xinh đẹp, điềm tĩnh và tiết chế.

Người đàn ông đang trò chuyện với Sandy bước sang một bên, và McCade nhận ra James Vandenberg cũng ở đó. Gã đang ngắm cô. Tay McCade siết chặt chiếc cốc khi anh thấy ánh mắt gã bắt đầu du hành chậm rãi từ mặt cô xuống dưới.

Thả lỏng đi, McCade ra lệnh cho mình. Nàng quá sức nổi bật. Đàn ông dán mắt vào nàng. Đây là những gì Vandenberg đang làm, chỉ nhìn thôi.

Anh cảm thấy hộp nhẫn nặng nặng trong túi áo dạ phục. Một vài giờ nữa khi bữa tiệc kết thúc, anh sẽ dẫn Sandy sang một bên và... McCade mỉm cười. Sau khi nàng đeo nhẫn của anh trên tay, chắc chắn James sẽ nghĩ hai lần trước khi ngắm nàng như thế.

“Clint McCade phải không nhỉ?” Giọng nói cất lên sau lưng khiến anh quay lại. “Tôi nhớ tên giỏi lắm đấy.”

Đó là Aaron Fields hồng hào béo tốt, thẳng cha làm việc ở Kênh 5, thẳng cha Sandy đã từng hẹn hò một lần với những hậu quả thảm hại mà cô vẫn chưa kể hết cho McCade nghe. Đứng cạnh gã là một người đàn ông mũi dài mảnh có điệu bộ rất buồn chán.

Fields giơ tay và nói: “Aaron Fields, Kênh 5.” Gã trở vào bạn mình. “Đây là Jim Grove, trợ lý sản xuất.”

“Chào anh.” McCade chuyển cốc sang tay trái để bắt tay gã.

“Tôi mừng vì bọn tôi đã tìm thấy cảnh phim của Harcourt trong kho lưu trữ,” Fields nói. “Cái cảnh phim trong trung tâm cộng đồng ấy? Nó là của bọn tôi.”

McCade gật đầu. “Tôi nghĩ Sandy - Cassandra đã sử dụng phần đó rất tốt.”

“Ờ.” Fields nhìn qua vai McCade, rõ ràng không lắng nghe.

Người đàn ông gầy gò cũng đang nhìn gì đó phía sau lưng McCade, anh hướng theo ánh mắt họ và thấy Sandy đang bắt tay một phụ nữ luống tuổi phía bên kia phòng.

Fields dùng bàn tay cầm ly ra dấu về phía đó cho Grove.

“Cassandra đấy, cô nàng sát thủ tóc vàng trong cái cửa màu đen nhỏ xíu.” Gã quay sang phía McCade. “Tôi nghe thiên hạ đồn rằng dạo này cô ta đang hẹn hò với cậu.”

McCade ép mình cười nhả nhận. “Đúng vậy.”

“Cậu hạnh phúc về chuyện đó, hả?” Fields cười tự mãn đáp lại. “Tôi cá là thế. Khi mới nghe hai người là một cặp, thực tình tôi khó chịu đấy - gì chứ, cậu là nhân viên quay phim mà. Người ta nghĩ cô ta đi với đạo diễn hoặc nhà sản xuất, một người có tiếng tăm, có quyền lực chứ không phải một nhân viên tầm thường. Tôi thực sự ngạc nhiên vì cô ta không cặp với James Vandenberg đấy. Đó là người có quyền lực...” Gã lắc đầu, lia mắt qua phòng nhìn lại Sandy và James.

McCade ráng dập tắt nổi tức giận đang dấy lên trong anh. Thằng cha này vừa ngu ngốc vừa khốn nạn. Không gì thốt ra từ miệng gã đáng phải bận tâm cả. Tuy nhiên, anh quay sang gã nhỏ con kia, khiến gã im miệng với một cái nhìn chết chóc và nụ cười nguy hiểm. “May là thằng chuyên viên tầm thường này dễ tính, không thì hắn sẽ coi cậu vừa rồi là sỉ nhục đấy,” anh nói.

“Kìa, không xúc phạm gì đâu, tôi chỉ nghĩ...” Fields nhún vai và quay sang Grove.

McCade bắt đầu bước đi, nhưng anh dừng chân khi nghe Fields nói: “Tôi không biết lí do bí ẩn nằm ở đâu. Hóa ra đó là ngài McCade - người quay phim thắng giải Emmy cơ đấy. Dĩ nhiên, Video Enterprises không thể nào trả được mức lương xứng đáng cho cậu ta, vậy nên Cassandra Kirk ra mặt để kiếm được điều cô ta muốn. Cô ta đã làm hết như thể với tôi hồi tôi có cuộn băng cô ta cần và...”

“Thằng chó dối trá!”

McCade đặt tay lên vai Fields, xoay gã lại, và dùng hết sức bình sinh đâm thẳng vào mũi gã.

Anh ghi nhận với một chút thờ ơ việc Fields đã hơi tung người lên khỏi mặt đất, đoạn hạ cánh đầy khiếm nhã xuống một người phục vụ bê khay sâm panh đi ngang qua.

Các vị khách trong vòng bán kính sáu mét được tắm bởi sâm panh. Tiếng kêu thét ngạc nhiên nhanh chóng chuyển thành la ó vì thịnh nộ khi Aaron Fields bật dậy, máu đổ từ mũi gã.

McCade phải khen thằng cha đó. Gã không có nhiều chất xám, nhưng gã đủ trí khôn để không lao vào McCade và tiếp tục trận ẩu đả mà hắn nắm chắc phần thua. Thay vì thế, Fields đứng thẳng dậy. “Mày sẽ được nói chuyện với luật sư của tao.”

“Được thôi,” McCade nói. “Khi mày gọi hắn, mày có thể đề cập đến từ ‘sỉ nhục người khác’.”

Fields ngoan cường. “Từ ‘tấn công và hành hung’ phù hợp hơn nhiều đấy.”

McCade cười. “Hành hung à? Tao không nghĩ vậy.” Anh tiến tới một bước đầy đe dọa, và Fields ngay lập tức co mình. “Mày muốn hành hung hả? Xéo ra ngoài rồi tao sẽ đá mày bay qua bãi đỗ xe, đồ đê tiện.”

“Có chuyện gì ở đây thế?” James Vandenberg xuất hiện, điềm tĩnh và tự chủ. Đám đông rẽ ra cho anh ta tiến tới, và anh ta bước ra đứng giữa hai người đàn ông.

“Thằng này tấn công tôi.” Fields trở vào McCade đầy vẻ buộc tội.

Sandy chen qua đám đông, và McCade thấy cơn sốc trên mặt cô, ngọn lửa giận dữ trong mắt cô.

McCade nhìn cô kéo Vandenberg sang một bên, nói khẽ vào tai gã. Tay luật sư gạt đầu, Sandy biến mất vào đám đông mà không liếc nhìn McCade lần nào nữa.

James nắm chặt tay của cả Fields và McCade. “Các quý ông, có lẽ chúng ta có thể tiếp tục trò

chuyện ở ngoài...?”

Không khí ban đêm nóng nực bên ngoài tiền sảnh.

Ngay khi họ ra đến lối xe chạy phía ngoài, tránh xa khỏi cái nhìn soi mói của đám khách của Harcourt, James khoanh tay. “Chuyện - quái gì đã diễn ra vậy hả?”

“Tôi muốn gọi cảnh sát.” Fields bịt chiếc khăn tay lấm máu vào mũi. “Tôi muốn báo án.”

“Cậu đánh ông ta à?” James hỏi McCade.

“Ờ, phải,” McCade nói đều đều. “Gã nói linh tinh về Sandy và...”

“Tôi nghĩ mũi tôi vỡ rồi,” Fields than vãn.

“Nếu mũi mày bị vỡ,” McCade bảo gã, “thì mày sẽ biết ngay. Tin tao đi. Tao không đánh mày mạnh đến mức vỡ mũi đâu.”

Fields tiếp tục thở phì phì, và James kéo gã sang một phía. Giọng tay luật sư quá nhỏ không thể nghe thấy, vì vậy McCade tựa mình vào cây cọc căng tấm vải bạt nơi lối vào khu nghỉ dưỡng, chờ đợi, ước gì mình vẫn còn hút thuốc, ước gì có một điều để hút.

Sandy giận lắm đây. Và cái cách cô bỏ đi mà không thèm nhìn anh... Đau lòng thật. Anh muốn quay vào trong, tìm Sandy và cố giải thích về chuyện đã xảy ra, về điều Fields đã nói về cô. Anh đứng dậy, tiến tới cửa, nhưng Vandenberg liếc nhìn anh, cái nhìn mang thông điệp ‘đừng di chuyển’. Thằng cha này sẽ là một ông hiệu trưởng cấp ba tuyệt đấy.

Anh không rõ Vandenberg nói gì với Fields, nhưng rút cục Fields được hộ tống tới trung tâm y tế gần đó trên chiếc limo bóng bẩy cùng với một phụ tá của Harcourt.

Khi ánh đèn chiếu hậu của chiếc xe khuất dần, Vandenberg quay sang McCade, lãnh đạm. “Tôi sẽ phải yêu cầu cậu rời khỏi đây,” gã nói. “Sao cậu không lấy xe của Cassandra ấy? Tôi sẽ chở cô ấy về.”

McCade cười, nhưng không mấy may hài hước. “Ờ, phải. Còn lâu, Vandenberg.”

“Tối nay chúng ta uống hơi nhiều nhỉ? Tôi có nên gọi taxi cho cậu không?”

“Chúng ta chỉ uống cola cả buổi tối.” Anh khoanh tay. “Tôi sẽ chờ Sandy ở đây. Cassandra. Cảm ơn nhiều.”

“Tôi e không thể được. Tôi muốn cậu rời nơi này.”

McCade hít một hơi, xoa dịu mình. “Coi này, thằng cha đó đã hành xử như tên khốn.”

“Thế cậu thì sao hả, McCade?” James đáp trả một cách nghiêm khắc. “Cassandra đang nói chuyện với một người đại diện cho Ủy ban Du lịch Arizona, cố gắng kiếm một thỏa thuận về thương vụ du lịch cho bang. Còn cậu thì làm gì chứ? Cậu khơi mào một vụ đánh lộn! Cô ấy sẽ nói gì đây? ‘Xin thứ lỗi vì tôi cần đi xem có phải bạn trai tôi - người cũng tình cờ là một nhân viên của tôi - đã đánh vỡ mũi một kẻ thô lỗ đáng ghét không’ hả?”

“Tôi không biết việc ấy.” McCade khẽ chửi thề, nhắm nghiền mắt. “Tôi đã không nghĩ...”

“Không đùa đâu. Sao cậu không ban cho cả Cassandra lẫn ngài Harcourt một ơn huệ và lánh đi

nhỉ? Chỉ cần báo chí dính dáng vào là chuyện này biến thành mớ rắc rối lố bịch ngay.”

McCade quay người bước đi trên lối xe chạy, nhưng đoạn anh quay lại. “Tôi xin lỗi,” anh nói lặng lẽ, chân thành.

“Quay về California đi, McCade.” Vandenberg không mấy may xúc động trước lời xin lỗi. “Cassandra sẽ ổn hơn khi không có cậu. Cậu không xứng với cô ấy.”

McCade nuốt lại những từ anh muốn nói, những từ súc tích và rõ ràng sẽ cho James biết gã có thể làm gì với chính mình. Tay luật sư chờ anh nói chúng, chờ anh làm vậy, một nụ cười mỉm khẽ nhếch lên nơi khuôn miệng hoàn hảo của gã. Nhưng McCade thà chết còn hơn giúp cho thằng cha đó thỏa mãn.

Nín lặng, anh quay người bước vào bóng tối của đêm Arizona oi nồng.

McCade đang ngồi trên yên xe máy, chờ Sandy khi cô lái vào bãi đỗ xe.

Anh đứng dậy khi cô rời khỏi ghế lái và chăm chăm nhìn anh nghiêm nghị.

Im lặng bao trùm, và McCade liếm môi bồn chồn. Chết tiệt, nàng điên tiết với mình. Biết nói gì đây?

“Anh xin lỗi.”

Cô cười, nhưng nó giống tiếng nước nở hơn. “Và thế sẽ giúp mọi việc tốt hơn ư?”

“Anh không biết nói gì nữa,” McCade lặng lẽ bảo. “Anh không thể bảo em rằng anh sẽ không làm lại y hệt như thế. Gã ta đáng bị...”

Ngọn lửa đã âm ỉ cháy trong Sandy hai tiếng qua giờ bùng lên. “Còn em thì sao, McCade? Em đáng bị như thế ư? Sao anh có thể làm vậy với em?” cô cao giọng. “Sao anh có thể khơi mào đánh lộn đúng vào sự kiện quan trọng nhất trong sự nghiệp của em? Chúa ơi, thật xấu hổ!”

“Anh nói rằng anh xin lỗi...”

“Anh xin lỗi. Tuyệt thật. Anh xin lỗi.” Sandy đóng sầm cửa xe. “Em đã làm việc vất vả để leo lên được vị trí này, và anh đã suýt phá hủy tất cả trong một đêm bằng hành động ngu ngốc, ngớ ngẩn, mặt hàng của anh!” Cô bắt đầu bước tới bước lùi, không thể kìm cơn giận, không thể đứng yên. “Em đã bỏ lại tất cả những thứ đó ở New Jersey, trong cái khu nhà bắn thủ toàn chuột bọ và hàng xóm gào thét ném đồ vào nhau suốt cả đêm ấy. Em đã biến khỏi đó, McCade, và nơi em tới, người ta không thể cứ thủ thế rồi đâm người khác - ngay giữa mũi nữa chứ - vào lúc bữa tiệc đang diễn ra!”

McCade đứng im. Sandy nói đúng. Cô có mọi lý lẽ để giận anh.

“May cho anh, Aaron Fields không đòi báo án!” cô tiếp. “Vụ đó sẽ thật tuyệt trên báo sáng đấy. “Tình nhân của nhà sản xuất phim vào tù vì đánh lộn!””

“Em không muốn biết vì sao anh đánh gã ư?”

“Không!” Sandy gào lên, sau đó cố hạ giọng. “Không, em không muốn! Lý do anh đánh gã không liên quan. Sự thật là không có chỗ cho bất kỳ dạng bạo lực nào, vì bất kỳ lý do nào tại một nơi

như Pointe. Đây không phải là quán rượu của dân cuời xe máy, McCade! Đánh nhau không phải là nghi thức giao tiếp được chấp chận giữa bạn bè và các đối tác của em! Nếu anh không thể học được thì có lẽ anh nên đi Florida cho rồi! Có lẽ anh sẽ gặp may hơn khi giao tiếp với đám cá heo đấy.”

Ngay khi lời vừa rời miệng, cô đã mong mình có thể thu chúng về. McCade sững sờ.

“Em nói đúng, anh không hòa nhập được. Anh không thể thay đổi nhiều hơn những gì đã làm, và như thế vẫn không có chỗ dành cho anh trong thế giới của em. Em nên bỏ anh lại đằng sau như đám chuột gián kia.” Anh nhìn cô, nỗi đau tràn trong mắt. “Hoặc có lẽ em đã bỏ rồi,” anh thì thầm, “chỉ là anh chưa nhận ra thôi.”

Với một cú nhảy lên xe, anh khởi động chiếc Harley.

“Clint, chờ đã!” Sandy gào, nhưng anh không nghe thấy vì tiếng rú của chiếc xe. Sandy chạy đến, nhưng trước khi cô đến nơi, anh đã lao đi, để lại phía sau mùi cao su cháy khét và âm vọng từ những lời giận dữ tàn nhẫn của cô.

Hơn ba giờ sáng McCade mới về. Sandy vẫn chờ anh trên đi-văng. Cô đứng dậy ngay khi anh vào nhà.

“Em xin lỗi,” cô bảo anh. “Em không có ý như vậy, Clint.”

McCade nhìn cô. Lời lẽ mắc trong họng, nhưng anh phải nói. Anh đã quyết chí, và giờ anh phải thực hiện theo. “Anh nghĩ đã đến lúc anh phải đi rồi.”

Mắt anh đầy nước, và anh nuốt xuống, chớp mắt. Khốn kiếp, anh không thể để cô thấy anh khóc.

“Không...”

McCade quay mặt đi. Sandy không che giấu nước mắt mình, và hình ảnh cô khóc khó chống lại quá đổi. Anh phải ra khỏi đây. Thật nhanh.

“James Vandenberg nói đúng,” anh lẩm bẩm. Sandy sẽ tốt hơn khi không có anh. “Anh đã gọi cho Graharn Parks bảo rằng anh sẽ nhận việc ở Florida. Em đứng từ đầu đấy,” anh nói dối. “Anh thật sự muốn việc đó. Và chắc chắn đã đến lúc anh nên đi tiếp rồi.”

Sandy chăm chăm nhìn anh trong yên lặng, McCade cảm thấy tồi tệ vì biết nỗi đau mà những lời của anh đã gây ra. Nhưng nếu anh ở lại thì về lâu về dài, anh còn làm tổn thương cô nhiều hơn nữa. Anh phải bám vào ý nghĩ ấy.

Sandy gật đầu, sự chấp thuận lạnh lẽo của cô khiến anh đau đớn. Cô đã chờ anh bỏ đi. Bất chấp bao nhiêu lời yêu thương và hứa hẹn vĩnh viễn của anh, cô vẫn không tin. Và hiện giờ anh đang bị ép buộc phải chứng minh rằng cô đã đúng.

“Khi nào?” Sandy hỏi khẽ.

“Tốt hơn hết là đêm nay.”

McCade vào phòng ngủ, nhanh chóng cởi dạ phục ra. Anh treo nó gọn gàng vào tủ áo của Sandy, cạnh chiếc quần và đám áo cô đã mua cho anh. Nơi anh tới sẽ không cần dạ phục, và anh không

muốn mặc đồng quần áo ấy.

Anh mặc quần bò và áo phông sạch của mình. Chiếc quần kia được nhét trong túi cùng với mớ áo và đồ lót còn lại. Anh cố không nghĩ gì khi đóng gói, cố không cảm thấy gì.

McCade mang túi đồ ra hành lang ngoài, lấy áo khoác khỏi tủ rồi đặt tất cả xuống cửa trước. Hộp đựng máy quay nằm trong phòng khách, anh đi lấy nó, kiểm tra để đảm bảo các chốt đã cài.

“Ở lại đêm nay đi, Clint.” Giọng Sandy quá khẽ, anh khó lòng hiểu được cô nói gì. Khó, nhưng anh hiểu.

Cô đang ngồi trên đi-văng, mặt tái nhợt, đôi mắt mở to tràn đầy đau đớn. McCade phải rời mắt đi.

Anh muốn ở lại. Chúa ơi, anh muốn ở lại xiết bao. Nhưng anh muốn ở lại vĩnh viễn chứ không chỉ đêm nay. Không đời nào anh có thể ngủ trên giường cô đêm nay, không đời nào anh cõ thể làm tình với cô mà không để lộ mình. Và anh sẽ không làm thế.

“Anh không nghĩ đó là ý hay.”

Rõ ràng đó không phải câu trả lời cô chờ đợi.

“Anh phải đi.” Một tay nhấc máy quay, một tay cầm túi đồ và áo, anh bước ra khỏi cửa rồi khép kín nó lại sau lưng.

Sandy không đi làm suốt bốn ngày tròn.

Cô lau dọn căn hộ cho tới khi nó sạch đến mức có thể ăn trên sàn. Cô xem phim truyền hình dài tập, đọc lại những cuốn sách yêu thích. Cô dậy muộn và ngủ trưa. Cô sắp xếp lại giá sách của mình theo thứ tự bảng chữ cái, nhưng không thích, vì thế cô xếp lại theo kích cỡ và màu sắc. Cô xem toàn bộ thư viện phim hài lãng mạn của mình, nhưng không cười lấy một lần.

McCade đi rồi.

Thứ năm, cô có cuộc gặp không thể hoãn với Simon Harcourt và James Vandenberg. Sau nhiều ngày chỉ mặc pajama và quần soóc ống rộng, cô ăn vận chỉnh chu trong chiếc váy hè hoa xanh và trang điểm cho tươi tắn. Cô xõa tóc, như McCade thích.

Thật lạ lùng khi rời nhà sau bốn ngày biệt lập. Mặt trời nóng đến tan chảy, bầu không khí như lò lửa, nóng và khô rang. Đây mới chỉ là cuối xuân. Mùa hè đang tới và sẽ là địa ngục.

McCade đứng đấy, Sandy nghĩ khi bật điều hòa trong xe. Du hành dọc theo đất nước cùng với sự biến đổi của thời tiết là một ý hay. Không có gì ập xuống Arizona vào tháng một, nhưng tháng bảy là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Vừa lái xe, cô vừa tự hỏi McCade sẽ đi đâu sau khi quay xong phim ở Key West. Cô tự hỏi tới lần thứ năm triệu từ khi anh bỏ đi là liệu có bao giờ cô trông thấy anh nữa không.

Sandy ngẫm đi ngẫm lại ý tưởng mua vé máy bay tới Miami theo anh. Anh sẽ làm gì nếu mình đột nhiên xuất hiện ở Florida nhỉ? Chúa ơi, ngộ nhỡ anh đã tìm thấy người tình khác thì sao? Mà cho dù không phải thế đi chăng nữa thì cũng chẳng có gì khác biệt, chẳng có gì thay đổi,

McCade rất cuộc đã thừa nhận rằng anh yêu tự do hơn là yêu mình.

Cô đưa xe vào bãi đỗ của Video Enterprises.

McCade đi rồi. Đơn giản là mình phải quen với điều đó. McCade đi rồi, và có bám theo anh cũng chẳng thể mang anh trở lại.

Theo lịch thì Frank đang ở Phòng quay A, quay một phần của video ca nhạc. Dòng chữ đỏ “Đang tiến hành” không sáng trên cửa phòng quay nên Sandy đẩy cửa ra. Các thành viên của ban nhạc đang nói chuyện với Frank trước phòng màn xanh. Phần còn lại của căn phòng tối om. Một chiếc máy quay phim được đặt gần cô trong bóng tối. Cô bước vào trong.

“Gary, cậu có thể bảo Frank rằng tôi muốn...”

Người đang đứng sau máy quay không phải là Gary. Cũng không phải là O'Reilly.

Đó là McCade.

Sững sờ, Sandy nhìn chòng chọc vào mắt anh cả năm giây trước khi anh nhìn đi nơi khác.

“Anh làm gì ở đây?” cô thì thầm, hầu như không dám thở, hầu như không dám hy vọng.

“Anh đã hứa với Frank sẽ giúp cậu ấy làm video này.” Anh không nhìn cô. “Bốn hôm nữa anh mới phải có mặt ở Key West, vì vậy...” Anh nhún vai.

Hiển nhiên anh không ở đây để gặp mình rồi.

Sandy gật đầu, chống lại nỗi thất vọng. “Anh làm ơn bảo Frank rằng em muốn nói chuyện với cậu ấy khi cậu ấy có thời gian.” Bằng cách nào đó cô xoay sở giữ được giọng đều đều.

“Được thôi.” Anh liếc nhìn vào mắt cô khoảng nửa giây trước khi liếc đi. Nhưng rồi anh nhìn lại. “Em ổn không?” anh hỏi khẽ.

Nhìn vào mắt anh giống như bị hút vào một xoáy nước vậy. Ngay khoảnh khắc đó, Sandy nhận ra rằng mình sẽ chẳng bao giờ hồi phục được. Cô sẽ yêu anh cho tới hết đời, bất kể anh có yêu cô hay không. Cô quay đi trước khi anh thấy những giọt lệ bất chợt dâng lên trong mắt.

Không, cô không ổn. Cô sẽ không bao giờ ổn nữa.

“Em không sao.”

McCade nhìn Sandy đóng nhẹ cửa sau lưng. Trông cô ổn cả, có lẽ hơi mệt, nhưng ổn cả. Cô đã nói rằng cô không sao; quý tha ma bắt, chắc hẳn cô đã quên anh tới một nửa rồi.

Thế là tốt chứ sao, chẳng phải đấy là điều anh muốn ư?

Vậy thì sao anh cảm thấy tệ thế này chứ?

Chương 12

Điện thoại reo khi Sandy mở cửa. Cô quăng cặp xuống rồi chạy vội đến bếp. Khi cô nhắc điện thoại lên, máy trả lời tự động bắt đầu bật, và Sandy kêu lên để người bên kia nghe thấy trong khi cô cố gắng tắt cái máy mắc dịch ấy.

“Phù!” Cuối cùng cô thở ra trong chiến thắng. “Xin lỗi. Tôi đây. Bạn gọi đúng lúc tôi bước qua cửa.”

“Khá vất vả nhỉ, cung. Thế mà em được cho là thiên tài kỹ thuật hay gì đấy á? McCade đã nói thế đấy. Chắc là hấn ta lừa anh rồi.”

Giọng nói quen thật, nhưng cô khó nhận ra. Đó là... “Tony à?”

“Chuẩn,” anh chàng cắt tóc trả lời vui vẻ. “Tai tốt đấy, bí ngô. Có McCade ở đấy không?”

“Ừm. Không, thực ra là không.”

“Không sao,” Tony nói. “Thực tình anh muốn nói chuyện với em cơ. Khi nào ngày hạnh phúc diễn ra đấy nhỉ?”

Sandy dựa người vào bàn bếp khi đá giày ra. Chúa ơi, chân cô đau thật. “Ngày gì cơ?”

“Ngày hạnh phúc ấy,” anh ta nhắc lại. “Em biết đấy, sự kiện lớn... Đây là cô dâu trong bộ váy trắng...” Anh ta hát lớn, giọng ngang phè. “Đám cưới lớn hay nhỏ đấy? Em đã chọn hoa văn đồ sứ chưa? McCade đã bảo em đi cùng đến Key West với cậu ta để nghỉ trăng mật chưa? Thôi nào, em gái, kể đi. Cái đầu tò mò này muốn biết lắm rồi.”

Sandy nặng nhọc ngồi xuống chiếc ghế gần nhất. “Tony, có ai bảo anh rằng McCade và em sắp kết hôn ư?” cô hỏi cẩn trọng.

“Hẳn rồi, cô bé.” Anh ta thở khẽ khi cười. “Anh nghe chuyện từ chính miệng chàng ngựa nhé.”

“Đó chỉ là tin đồn vớ vẩn thôi.” Cô chống lại những giọt nước mắt một lần nữa chực trào ra. “Chính xác anh nghe từ chàng ngựa nào? Chắc không phải từ Mr. Ed[10] đâu nhỉ?”

“‘Chính miệng chàng ngựa’ nghĩa là anh nghe từ chính chủ ấy,” Tony nói. “Em biết đó, McCade chứ còn ai.”

Sandy bám tay vào ghế để khỏi ngã nhào. “Tony, McCade đã chuyển đi từ đêm thứ bảy.”

“Vậy á?” Giọng anh ta nâng lên một quãng tám. “Nhưng...”

“Anh ấy đã bảo gì với anh?” cô hỏi. “Có phải về một cậu tên Frank với vụ cá cược ở văn phòng không? Đấy chỉ là chuyện đùa thôi.”

Yên lặng. Cô hầu như có thể nghe thấy Tony nghĩ.

“Khôngggg,” sau cùng Tony nói. “McCade đến đây vào chiều thứ bảy để cắt tóc. Cậu ta bảo anh là tính ghé qua hiệu kim hoàn trên đường về. Chiếc nhẫn đã được ước cỡ, chỉ chờ đến lấy thôi. Nghe vậy, anh đoán cậu chàng lên kế hoạch cầu hôn tối hôm đó.”

Tối thứ bảy. Cái tối McCade đã đắm vào mũi Aaron Fields. Cái tối cô đã mất tự chủ và la hét vào mặt anh, buộc tội anh về những thứ có Chúa mới biết là gì.

Cô nhắm mắt. “Ờ, anh ấy không hỏi gì em cả. Bọn em cãi nhau và giờ anh ấy đi rồi.”

Tony chửi thề. “Anh cho em biết nhé, cha đó có thể ngốc lắm đấy.”

“Anh có chắc anh nghe đúng không?”

“Tai anh không sao cả, cô em ạ. Anh nhớ rằng anh đã bảo cậu ta nên nhận việc ở Florida, bởi đấy là cách duy nhất để em tin rằng cậu ta sẽ ở bên em.”

Sandy lắc đầu. “Em không hiểu. Bỏ đi dường như không phải cách hay để chứng minh rằng anh sẽ không đi.”

“Động não nào, Einstein!” Tony gầm lên. “Cậu ta đi rồi sẽ quay về, hiểu chưa? Dầu sao thì sau khi anh nói thế, McCade vẫn bảo sẽ không đi Florida vì sẽ hỏi cưới em. Hoặc đại khái như thế. Cậu ta đã dùng từ ‘cưới’ mà?” Tony phát âm rất chậm. “‘Cưới’ như là kết hôn ấy. Như là hạnh phúc trọn đời ấy!”

Chẳng có lý gì cả. McCade đã khẳng định rằng anh ra đi vì đã đến lúc để đi tiếp, vì anh muốn nhận việc ở Florida. Tuy nhiên, anh nói vậy chính vào ngày anh bảo Tony rằng anh sẽ hỏi cưới cô và không nhận lời đề nghị sao? Chuyện gì vậy?

“Ôi, có khách hàng mới vào. Anh phải làm việc thôi. Gọi anh nếu em cần bất cứ việc gì nha bé?”

Sandy cảm ơn Tony rồi chầm chậm treo máy.

Cưới à? Cưới á?

Cô đứng dậy đi vào phòng ngủ, mở cửa buồng quần áo, dăm dăm nhìn mớ đồ McCade bỏ lại. Anh đã mặc dạ phục tối đó. Ngộ nhớ...?

Cô nhắc nó khỏi tủ, không thể không vùi mặt vào hít hà mùi hương quen thuộc của anh. Ôi Chúa ơi, mình nhớ anh.

Cố ngăn những giọt nước mắt lại dâng trào, Sandy kiểm tra các túi. Không có gì trong túi quần. Chiếc nơ đen gấp gọn ghẽ trong một túi áo ngoài. Túi kia đựng hộp diêm của Pointe. Nhưng túi áo trong...

Có gì đó...

Sandy thò tay vào và lấy ra một chiếc hộp đựng nữ trang nhỏ.

Chiếc hộp nhỏ, cạnh vuông bằng nhung xanh đen.

Cô cầm nó trong tay, vẫn không dám tin rằng có thể có nhẫn kim cương trong đó. Không thể nào.

Nhưng đúng là thế.

Viên kim cương lớn, thanh nhã với đường cắt đơn giản. Nó lấp lánh, phản chiếu ánh sáng trên mọi góc cạnh. Sandy cẩn trọng lấy nó ra khỏi hộp. Vành trong khắc mấy ký tự CM & SK, giản dị và ngọt ngào như vết khắc tên của đôi tình nhân trên thân cây.

Đó là nhẫn đính hôn, và anh đã mua cho cô.

Chuyện quái gì xảy ra đã khiến anh đổi ý vậy?

Cô đã hét vào mặt anh, đó là chuyện đã xảy ra. Cô đã nói những điều kinh khủng không thể tha thứ. Nhưng đêm đó anh cũng đâu phải hoảng tử gì cho cam. Đám Aaron Fields ngay giữa mũi...

Cả hai người họ đều cư xử tồi tệ. Nhưng đó có phải là lý do để quay ngoắt một trăm tám mươi độ không? Anh đã mua nhẫn. Hẳn là anh đã có nhiều thời gian nghĩ kỹ về hôn nhân.

Chuyện gì nữa đã xảy ra đêm đó?

Sandy nhắm mắt, gắng nghĩ lại đêm hôm ấy dưới góc nhìn của McCade.

Fields rõ ràng đã khiêu khích anh. Sau khi McCade đám Fields, James đã hộ tống anh ra ngoài, rồi gần như đá anh khỏi bữa tiệc và...

James.

Ngay trước khi McCade ra đi, anh đã nói gì đó về James. Anh bảo rằng James nói đúng hoặc gì đó tương tự.

Sandy không hiểu, anh không giải thích, và lúc ấy cũng không thích hợp để đào sâu vấn đề.

Được rồi, còn gì nữa?

McCade đã đi bộ về nhà và chờ mình ở nhà để xe. Mình về nhà và... Chúa ơi, mình đã quá sức giận anh! Mình đã bảo anh đi Florida, với tất cả những điều ngu ngốc mình đã nói! Nhưng sau đó mình đã xin lỗi và bảo rằng mình không có ý đó.

Dĩ nhiên luôn có khả năng là McCade đã nhụt chí, đơn giản vậy thôi. Hôn nhân nghĩa là ổn định, nghĩa là không biến mất nơi rừng già Brazil hay lãnh nguyên Alaska cứ bốn tháng một lần. Bốn tuần thì được, nhưng không phải bốn tháng.

Sandy lồng chiếc nhẫn vào tay. Vừa khít.

Vì sao anh đổi ý? Cô phải biết.

Sandy với điện thoại. Cô không cần phải tìm số của Frank, nó nằm trên dãy số tự động. Cô ấn mã và chờ điện thoại reo.

Frank nhắc máy ngay. “A lô?”

“Frank, Sandy đây,” cô nói. “Tôi cần tìm McCade. Cậu có biết anh ấy ở đâu không?”

“Có,” Frank trả lời. “Anh ấy đã ở với tôi. Trời ạ, tôi mừng vì cuối cùng chị cũng gọi. Tôi không biết hai người cãi nhau về việc gì, nhưng tôi chưa từng thấy người đàn ông nào suy sụp hơn. Tôi định gọi chị, nhưng anh ấy bảo là nếu tôi thở một lời nào vào tai chị thì anh ấy sẽ xé phổi tôi ra.”

“Anh ấy có ở đó không?” cô hỏi mà không thở nổi. Lẽ nào Clint cũng đau khổ về chuyện chia tay như cô? Lẽ nào anh vẫn yêu cô?

“Không. Tối nay anh ấy làm tự do cho Kênh 8. Anh ấy nằm trong đội quay bữa tiệc sinh nhật của ngài thị trưởng. Họ sẽ quay trực tiếp ở đây cho bản tin mười giờ tối. Nhưng sáu đó anh ấy sẽ không quay về đây đâu.”

“Sao không?” Sandy hỏi.

“Anh ấy đi Florida.”

“Tối nay ư?”

“Anh ấy gói ghém đồ lên xe rồi,” Frank bảo cô. “Anh ấy sẽ đi thẳng từ nhà thị trưởng.”

“Ồi không.” Sandy nhìn đồng hồ trên bàn trong phòng ngủ. Tám giờ hai tám. Tám giờ hai tám rồi, và sau mười giờ McCade sẽ ở trên đường cao tốc. “Frank à, nếu anh ấy gọi cho cậu thì hãy bảo rằng anh ấy mà đi trước khi nói chuyện với tôi thì tôi sẽ... tôi sẽ...”

“Xé phổi anh ta ra?” Frank gợi ý đầy nhiệt tình.

“Chỉ cần bảo anh ấy đừng đi đâu.”

Sandy treo máy, bò xung quanh tìm cặp táp. Nó ở ngoài cửa. Cô mau chóng lôi sổ làm việc của mình ra, giở danh sách điện thoại ở mặt sau. Cô cầm điện thoại, quay số máy bàn nhà James Vandenberg trong khi quay về phòng ngủ. Cầu mong anh ấy có nhà, cô cầu nguyện.

“A lô?”

“James, Sandy đây,” cô nói. “Kirk. Sandy Kirk. Tôi cần đến tiệc sinh nhật của ngài thị trưởng, và chỉ có anh biết cách để tôi lên vào thôi.”

James cười. “Có vẻ như mình đang được tặng bốc ấy nhỉ? Phải, tôi biết cách, và cô sẽ không cần lên vào đâu. Tôi có thiệp mời đâu đó trên mặt bàn...”

Cô nghe thấy tiếng giấy sột soạt. Đoạn anh nói: “Đây rồi. Bữa tiệc đã bắt đầu rồi đấy.”

“Tôi không quan tâm.” Sandy bới tung váy áo trong buồng. Người ta mặc gì trong sinh nhật thị trưởng nhỉ? “Tôi cần vào đó. McCade ở trong đấy, và tôi cần nói chuyện với anh ấy trước khi anh ấy đi lúc mười giờ. Tôi có thể lái xe qua lấy thiệp mời được không?”

“Cô sẽ phải đi với tôi,” James bảo. “An ninh khá chặt chẽ và thiệp mời viết tên tôi. Không ai lại đi nhằm cô với James Vandenberg.” Anh cười. “Cô không đủ cao. Chưa kể những điều khác.”

Sandy chửi thề.

“Việc này khẩn cấp thế sao?”

“Phải.”

James im lặng một khắc. “Buồn cười nhỉ, tôi mới nghe đồn là McCade sắp rời thành phố.”

“Đúng vậy.” Cô kiên quyết kéo chiếc váy trắng McCade đã mua cho cô. Đó là chiếc váy ưa thích của anh. “Nhưng anh ấy sẽ không đi tối nay - không đâu nếu tôi có thể ngăn được.”

“Có lần cô đã bảo tôi rằng cô biết sớm muộn gì cậu ta cũng ra đi. Cô nói đó là điều không thể tránh khỏi.”

“Tôi yêu anh ấy,” cô nói lặng lẽ, “và khốn kiếp, tôi sẽ không để anh ấy đi mà không chiến đấu.”

Một khoảng im lặng dài khác. Rồi anh nói: “Được rồi. Tôi sẽ thay đồ và đón cô trong hai mươi phút nữa nhé? Cô sẵn sàng chứ?”

“Anh nói thật hả?” Sandy ngỡ mình nghe nhầm.

“Gặp tôi ở ngoài,” anh bảo cô. “Đỡ mất thời gian.”

“Cảm ơn anh về việc này.” Sandy nhìn sang James. Mặt anh được chiếu sáng bởi ánh sáng dịu dịu từ bảng đồng hồ trên chiếc Jaguar.

Anh cười. “Cô xinh quá.”

“Cảm ơn.” Sandy liếc xuống bàn tay trái. Cô đang đeo chiếc nhẫn McCade mua. Có thể anh chưa hỏi, nhưng dù sao cô vẫn đưa cho anh câu trả lời. *Vâng, em sẽ lấy anh.* Giờ chỉ cần họ đến đó kịp thời...

“Kirk, cô có chắc McCade xứng đáng với tất cả nỗ lực này không?”

“Cô thực lòng yêu cậu ta vậy ư?”

“Nếu anh ấy bỏ đi, tôi không biết mình sẽ thế nào nữa.” Cô ngừng một lúc, rồi thêm, “Ừm, tôi biết mình sẽ thế nào. Tôi sẽ khốn khổ suốt đời.”

James giảm tốc để rẽ phải. “Tôi đoán là mình sai rồi.”

“Về chuyện gì?” cô vừa hỏi vừa nhìn đồng hồ. Gần mười giờ. Đây có phải là tin nổi bật trong ngày không nhỉ? Nếu vậy, nhiều khả năng Kênh 8 sẽ dùng bữa tiệc của ngài thị trưởng như tin chính. Họ sẽ dành hai phút, tối đa là ba...

“Thực tình tôi đã nghĩ rằng cô sẽ ổn hơn khi không có McCade.”

Sandy chăm chăm nhìn anh.

“Nhưng tôi sai rồi phải không?” anh nói.

“Anh đã...” Cô hít sâu và nói lại. “Không phải là anh đã bảo McCade như thế chứ?”

Anh lúng túng. “Ồ, có. Chắc tôi đã bảo rồi.”

“Tối thứ bảy ư?” cô hỏi, mặc dù đã biết câu trả lời.

“Phải,” James thừa nhận. “Sau khi cậu ta đánh nhau với Aaron Fields. Tôi cũng bảo cậu ta rằng...” Anh nhăn mặt, không muốn nói.

“Gì?”

“Rằng cậu ta không xứng với cô. Tôi xin lỗi. Tôi không nên can thiệp.”

“Quá đúng, anh không nên can thiệp!” Sandy nhắm nghiền mắt, nhớ những lời của chính mình

với McCade. Mình đã nói gì đó về hành động ngu ngốc mạt hạng, phải không nhỉ?

Làm sao mình có thể nói một điều như thế? McCade luôn luôn nhạy cảm về những nhận xét sỉ nhục như vậy. Mình nên biết mới phải. Và sau đó, khi mình bảo anh đi Florida...

“Cassandra, tôi xin lỗi.”

“Hãy gọi tôi là Sandy,” cô nói lơ đãng, mắt đắm đắm trông ra cửa sổ. “Tôi không phải Cassandra, tôi là Sandy. Luôn là Sandy. Thật ngu ngốc khi cố gắng đổi tên muộn thế này. Khi nào chúng ta sẽ tới đó?”

Bản tin trực tiếp từ trong nhà thị trưởng đã xong nhưng McCade tiếp tục quay đám đông. Đài muốn anh lướt qua những nhân vật nổi tiếng của thành phố.

Ban nhạc rock-and-roll đang chơi trên sân khấu trong phòng khiêu vũ lớn, quá ồn ã tới mức không thể nói gì... gần như không thể nghĩ gì. Thế là tốt. McCade không muốn nghĩ.

Mười phút nữa thôi, anh sẽ giúp đưa đồ lên xe tải và đoàn quay sẽ lên đường.

Chiếc Harley của anh nằm ở trụ sở đài. Ban đầu anh định rời đi ngay từ đây, nhưng người biên tập tin bảo anh rằng cực khó đỗ xe. Gần đây thị trưởng đã nhận được lời dọa giết nặc danh, và vì ông không muốn hủy bữa tiệc nên các biện pháp an ninh tăng cường đã được thiết lập. Không phương tiện nào được đỗ trong bán kính hai dặm nhà tính từ nhà thị trưởng, và không ai được vào mà không có thiệp.

Lời mời của McCade là chiếc máy quay đeo trên vai. Anh chậm chậm quay một vòng quanh đám đông, rồi chậm rãi lia ống kính đến cửa, điều chỉnh tiêu cự, chỉnh khung hình...

Đó là Sandy. Và cô đi cùng James Vandenberg.

McCade đông cứng tại chỗ, sững sốt.

Họ đang liếc nhìn quanh phòng. Vandenberg đặt tay lên cánh tay Sandy, và cô quay sang ngược nhìn gã.

McCade muốn chết cho rồi. Vandenberg và Sandy đang đứng gần đủ để ôm nhau, đủ để hôn nhau. Chúa ơi, cô đang mặc chiếc váy trắng, trông cô thật xinh đẹp. Cô nói gì đó, và Vandenberg với tay siết chặt vai cô, cúi xuống thì thầm vào tai cô.

Sandy gật đầu, ngược lên cười với Vandenberg, và tìm McCade tan vỡ. Anh mới đi chưa đến một tuần mà có vẻ cô đã hồi phục. Quý tha ma bắt, rõ ràng còn hơn là hồi phục nữa. Và James cũng không lãng phí giây phút nào để tiến vào lãnh thổ của McCade.

Đây là điều anh muốn.

Anh tắt máy, mang nó qua cửa sau tới xe chở thiết bị, di chuyển một cách máy móc qua những bóng người loang loáng xung quanh.

Đây là điều anh muốn.

Anh leo vào sau xe. Có người đang vội thì phải - chiếc xe đang lăn bánh trên đường dẫn ra ngoài trước khi anh có cơ hội cất máy cẩn thận.

“Hãy xem anh có gì nào.” Người phóng viên mỉm cười hồi lỗi. “Tôi đang làm bản tin cho buổi ngày mai, và tôi muốn rời khỏi phòng dựng trước nửa đêm. Ngày kỷ niệm của tôi đấy.”

McCade lặng lẽ quan sát khi người phóng viên tua lại, sau đó bật đoạn phim quay những người dự tiệc bằng thiết bị trong xe. Cô ta dừng ở cảnh quay Vandenberg và Sandy. “Không phải đó là phụ tá của Simon Harcourt sao?” cô hỏi. “Ôi trời, tên anh ta là gì nhỉ?”

“Vandenberg,” ánh mắt McCade bị kéo tới màn hình bất chấp quyết tâm nhìn đi nơi khác. “James Vandenberg.” Chỉ nói tên gã ta thôi cũng khiến răng anh nhức buốt. Nhưng mà này, đây là điều anh muốn. Hạnh phúc của Sandy. Đúng chưa?

Người phóng viên cho băng chạy tiếp.

Trên màn hình, Sandy đang liếc quanh phòng. Cô ngược nhìn Vandenberg, đoạn bước lại gần gã. Họ nói chuyện, Vandenberg kéo cô vào gần hơn, và cô cười. Hết băng.

Cô phóng viên ngồi lùi lại, viết lưu chú trên tập giấy trong khi McCade trừng trừng ngó màn hình tối đen. Anh vừa mới thấy gì? Một phụ nữ đi với người tình mới ư? Có gì đó không đúng, không hợp lý.

“Có phiền không nếu tôi xem lại băng?” anh hỏi.

Cô ta không nhìn lên khi ra dấu về phía đó. “Anh cứ tự nhiên.”

McCade ngồi vào ghế ngay trước thiết bị biên tập lưu động và ấn nút tua lại. Anh bật băng khi James và Sandy bước vào. Máy quay tìm ra họ còn trước cả anh.

James đưa thiệp mời cho bảo vệ ở cửa. Sandy nói chuyện với người bảo vệ khác. McCade đứng cách quá xa và ban nhạc chơi quá to để ghi được lời. Nhưng anh có thể thấy môi cô rất rõ.

Anh không biết đọc môi, nhưng trông như thể cô đang nói tên anh. *Clint McCade*.

Anh tua lại băng, tập trung vào cận cảnh mặt cô.

Ở đâu. Lời cuối cô nói trông như là ‘ở đâu’. Và mấy lời đầu dứt khoát là ‘Clint McCade’.

McCade không thở nổi. Vì sao Sandy lại tìm anh khi cô hẹn hò với Vandenberg chứ? Trừ phi...

Khi anh nhìn màn hình, Sandy vén tóc khỏi mặt. Ánh sáng phản chiếu lấp lánh từ tay cô.

McCade ấn nút dừng, nhưng tay cô đã biến khỏi cảnh quay rồi. Anh mau chóng tua lại, chờ ánh sáng, rồi dừng băng.

Cô đang đeo nhẫn của anh. Có Chúa chứng giám, Sandy đang đeo chiếc nhẫn đính hôn anh đã mua! Hân là cô đã tìm thấy trong túi áo dạ phục và...

Tay anh run rẩy khi tua băng lần nữa. Anh chỉnh tới khung hình thấy cả Sandy lẫn Vandenberg.

Vandenberg thích cô, không nghi ngờ gì, nhưng ngôn ngữ cơ thể của gã không phải là của tình nhân. Kể cả khi gã chạm tay vào vai Sandy thì cử chỉ ấy cũng chỉ thân thiện, không thân mật. Còn Sandy - từ biểu cảm trên cơ thể, giờ đây McCade thấy cô nóng ruột và thất vọng. Cô bước gần James Vandenberg chỉ sau khi khế cau mày, ra dấu vào tai. Cô không nghe thấy gã nói gì. Chắc chắc gã nói vào tai cô để giúp cô nghe qua tiếng nhạc rock-and-roll âm ỉ chứ không phải

vì thì thầm những lời ngọt ngào. Và khi cô cười với Vandenberg, đó là nụ cười cảm ơn.

Anh tua băng và xem đi xem lại, ngạc nhiên làm sao mình có thể đọc nhầm ngôn ngữ cơ thể họ đến thế khi lần đầu trông thấy.

Ắt hẳn Sandy tới bữa tiệc với James Vandenberg bởi vì anh ta là người duy nhất cô biết có thiệp mời. Sandy tới tìm anh. Cô đang mặc chiếc váy anh thích, đeo chiếc nhẫn kim cương của anh. Thông điệp quá hiển nhiên. Cô chấp thuận lời cầu hôn kể cả khi McCade không đủ dũng khí để hỏi. Bất chấp điều anh nghĩ sẽ là tốt nhất cho cô, Sandy vẫn muốn anh, muốn anh vĩnh viễn, giống như anh muốn cô. Và anh thực sự muốn. Muốn đến tuyệt vọng.

Cô đã tới tiệc sinh nhật của thị trưởng để tìm anh, để truyền tải thông điệp cho anh, vậy mà anh đã làm gì?

Anh đã rời tòa nhà.

Anh cảm thấy chiếc xe lắc lư khi đi qua vạch giảm tốc vào bãi đỗ xe của đài truyền hình. Anh mở cửa ra ngoài ngay trước khi họ đỗ.

“Này McCade!” tài xế xe gọi với theo anh. “Chúc may mắn ở Florida nhé. Tối nay lái cẩn thận đấy.”

Đã đi được nửa đường tới chỗ xe mình, McCade dừng chân, quay lại. “Tối nay tôi không đi Florida.” Anh cười, có vẻ là lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày. “Tôi sẽ về nhà.”

Sandy kiệt sức. Không gì khiến người ta mệt mỏi hơn là thất bại.

Cô và James đã không gặp được McCade trong vòng có mấy phút tại bữa tiệc của thị trưởng, và họ phát hiện ra rằng Frank đã nhầm, McCade để xe máy tại đài truyền hình. Sandy đã gọi tới nhờ họ bảo McCade chờ, đừng đi trước khi nói chuyện với cô, trong khi James ráng tìm xem những người trông xe đã cất xe anh ở đâu. Họ phải chờ gần hai mươi phút, sau đó mới có thể băng ngang thành phố, tới tòa nhà làm việc của Kênh 8.

Nhưng McCade đã đi rồi. Anh không vào bên trong, thông điệp Sandy nhắn gửi chưa từng được chuyển.

Sandy cố không rơi lệ. Thất vọng thật đấy, nhưng chỉ tạm thời thôi. Dù sao chẳng nữa, cô biết nơi anh đang tới. Cô tính rằng nếu đi từ từ thì anh cần bốn ngày để phóng xe máy tới Florida.

Khi Sandy mở cửa nhà thì đã quá nửa đêm, nhưng cô đi thẳng tới điện thoại, đặt vé máy bay một chiều tới Miami.

Chuyến bay khởi hành đầu giờ chiều thứ hai. Cuộc gọi thứ hai là đặt thuê xe.

Sau đó cô gọi Frank. Cậu ta trả lời âm ừ.

“Cậu còn thức không?” cô hỏi. “Là tôi đây... Sandy.”

“Ồ.” Ngay tức thì cậu ta tỉnh táo ngay. “Sếp à? Có chuyện gì vậy? Có vấn đề ở xưởng phim à?”

“Tôi sẽ nghỉ một tháng kể từ thứ hai,” cô nói. “Hơn kém một tuần. Và tôi để cậu quản lý. Cậu lo được không?”

Frank lú lười. “Có,” cuối cùng cậu ta cũng thốt lên lời. “Trời ơi, chắc tôi đang mơ rồi. Chị cũng sẽ tăng lương cho tôi chứ?”

“Sao không? Mai chúng ta sẽ nói về chuyện này. Xin lỗi vì đã đánh thức cậu.”

“Tôi chắc như đinh đóng cột là không cần xin lỗi.” Frank cười. “Chị sẽ không hối tiếc đâu, sếp ạ.”

“Ừ,” Sandy nói. “Tôi biết.”

Cô treo máy, ngó đồng hồ. Mười hai rưỡi. Quá muộn để gọi cho Graham Parks xem liệu ông ấy có cần thêm người quay không. Việc đầu tiên cô sẽ làm sáng mai là gọi ông ta và...

Chuông cửa kêu.

Cô ngó lại đồng hồ, tự hỏi liệu mình có nhầm thời gian không. Nhưng đúng là mười hai rưỡi mà.

Sandy biết người duy nhất dám gọi cửa nhà mình vào tầm muộn thế này. Cô chầm chậm bước đến cửa, tự nhủ đừng có hy vọng, nhưng vẫn hy vọng. Cô hít sâu, nhìn qua lỗ quan sát.

McCade.

Sandy tựa mình vào cửa, cảm thấy yếu ớt vì khuây khỏa. Là McCade.

Bình tĩnh nào, cô nghĩ, bình tĩnh thôi. Mình phải ra về bình tĩnh. Cô hít thật sâu và mở cửa.

Trông McCade thật mệt mỏi. Mệt như chính cô vậy.

“Em đoán là rốt cuộc anh cũng nhận được tin nhắn của em ở đài truyền hình,” cô thận trọng lên tiếng.

Anh bước vào.

Sandy đã quên mất anh cao đến đâu, to cỡ nào. Dường như anh lấp đầy lối vào nhỏ xíu khi quay sang nhìn cô.

“Một dạng tin nhắn.”

Anh mắt anh nghiêm trang, cô mong anh mỉm cười. Anh đang cầm theo... anh đang cầm theo một cặp cần câu cá ư? Cô nhìn anh dò hỏi.

“Có những thứ đáng để thử lại,” anh nói đơn giản. “Nếu em cho anh cơ hội thứ hai thì anh sẽ làm điều tương tự với câu cá.”

Mắt họ giao nhau và cô không chắc ai di chuyển trước, nhưng chỉ trong một phần giây cô đã ở trong vòng tay anh. Anh hôn cô nồng nàn, hai chiếc cần câu rơi cách xuống sàn.

McCade choáng váng bởi nhẹ nhõm và xúc động khi Sandy đáp trả nụ hôn của anh đầy khao khát. Nàng vẫn muốn anh. Ớn Chúa, nàng vẫn yêu anh! Anh hôn lên môi và khắp mặt cô, kéo cô vào gần, ôm chặt như thể sẽ không bao giờ buông ra. Và anh sẽ không buông. Chỉ có kẻ ngu mới mắc cùng một sai lầm đến hai lần.

“Điều gì làm anh đoán chắc em sẽ cho anh cơ hội thứ hai hả McCade?” Sandy rầm rì khi cô cắn nhẹ tai anh.

Anh cười. Lạy Chúa, làm sao mình nghĩ được rằng mình có thể sống mà không có nàng nhỉ? “Nếu lúc trước anh chưa chắc thì giờ chắc quá rồi. Trừ khi em hôn tất cả những kẻ si mê em mà em muốn đá như thế này?”

Rồi anh cầm tay cô lên để viên kim cương lấp lánh sáng. “Nói thật với em, chiếc nhẫn trên tay em là manh mối quan trọng. Đây phải là một trong những lần hiểm hoi trong lịch sử mà câu trả lời được đưa ra trước khi lời cầu hôn được nói đấy.”

Sandy cười lại với anh, kinh ngạc vì cảm giác tuyệt vời trong mình. Thật là mới mấy phút trước cô đã buồn rầu ủ rũ sao? “Em đoán là em bật mí mất rồi,” cô nói. “Hèn chi anh có vẻ chắc chắn về mình thế.”

Nụ cười của McCade nhạt dần. “Thực ra chuyện duy nhất anh dám chắc là anh yêu em và muốn em biết điều đó tới chừng nào. Em có thực lòng nghĩ rằng anh có thể cho em mọi thứ em cần không?” anh hỏi, giọng trầm và mãnh liệt.

Sandy không do dự. “Có.”

Nổi ngạc nhiên làm dịu vẻ mặt trang nghiêm của anh. “Em chắc thế sao?” anh thì thầm.

“Em chưa bao giờ chắc chắn hơn trong đời,” cô nói, đoạn hít sâu. “Em không mong anh thôi làm việc, và em sẽ không thể đi với anh khi anh đi xa, ít ra không phải tất cả các lần, nhưng...”

“Phần đó dễ thôi,” McCade cắt ngang. “Công việc của chúng ta có thể sắp xếp được.” Anh ngừng lời, nhìn xuống sàn trước khi gặp mắt cô lần nữa. “Nhưng... anh sẽ không bao giờ gia nhập xã hội thượng lưu, Sandy. Anh không có đẳng cấp hay phong cách đó...”

“Anh có đẳng cấp hơn bất kỳ người nào em từng gặp,” cô nói một cách phẫn nộ.

“Kể cả khi anh đâm vào mồm một kẻ đòi bại như Aaron Fields à?”

“À...” Cô mỉm cười. “Có ai hoàn hảo đâu.”

“Anh ít hoàn hảo hơn đa số,” McCade thừa nhận.

“Em cũng đâu có hoàn hảo,” Sandy bảo anh. “Ít ra anh cũng chưa đâm vỡ mũi Fields.”

Anh nhìn cô chằm chằm, cố giải mã lời cô, rồi mắt anh nheo lại khi ý nghĩa của nó xuất hiện trong đầu. “Em định bảo anh rằng em...”

Sandy gật đầu. “Ba năm trước,” cô nói. “Hắn mời em đi ăn tối, nhớ chứ?”

“Ừ. Em đã kể. Hắn nghĩ mời em ăn tối tức là có được tất cả mọi thứ từ em cho buổi tối.”

Cô bước lui, dựa vào tường, khoanh tay như thể ráng ngăn ký ức.

“Vâng, hắn dai dẳng đến phát điên lên được. Hắn không lùi, và em bắt đầu cảm thấy bị đe dọa, vì thế em, ừm, đâm vào mặt hắn, như cách anh dạy em ấy.”

“Dùng cùi tay.”

“Chính xác.” Cô đảo mắt. “Lộn xộn cực kỳ.”

“Thằng chó đẻ đáng bị thế. Chết tiệt, nếu anh mà biết thì anh đã đâm gã mạnh hơn.” McCade cố gắng giấu tiếng cười mà không thành công.

Sandy chăm chú nhìn anh. “Không buồn cười đâu, Clint. Em đã nghĩ gã sẽ ném anh vào tù - chỉ để trả thù em.”

McCade nhẹ nhàng xoa bóp vai cô. “Một đêm trong tù không thể giết anh. Có phải anh chưa vào tù bao giờ đâu.”

Cô ngược nhìn anh, hoàn toàn choáng váng.

McCade thở dài. “Anh sống trong thế giới khác với em, Sandy. Em đã trốn thoát khỏi thế giới của anh, và em đã quên sống ở đó ra sao. Thế giới của anh có nhiều người sống trên đường phố, ô nhiễm khắp nơi, trường học hư hỏng bởi người nghèo không có khả năng đóng thuế, người giàu thì không thèm đóng và...” Anh lắc đầu. “Anh không thể bỏ lại chúng phía sau, vì anh đã thấy quá nhiều. Ý anh là, anh thuộc giai cấp vô sản từ trong máu.”

“Thì sao?”

Anh chớp mắt. “Thì anh biết những thứ quan trọng đối với em,” anh nói. “Anh biết em muốn gia nhập giới thượng lưu và...”

“Ai bảo thế?” Sandy chòng chọc nhìn anh như thể anh mất trí rồi.

“Em chứ ai,” anh khẳng định.

“Đâu có!” cô đáp đầy bất bình.

“Em nói mà. Hồi lớp bảy.”

Cô bắt đầu cười. “Hồi lớp bảy em cũng muốn gia nhập Không quân nữa,” cô nhắc anh. “Lại còn kế hoạch huấn luyện lữ chó nhà hàng xóm để biểu diễn xiếc dưới phố.” Cô mỉm cười với anh, đôi mắt lấp lánh niềm thích thú. “Thế anh quên là em đã cãi nhau với mẹ vì em muốn cắt đầu đinh và nhuộm xanh phần đuôi sao? Tin em đi, giờ em không muốn bất kỳ thứ gì như thế nữa. Em muốn anh.”

McCade kéo mạnh cô vào mình và lại hôn cô. “Anh yêu em.” Anh ngả người ra, nhìn cô như muốn xuyên thấu tâm hồn. “Anh không muốn em gây ra sai lầm mà em sẽ hối hận.”

“Em cũng muốn nói thế với anh đấy.” Nét mặt cô bỗng dưng nghiêm túc. “Anh có chắc là mình đã sẵn sàng ổn định, sẵn sàng gắn bó với một người không?”

“Anh muốn cùng em mua một ngôi nhà,” anh nói, luồn tay qua mái tóc vàng dài của cô. “Ngôi nhà lớn với sân rộng, ít nhất phải vài hécta. Anh muốn có vài con ngựa với một chú chó to, và rồi vài năm nữa có lẽ sẽ có thêm một hai chú ngựa con cho lũ trẻ...”

“Lũ trẻ,” Sandy khẽ nhắc lại.

“Anh muốn em nữa,” anh nói, dùng hai tay ôm lấy mặt cô và hôn. “Anh muốn em ở bên anh cho đến hết đời, Sandy. Anh muốn đeo nhẫn lên tay mình để cả thế giới biết rằng em sở hữu trái tim anh. Anh muốn có con với em, thật nhiều đứa có đôi mắt đẹp dễ của em...”

“Và nụ cười của anh nữa,” cô thì thầm. “Em hy vọng các con có nụ cười của anh, Clint.”

Anh từ từ hạ một gối xuống đất. “Lấy anh nhé, Sandy?”

“Em đã trả lời anh rồi,” cô nói khẽ.

“Anh muốn nghe em nói. Anh muốn làm thật đúng các bước cơ.”

Tóc anh xòa xuống trán, và McCade vén lên một cách nôn nóng khi anh chăm chú nhìn cô. Cô sẽ vĩnh viễn ghi nhớ giây phút này, Sandy biết, khi nhìn xuống khuôn mặt đẹp trai thân quen ấy. Anh đang mặc áo phông đỏ với quần bò. Cái áo đã bị co do giặt nhiều lần, và chất vải sờn căng trên bờ vai và miền ngực rộng của anh. Phải, dứt khoát cô sẽ nhớ khoảnh khắc này tới lúc chết.

“Vâng,” cô nói khẽ. “Em sẽ lấy anh.”

Anh mỉm cười khi ngược nhìn cô, và Sandy có thể thấy niềm vui sáng bừng trong mắt anh, cùng với đó là hạnh phúc, mãn nguyện và sự thanh thản sâu thẳm trong lòng.

“Tuyệt vời,” anh nói với chính mình hơn là với cô. “Thật tuyệt vời.”

McCade đứng dậy và hôn cô, nụ hôn chậm rãi ngọt ngào khiến cô run rẩy. Anh bế cô lên trong vòng tay và bắt đầu bước về phòng ngủ. Giữa đường anh dừng chân, khẽ chửi thề. “Anh phải đi Florida. Anh đã hẹn với Parks rồi, không thể bỏ được.”

Cô vít đầu anh xuống, hôn anh. “Anh không cần đi đêm nay chứ, phải không?”

Mặc dù bị phân tán nghiêm trọng bởi bờ môi cô, McCade vẫn xoay sở hé miệng ra đủ để nói, “Anh phải ở đó vào sáng thứ ba. Nếu đi xe máy...” Cô hôn anh lâu hơn, sâu hơn, và anh rên rỉ. “Anh không muốn đi...”

“Để xe của anh ở đây,” Sandy thì thầm thì, thả những môi hôn dọc theo xương hàm cho tới cổ anh. “Anh có thể bay đến Florida. Vẫn còn ghế trống trên chuyến bay thứ hai đấy. Em cũng đi hôm ấy.”

Cô lại hôn vào miệng anh, McCade say sưa đáp lại cho tới khi những lời của cô thấm thấu tới anh.

Anh đặt Sandy xuống sàn, chăm chăm nhìn cô. “Em cũng gì cơ?”

“Đi.” Cô cười. “Tới Florida. Đến với anh.”

Nàng yêu anh. Nàng yêu anh đủ để theo anh băng ngang đất nước. Sandy đã đặt vé máy bay kể cả khi biết anh đã rời bỏ cô, kể cả khi anh giả vờ không muốn cô nữa. Anh đã làm tất cả, khiến cô tổn thương nặng nề, vậy mà không hiểu sao cô vẫn nhìn thấu anh, hiểu cảm xúc thực của anh. Thế mà bao nhiêu lâu anh cứ nghĩ mình là chuyên gia về ngôn ngữ cơ thể cơ đấy!

Sandy dịu dàng chạm vào má anh. “Em yêu anh.”

“Cưới anh ngay ngày mai đi,” McCade khàn giọng. “Chúng ta có thể phóng tới Vegas và...”

“Mình chờ cho tới khi đến Florida được không?” Sandy hỏi. “Lúc ấy mẹ em có thể dự đám cưới. Mẹ sẽ háo hức lắm.”

Anh cau mày. “Em chắc mẹ đã tha thứ cho anh về vụ móc lưỡi câu vào chân em rồi chứ?”

“Nếu mà chưa thì chỉ cần thì thào ‘cháu ngoại’, rồi xem mẹ nhanh chóng quý anh đến cỡ nào.”

Anh cười. Và lại cau mày. “Thế quái nào mà mình lại đang đứng đây nói chuyện nhỉ?”

“Đối với một chuyên gia về ngôn ngữ cơ thể thì đúng là anh đang dành quá nhiều thời gian để nói chuyện đấy,” cô trêu.

McCade nâng Sandy lên, bế vào phòng ngủ. Sau đó, không nói thêm lời nào, anh cho nàng biết rõ là anh yêu nàng biết bao.

HẾT

[1] Chuỗi cửa hàng tiện ích phổ biến ở Mỹ.

[2] Diễn viên nổi tiếng cơ bắp người Mỹ, cựu vô địch thể giới môn thể hình, cựu thống đốc bang California.

[3] Nhóm nhạc rock của Mỹ gồm ba thành viên, hai trong số đó có bộ râu xồm dài.

[4] Bức tranh *Bữa tối cuối cùng - The Last Supper* - của danh họa Leonardo da Vinci, vẽ cảnh Chúa Jesus và mười hai vị tông đồ của Người trước khi Judas phản bội.

[5] Vũ công, biên đạo múa, ca sĩ và diễn viên từng được giải Oscar, được coi là vũ công xuất sắc của thế kỷ XX.

[6] Gidget là nhân vật cậu bé vị thành niên điên khùng trong bộ phim hài cùng tên của Mỹ.

[7] Theo quan niệm mê tín của người La Mã, chiếc gương vỡ sẽ đem lại vận đen trong suốt bảy năm.

[8] Grand Canyon là hẻm núi lớn nổi tiếng của Mỹ, một kỳ quan tự nhiên.

[9] Bruce Willis - diễn viên, nhà sản xuất phim nổi tiếng, chuyên về các thể loại hài hước, hành động.

[10] Chú ngựa lông vàng bờm trắng - nhân vật chính trong chương trình hài kịch tình huống cùng tên, chiếu trên truyền hình Mỹ từ 1961 đến 1966.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>